

Elixír života

JOHN W. ARMSTRONG

Zakladatel
moderní **urinoterapie**

Denně se na mne obracejí lidé s nejrůznějšími nemocemi a prosí o radu, o pomoc. Ráda udělám, co je v mých silách, a jsem šťastná, když se člověk uzdraví. Bohužel přicházejí i lidé, kterým moc naděje na uzdravení nezbyvá. Klasická medicína už vyčerpala v jejich případě své možnosti a alternativní metody by potřebovaly více času.

Vyhledávají mne i nemocní trpící závažnými potížemi a stále častěji s nádorovými chorobami. Právě tyto lidi jsem měla před očima, když jsem se probírala knihami MUDr. Vilmy Partykové, myslím že první české lékařky propagující urinoterapii. Ona i populární Jiří Cingroš se shodně odvolávají na dílo anglického lékaře J. W. Armstronga „The Water of Lije“.

Vyvinula jsem proto snahu, aby se toto dílo dostalo k českému čtenáři. Nebylo to vůbec jednoduché, ale díky nakladatelství ERIKA se to nakonec podařilo.

Moc bych si přála, aby tato vzácná kniha pomohla všem trpícím, kteří z ní budou čerpat víru a uzdravení. A kdyby bylo jen několik těch, kteří touto cestou dosáhnou nového zdraví a šťastného života, pak mé úsilí nebylo zbytečné a neminulo se cílem.

Mgr. Jarmila Podhorná

Předmluva

Mnoho lidí, kterým urinoterapie pomohla a kterým stále přináší užitek, mě žádalo, abych napsal knihu, já jsem však doposud váhal. Za prvé proto, že mi chyběl potřebný čas, za druhé proto, že se mi z duše protiví jakákoli forma osobní reklamy. Ovšem pak jsem si uvědomil, že když se něco příliš dlouho odkládá, nemusí se to už nikdy uskutečnit, a tak jsem se nechal přesvědčit. Tato kniha je sestavena z různých názorů, poznámek, krátkých sdělení, anamnéz pacientů a z dopisů. Další důvody pro zveřejnění mých zkušeností se čtenář dozví v pravý čas. Jsem si plně vědom, že vydat knihu přináší i jisté nevýhody. Jednou z nich je, že její autor je posléze zaplaven mnoha dopisy, a druhou je to, že se na něj nebo na jeho nakladatele obrací mnoho pacientů. A to byl další důvod, proč jsem tak otálel s psaním této knihy. Nechci být dotěrný a vnucovat se pacientům. Nyní se však kniha dostává veřejnosti do rukou, proto bych rád zdůraznil:

- 1) Nedávno byl schválen zákon, který zakazuje komukoli kromě kvalifikovaného lékaře prohlásit, že může léčit některé specifické nemoci - jednou z nich je i rakovina. Proto bych měl poznamenat, že všechny případy, které jsou uvedeny v této knize a které se k takovým chorobám vztahují, se týkají pacientů léčených ještě před schválením tohoto zákona. Nejsm s to posoudit, zda může tento zákon zajít až tak daleko, že dokonce zakáže laikovi říct, že tyto nemoci léčil v minulosti. Jestliže ano, byl bych nucen předstírat, že tam, kde takové nemoci ustoupily po jiné než klasické medicínské léčbě, byly nutně špatně diagnostikovány!
- 2) Protože léčba uvedená v této knize se odehrává bez jakýchkoli léků a je specifická pro zdraví a ne pro nějakou stanovenou nemoc, nehraje diagnóza prakticky žádnou roli. Třebaže jsou tedy kapitoly pojmenovány názvy různých nemocí, je to pouze z literárního důvodu a taky proto, že se ukázaly jako vhodné pro celkovou léčbu.

John W. Armstrong, 1944

„Mnoho lidí si myslí, že padesát tisíc lékařů, obrovské nemocnice, armády sester, dentistů, chemiků, kliniků... jsou známkou pokroku medicíny a civilizace, avšak ve skutečnosti demonstrují naprosté selhání našeho medicínského systému a nesprávné vedení veřejnosti ve věcech výživy a jiných oblastech života. Tisíce operací prováděných brilantní technikou každý týden nám poskytují dodatečný důkaz o tom, že předchozí léčba nevedla k úspěšnému uzdravení.“

* * *

„Zdraví a nikoli nemoc je opravdové dědictví života. Lidské bytosti nejsou schopny vidět fakta, která bijí do očí. Jsme to, co jíme, takže když nějaký orgán onemocní, zpravidla to znamená, že jsme se nesprávně stravovali.“

MAJOR C. FRASER MACKENZIE, C. I. E.
(Health Through Homeopathy, červen, červenec 1944).

„Nemoc... se stává lobbistickým zájmem a lékaři ho jako takový vědomě či nevědomě podporují. Je celkem běžné, že lékaři produkují nemoc. Navíc celý systém a filosofie našeho přístupu k nemoci jsou mylné.“

DR. W. H. WHITE

Hippokratés, otec medicíny, radil lékařům, aby přijímali pomoc laiků v léčbě nemocí, jeho radou se však málokdy řídili.

Tak jako království nebeské je třeba i království zdraví vzít útokem.

JOHN W. ARMSTRONG

I. Slovo úvodem

Vzhledem k vzrůstající roli, kterou sehrávají vyšší zájmy v mnoha oborech lidské činnosti, ale zejména ve velmi lukrativním obchodu s léky na různé nemoci, vzrůstá i počet inteligentních členů široké veřejnosti, kteří jsou čím dál víc nedůvěřiví k ortodoxním medicínským metodám. Mnoho lidí si už totiž muselo položit následující otázky:

Jak to, že ortodoxní badatelé v oblasti rakoviny se už více než padesát let zabývají příčinou a léčbou malignit a přitom nebyli dosud schopni přijít s ničím lepším, než je skalpel, ozařování nebo rentgenové paprsky?

Jak to, že přes četné dopisy mnohých lékařů v časopise *British Medical Journal* poukazujících na naprosto neuspokojivé výsledky radioterapie, se tato metoda v Británii i v dalších zemích neustále prosazuje?

Jak to, že objeví-li se efektivní léčebné postupy proti rakovině, ať už s nimi přijdou kvalifikovaní lékaři nebo praktici neortodoxní školy, nejsou uznány *Cancer Research Ring* (Společnost pro výzkum rakoviny, pozn. překlad.), která však neustále požaduje na veřejnosti, aby obrovskými sumami dotovala výzkum a vývoj nových léků?

Na tyto otázky (budu se jimi ještě zabývat v doslovu) nejsou k dispozici žádné uspokojujivé odpovědi. A tak jsme nuceni dojít k závěru, že ačkoliv je mnoho nesobeckých, ušlechtilých a velkorysých lékařů ve většině zemí světa, v moderní medicíně samotné převládá mnohé nad čím by jeden zaplakal:

- 1) týrání zvířat, která se používají na pokusy a získávání sér a vakcín,
- 2) šíření strachu u veřejnosti prostřednictvím reklamy,
- 3) komercialismus a vyšší zájmy, které však v léčbě nemocí nemají co dělat,
- 4) zájmy různých odborových hnutí, která nakonec dosáhnou toho, že pacienti jsou tu pro lékaře, místo aby tomu bylo naopak.

K tomu, co jsem tu teď uvedl, mnozí lékaři sami čas od času přidávají své námitky a vyslovují důrazné politování...

A přece se zdá, jako by matka příroda či „vyšší moc“ občas zasáhla, aby vše uvedla do rovnováhy. Tak jako po válce například zajistí, aby se rodil větší počet chlapců, zdá se, že jakmile je medicína přehlčena materiálními úvahami, objeví se nějaká metoda léčení, která je protiváhou k těmto tendencím a která pomůže těm, co jsou dostatečně svobodomyšlní, aby se jejich přednostmi chopili. Taková metoda může být předem vyloučena jinými metodami, které připravují cestu k jejímu přijetí. Musíme připustit, že přírodní léčba napomáhá v léčení mnoha nemocí, kde klasická medicína zřetelně selhává. Nicméně, jak uvidíme dále, přírodní medicína, tak jak se obvykle provádí, nejde dostatečně daleko, a třebaže umí očistit tělo od jedovatých látek, neumí nahradit zničené tkáně, které mnohé závažné choroby provázejí. Toho lze dosáhnout pouze zdokonalením starobylé terapie, jejíž detaily se v této knize chystám popsat a kterou jsem už provedl sám na sobě nejen já, ale vyzkoušely ji i tisíce jiných s viditelným úspěchem, třebaže mnohým z nich bylo řečeno, že trpí nevléčitelnou nemocí. Je sice pravda, že jsem si kdysi předsevzal, že nenapišu knihu, dokud nebudu mít příležitost vyléčit dokonce i lepru. Ale protože je nepravděpodobné, že bych se s touto obávanou nemocí kdy setkal, pokud by mi někdo ovšem neumožnil navštívit země, kde se vyskytuje, rozhodl jsem se bez dalšího otálení předat veřejnosti detaily mých zkušeností. Jsem přesvědčen - a nejsem sám, kdo na to poukazuje - že v každém člověku lze nalézt prostředek k léčení jeho nemocí, ať už jsou to tzv. zhoubné či jiné choroby, a chystám se doložit toto tvrzení řádným

důkazem v podobě záznamů o stavu nemocných. Řídím se pravidlem, že jeden skutečný případ je cennější než tisíce teorií.

Narazíte-li v průběhu dalšího textu na zmínky o selhání klasické medicíny, je to nevyhnutelné v zájmu veřejnosti a v zájmu samotné pravdy. Nedělám to v duchu nepřátelství vůči lékařům. Jak jsem už naznačil, je mnoho nesobeckých a čestných lékařů, vůči nimž bych nechtěl být nespravedlivý: to, co jsem nucen kritizovat, jsou chybná a škodlivá přesvědčení a postupy, nikoliv nějaké konkrétní osoby. Sami čtenáři uvidí, že taková kritika nevychází ze žádných postranních úmyslů. Nemám na prodej žádný tajný lék nebo patentovanou medicínu. Opravdu, ač laik pouze se snažím následovat postupy, které všichni renomovaní členové lékařské profese požadují, abych nedělal tajnosti ze žádného objevu, který se možná ukáže být užitečným v léčbě lidí: tím spíš, že v mnohých případech se tato léčba může provádět doma bez jakýchkoli finančních nákladů.

II. Moč - živá voda

Dříve než popíšu své vlastní zkušenosti s urinoterapií, je vhodné uvést některé názory pocházející jak ze staré klasické medicíny, tak z moderních pramenů.

Začátkem minulého století vyšla současně v Anglii, Skotsku a Irsku kniha s názvem „Tisíc pozoruhodných věcí“. Objevily se v ní tyto velmi podivné rady:

„Univerzální a výtečný lék na všechny neduhy uvnitř i vně těla - pijte vaši vlastní moč každé ráno bez přestávky 9 dní, vyléčíte si kurděje a vaše tělo bude lehké a pružné.“

„Působí blahodárně proti vodnatelnosti, žloutence a opilosti.“

„Vyplachujte si uši teplou močí, je to dobré proti nedoslýchavosti, hučení v uších a mnoha dalším ušním neduhům.“

„Vymývejte si oči močí a vaše nemocné oči se uzdraví, rozjasní a váš zrak se posílí.“

„Myjte si ruce v moči a odstraníte únavu a ochablost rukou, vyléčíte trhliny a boláky a klouby rukou se stanou ohebnými a pružnými.“

„Jakoukoli čerstvou ránu ihned omyjte močí, je to výjimečně dobrá věc.“

„Omývejte jakoukoli část těla, která svědí, a svědění přestane.“

„Umývejte si v moči konečník, je to dobré proti hemoroidům a jiným neduhům.“

A tady je další kuriózní výňatek ze staré knihy nazvané *Salmon's English Physician* vydané roku 1695, který budu nyní po částech citovat:

„Moč se bere z ledvin lidí a většiny čtyřnohých zvířat. Ale podstatné je to, co se hlavně používá ve fyzice a chemii. Je to sérum, neboli tekutá část krve, která se cévami přivádí do ledvin, tam se odděluje a přeměňuje na moč... Ženská i mužská moč je teplá, chutná, tekutá, očišťující a odolává rozkladu. Lze ji použít proti ucpání jater, sleziny, žlučníku i jako prostředek proti vodnatelnosti, žloutence, při vynechání menstruace u žen, při moru a všech zhoubných horečkách.“

„Aplikována zevně čistí a zjemňuje kůži, zejména použije-li se teplá nebo čerstvá. Čistí, vysouší a hojí rány, třeba byly způsobeny otrávenými zbraněmi. Léčí lupy, kožní šupiny, tlumí horkost. Je výtečná proti třesavce, snížené citlivosti a ochrnutí. Omýváme-li s ní oblast sleziny, tlumí zde bolest.“

„Přednosti močových solí - mohutně pohlcují kyseliny a ničí samotné zárodky většiny nemocí v lidském těle. Otevírá všechna ucpání... ledvin, tenkého střeva a dělohy, čistí krev a tělesné tekutiny, léčí... revmatismus a s obdivuhodnými výsledky se podává u epilepsie, migrény, závratí, mrtvice, křečí, letargie, ochrnutí a kulhání, ochablosti, při ztrátě funkce končetin, při atrofii, depresi, záchvatech hysterie, u většiny nemocí způsobených nachlazením, u mokvavých onemocnění, otoků hlavy, mozku, nervů, kloubů a dělohy.“ (K tomuto seznamu by se měl přidat i výtok.)

„Uvolňuje blokády v ledvinách a močových cestách, rozpouští v nich shluky vinného kamene, rozrušuje a vypuzuje kamínky a písek.“

„Je to speciální prostředek proti potížím při močení a všemu městnání při odtoku moči.“

Myslím, že je to dostatečný důvod k tomu, aby mnohé z vás napadl pojem „živá voda“. Rovněž se dočteme, že v 18. století byla moč jedním pařížským dentistou vysoce ceněna jako účinná ústní voda.

A teď budu citovat některé moderní názory na význam moči. Prof. Jean Rostande opakovaně zdůrazňoval biologický význam látek známých jako hormony. To podstatné v jeho článku, který má nějakých 1250 slov, se dá zestručnit následovně:

„Nejnovější výzkumy týkající se účinku hormonů jsou naprosto převratné - určité hormony se filtrují ledvinami a vylučují se do moči. V normální moči se nacházejí mnohé hormony hypofýzy, nadledvin a pohlavních žláz. Objevení vztahu hormonů-moč má dalekosáhlé důsledky. Moč poskytuje prakticky neomezené množství základního materiálu... Z terapeutického hlediska je možné počítat s použitím těchto lidských hormonů jakožto naprosto evidentní silou schopnou působit na lidský organismus...“

A tak moč, velebená mnoha starými národy, ale nepochopená těmi polomoderními, se znovu dostává na scénu jako zázračná pokladnice - nápoj prvotřídní hodnoty. Obsahuje totiž v čistém stavu a často netušeném množství nanejvýš účinné látky a potvrzuje to, co měl na mysli pan Ellis Barker, když napsal: „...naše tělo destiluje nejúžasnější léčivé látky a poskytuje nejlepší séra a protilátky.“

A teď uvedu některé postřehy vybrané z brožury od doktora T. Wilson Deachmana, Ph. C., M. D., který píše: „Protože obsah moči se mění podle patologického stavu pacienta, její použití je indikováno u všech forem nemocí s výjimkou těch, které vznikly úrazem (zlomeniny končetin) nebo těch, které jsou mechanického původu. Chrání lékaře před omylem, kterého se může dopustit při výběru potřebného léku ze tří tisíc nebo i více látek... Co nelze léčit silami skrytými uvnitř těla, nelze léčit silami, které jsou mimo ně.“

Nebude od věci poznamenat, že Maurice Wilson, který učinil velkolepý, třebaže nezdařený pokus vystoupit na M. Everest, připisoval svou odolnost proti běžným chorobám a svou úžasnou vitalitu půstu, kdy požíval pouze vlastní moč, a zevnímu potírání těla močí. Tibetští lamové a jogíní, s nimiž přišel při svém pokusu do styku, tvrdili, že se dožívají úctyhodného věku užíváním moči. Ze stejného důvodu jsou také schopni přejít pouště a nehostinné oblasti nepřístupné běžným smrtelníkům.

V letech 1860-70 bylo pití pacientovy vlastní moči dobře známým léčebným prostředkem při žloutence a někteří lékaři měli dokonce odvahu ji i předepisovat. Od jednoho ze svých pacientů jsem se dozvěděl, že když byl ještě chlapec, léčil mu jeho děda záchvat žloutenky tím, že ho nutil, na radu lékaře, pít veškerou moč, kterou vytvořil během čtyř dnů nemoci.

Cikánům byly blahodárné léčivé účinky moči známy po staletí. Například při léčbě Brightovy nemoci se používalo velké množství kravské moči, močí se taky léčila vodnatelnost a jiné choroby. Jednou jsem se setkal s farmářem, který po dobu 60 let pil denně 4 pinty (jedna pinta = 0,568 litru, pozn. překl.) kravské moči. V té době už mu bylo 80 let, byl zdrav jako řípa, a jak mi sdělil, v životě nezastonal. S touto léčbou začal na radu jedné cikánky ve věku 20 let kvůli potížím s krkem a hrudníkem. Ovšem kravská moč jako léčebný prostředek není tak kvalitní jako pacientova vlastní moč, protože, jak jsem měl možnost poznat, selhala u Brightovy nemoci vyvolané alkoholismem.

Mudrcové starověkého Řecka nepoužívali k hojení ran nic jiného než moč. Eskymáci používají stejná opatření dodnes.

Mohli bychom si položit otázku, jestli někdo pro srovnání použil tuto léčbu v poslední době. Odpověď je kladná. Tak například W. H. Baxter, smírčí soudce z Leedsu, nejenže požíval vlastní moč, ale napsal na toto téma mnoho brožurek. „Pan Baxter, který se dožil úctyhodného stáří, prohlašoval, že se sám vyléčil z rakovinového bujení pitím vlastní neředěné moči a používáním obkladů z ní. Dále uvedl, že Baxter tvrdil, že moč je to nejlepší antiseptikum, a že tímto jednoduchým způsobem vyléčil i jiné neduhy. Když učinil tento objev, zformuloval denní režim, který spočívá v pití tří plných skleniček moči jako prevence

nemoci. Trval na tom, že když se moč takto užívá, zneškodní se tím různé nemoci. Aplikoval si moč jako posilující roztok i do očí a používal ji po holení. Obhajoval i její zevní použití na rány, otoky, nežity atd. a označil ji za nepřekonatelné projímadlo.“ (viz knihu *Doctors, Disease and Health* od Cyrila Scotta.)

Za pravdivost těchto názorů ručím, neboť pan Baxter byl krátký čas jedním z mých pacientů. Co však už není výše uvedeno je, že během léčby držel Baxter půst a pil jen vodu a moč. Jak čtenář uvidí později, je hladovka základní součástí léčby - rozhodně u vážné nemoci.

V některých venkovských oblastech doporučovali mnozí lékaři používání kravské moči na různé nežity. Možná stojí za zmínku případ muže, který měl množství bolestivých nežitů v podpaží. Příkládáním obkladů z kravské moči se rychle zahojily.

Možná bych se měl ještě zmínit o tom, že není tak dávno, co jedno z nejexkluzivnějších a nejdražších mýdel se vyrábělo z dehydratovaných solí získaných z moči krav krmených výlučně trávou a jiné z moči ruských rolníků. (Zdrojem této informace byl pro mě jeden chemik, který věděl, o čem mluví.) A aby to nebylo všechno, jeden velmi drahý krém na obličej obsahuje hormony pocházející z lidské moči.

Co oko nevidí...

III. Některé námitky

Než půjdeme dál, je rozumné zabývat se některými námitkami, které se už objevily a možná ještě objevovat budou. Argumentuje se tím, že kdyby byl člověk předurčen ke konzumaci své vlastní moči, byl by se narodil s instinktem tak činit. Někdo by však stejně tak dobře mohl namítnout, že protože se člověk nenarodil s instinktem ke hlubokým dechovým cvičením nebo jiným opatřením, která se provádějí ke zlepšení zdraví, jsou tím pádem neúčinná nebo hanebná. Vezměme si například jogíny v Indii. Prováděním dechových cvičení, zaujímáním neobvyklých pozic atd. se nejen dopracovávají k perfektnímu zdravotnímu stavu, ale dokážou si i prodloužit život daleko za obvyklou hranici. Ve věku 150 let nemusí mít mistr hatha jógy dokonce ani šedé vlasy (viz knihu *Rajah joga* od Swami Vivikananda). Je pravda, že jógu se lze bezpečně naučit jen pod vedením kvalifikovaného učitele. Je to však další argument proti teorii o instinktech (viz rovněž knihu *Heaven Lies Within Us* neboli *Nebe v nás* od Theose Bernarda). Někdo může mimochodem poznamenat, že si člověk se svými instinkty příliš hlavu neláme, jedná-li se například o konzumaci tvrdého alkoholu nebo kouření stovek cigaret: stručně řečeno jde-li o činnost, jež jsou pro něj škodlivé, i když poprvé, co zakusí jejich „požitek“, jeho instinkty se bouří.

A teď abych reagoval na další námitku. Jak může být správné vracet zpět do těla něco, čeho se tělo chce zcela očividně zbavit? Podíváme-li se do přírody, co zjistíme? Tam, kde se místo „vědeckých postupů“ spadané listí zapracuje zpět do půdy, jsou výsledné rostliny voňavější, ovoce sladší a stromy zdravější. Na druhou stranu tam, kde je půda z nějakého důvodu zbavena látek, které se do ní dostávají ze spadaného listí, rostou stromy znetvořené různými výrůstky, které podle mého mínění můžeme trefně nazvat rakovinou stromů. To, co jsme zvyklí považovat za mrtvé a bezcenné spadané listí, je přesným opakem bezcennosti a mělo by se zarýt zpět do země, místo aby ho zahradník odmetl pryč. Jen ať ti, kdo mají námitky proti těmto myšlenkám, ochutnají produkty vypěstované z půdy, která je obdělávána na principu, že co pochází ze země, by se do ní mělo vrátit zpět, a velmi brzy se přesvědčí o tom, že tento princip se správný.

Názor, že příroda je marnotratná, je mylný. To jenom nám tak připadá, protože jí nerozumíme. Tlející listí poskytuje půdě nejcennější minerální látky. Jednou z těch nejdůležitějších je draselná sůl. Dokonce i popel ze spáleného listí a dřeva má velkou cenu. Proč by se tedy princip, který příroda všeobecně používá, nedal využít i pro lidské tělo? Na tuto otázku můžeme ihned pohotově odpovědět, pokud vezmeme v úvahu složení moči.

Ale ještě dříve, než tak uděláme, měli bychom se zmínit o nespolehlivosti močové analýzy při stanovování diagnózy. Ač je rozbor moči zcela běžnou metodou v klasické medicíně, zjistilo se, že složky obsažené v moči a celkový stav závisí mnohem více na povaze přijímané potravy a nápojů, než na přítomnosti domnělé nebo skutečné nemoci. Dokonce ani přítomnost cukru v moči nemusí být spolehlivou známkou cukrovky. To jsem sám prokázal, když jsem jeden den nepil nic jiného než sladké nápoje a nejedl nic jiného než pořádně oslazenou zmrzlinu. Při takové stravě se po 12 až 14 hodinách začne do moči jinak zdravé osoby dostávat cukr a lékař by mohl dojít k závěru, že pacient má cukrovku. K podobným omylům už došlo i u albuminu, který byl nalezen v moči při nesprávně vyvážené dietě. Před několika lety přítel jednoho člověka zaměstnaného u jisté pojišťovací společnosti viděl počet vyplněných formulářů odmítnutých proto, že se v moči žadatelů o pojištění našel albumin. Dotyčný člověk vzal nakonec tři z těchto odmítnutých žadatelů na prohlídku. Změnou a úpravou jejich stravy všechny předpokládané diagnózy různých nemocí, jimiž údajně trpěli, velmi brzy zmizely. A při následném vyšetření lékařem pojišťovny jim bylo řečeno, že museli mít při předchozím vyšetření „místní záněť“! Další komentáře jsou tady zbytečné.

Průměrné hodnoty látek obsažených v moči:

močovina N. (dusík)	682
močovina	1459
kreatinin N.	36
kreatinin	97,2
kyselina močová N.	12,3
kyselina močová	36,9
amoniak N.	57
sodík	212
draslík	137
vápník	19,5
hořčík	11,3
chloridy	314
síra celkem	91
neorganická síra	83
neorganické fosfáty	127
pH	6,4

Tato tabulka ukazuje, kolik cenných minerálů a solí obsahuje zdravá moč. Abychom to mohli dostatečně ocenit, bylo by potřeba nastudovat lékařskou biochemii. Jak jsem už ale řekl, existuje široká variabilita ve složení moči podle toho, jakou potravu jíme a jaké nápoje vypijeme. Tak například vezmeme-li 50 normálních jedinců, zjistíme, že zatímco průměrné množství močoviny má hodnotu kolem 682, maximum je kolem 1829, zatímco minimum je 298. Pokud jde o objem vyloučené moči, ten výrazně kolísá podle stravy a ročního období. Platí také, že moč vyloučená v noci tvoří asi jednu čtvrtinu až jednu polovinu množství vyloučeného v průběhu dne.

Bereme-li v úvahu výše uvedený rozbor, můžeme si snadno položit otázku: jestliže látky, které se do moči vylučují, tělo nepotřebuje, tak proč potom naši odborníci přes výživu, chemici a biochemici kladou takový důraz na jejich hodnotu a prohlašují je za nezbytné pro naše tělo?

Názor, že moč obsahuje jedovaté látky, kterých se tělo zbavuje, je pouze teoretická a není podložena fakty. Cožpak by byli ti, co na otevřených člunech a vorech často pili vlastní moč, když jim došly zásoby vody, přežili, kdyby pili nějakou otrávenou tekutinu? Nejen že nezemřeli, ale ani neonemocněli. Pití moči se považuje za neškodné, ale (jak zdůraznil zdravotnický úsek námořnictva v dopise jednomu tazateli) „...výhody, které tím získáme, nejsou tak velké, jak by se na první pohled mohlo zdát, protože při dehydrataci klesá výdej moči na velmi nízkou úroveň.“ Budu to komentovat později. Zatím jen malou poznámku: co může působit jako „jed“, když je to odděleno od svého přirozeného prostředí, nemusí působit jako jed, jestliže to ve svém přirozeném prostředí zůstane. Na lékaře možná zapůsobilo, když na počátku století napsal Charrin celou knihu o „jedech“ v moči, ale jak později uvedl prof. Jean Rostand (už jsem se o něm zmínil): „...není daleko doba, kdy bude nezbytné psát o blahodárnosti moči.“

Vskutku, jak uvidíme na dalších stránkách, nejvýznamnějším ze všech faktů je, že moč, jakkoli může být na začátku hustá, koncentrovaná, v nepatrném množství a zdánlivě „jedovatá“, se velice brzy profiltruje a nabude na objemu, když je znovu vstřebána. To je fakt, jehož jsem byl sám svědkem spolu s dalšími praktiky močové terapie ve stovkách takzvaných beznadějných případů, a je nejlepší a nejjednoznačnější odpovědí na námitky, kterými se tu zabývám.

Další protiargument, který už byl mnohokrát předložen (zejména těmi, kteří jsou zvyklí se spoléhat jen na všemocné „magnáty“ medicíny), je tento: Jestliže o moči bylo jistou dobu známo, že je to tak cenný lék, proč ztratila svůj kredit? Všichni, kdo si tuto otázku pokládají, nemají naprosto ponětí o skutečnostech z historie medicíny. Můžeme ji totiž popsat jako dlouhou sérii změn v taktice a zásadách, v používání léků a způsobů léčby, jako sérii módních výstřelků a různých libůstek, ostrých výměn názorů, závisti a dokonce i pronásledování. Jedno z nejpodivnějších „léčiv“ bylo v módě dokonce i několik let, aby zase o pár let později bylo naopak považováno za nejodpornější a nejbarbarštější pověru. Je totiž dobře známo, že nechvalnému kardinálu Richelieu byl na smrtelném loži podán koňský trus naložený ve víně. Nepodali mu ho šarlatáni, ale lidé, které bychom dnes měli nazvat kvalifikovanými lékaři (viz knihu *Devils, Drugs and Doctors* od H. W. Haggarda, MH. D). Tuto informaci přináším ne proto, abych tu prozrazoval nějaké „státní tajemství“ a dělal narážky na nestabilitu a chatrné základy, které ortodoxní lékařskou profesi charakterizují. I chirurg generál Sir Watson Cheyne, M. P. při své přednášce na královské lékařské fakultě 1. 10. 1918 nabádal studenty, aby si zapsali do paměti:

„Medicína není exaktní věda. Valná část toho, co se lékaři učili, nebylo pravda. Když pak přišli do života, věděli toho o živém těle tak málo, že si nemohli dovolit být dogmatiky. Mohli jen vyslovit hypotézu, která vydržela třeba jeden den a pak pominula. A právě tak, jako jim připadalo učivo před 70 lety podivné a ne příliš fundované, přesně to samé nastane za 40 let od tohoto okamžiku.“ (viz *The Times*, 2. 10. 1918).

Pravdivost těchto slov platí dnes stejně tak jako v roce 1918 - možná ještě víc. Bez přehánění lze říci, že navzdory všem „vědeckým“ testům, jimž jsou dnes pacienti podrobováni, zůstává medicína neexaktní vědou, protože deset různých lékařů může dojít k deseti různým diagnózám i při tak zjevně jednoduchých obtížích, jako jsou bolesti hlavy. V americkém časopise *Liberty* se v lednu roku 1938 objevil článek od člověka, který v něm líčil své pokusy zbavit se bolestí hlavy tím, že konzultoval přinejmenším deset lékařů po sobě. Výsledkem tohoto dobrodružství byly přetrvávající bolesti hlavy. Protože tento příběh je tak názorný a nezatížený ironií a humornou stránkou, že není od věci ho tu ve stručnosti uvést:

První lékař mu řekl, že má ucpaný nos a musí k nosnímu specialistovi. Druhý mu sdělil, že jeho nos je v pořádku, ale že musí k očnímu lékaři. Třetí mu řekl, že má nízký tlak a musí dostat injekci. Čtvrtý mu tvrdil, že má naopak vysoký tlak a musí držet dietu, aby ho snížil. Pátý mu řekl, že má zvětšená játra a musí na elektroléčbu. Šestámu naopak jeho játra zvětšená nepřipadala, ale vylučování žluči se mu zdálo nedostatečné. Sedmý mu řekl, že má nedostatečnou funkci hypofýzy a musí dostávat injekce. Osmý mu tvrdil, že trpí střevní intoxikací a že musí omezit jídlo a kouření. Devátý došel k názoru, že trpí nervovou vyčerpaností a bude muset brát nějaké prášky. Desátý lékař mu jednoduše sdělil, že mu ve skutečnosti nic není a jeho bolení hlavy je prostě jenom bolení hlavy!... Citováním tohoto článku nechci naznačit, že lékaři jsou snad nějakí ignoranti. Naopak, jsou tak plně erudovaní, že „nejsou schopni vidět les pravdy kvůli jednotlivým stromům naučených informací“! To je pádný důvod, proč dříve nebo později odmítnou zcela jednoduchý léčebný prostředek, bez ohledu na to, že se tento prostředek ukázal být jako velmi účinný.

A poslední námitka proti požívání moči, která se možná objeví u lidí takřkajíc vybraných mravů (ač nemají naprosto nic proti jejím léčebným účinkům) je ta, že její chuť musí být tak odporná, že jenom hrdinové by se mohli přinutit ji vypít. Tato domněnka je nepravdivá. Chuť zdravé moči není o nic odpornější než řekneme hořká sůl, která se používá proti zácpě. Čerstvá ranní moč je jen o něco více hořká a slaná. Ale jak jsem se už zmínil, čím častěji se pije, tím je snesitelnější. Jak se dá také očekávat, její chuť se mění den ode dne a hodinu po

hodině podle jídla. Dokonce ani moč, která se vylučuje při závažných chorobách, není tak nechutná, jak by se mohlo zdát z jejího vzhledu.

A teď, když jsem ocitoval všechna doporučení a posudky na terapeutickou hodnotu moči z dob dávných i moderních a když jsem se zabýval výše uvedenými názory, provedu shrnutí mnohaletých praktických a osobních zkušeností několika lidí, kteří znají skutečná fakta.

Moč, která se podává zpět do těla, se přefiltruje, stává se tím čistší a to dokonce i v průběhu jediného dne, kdy se přijímá jako jediná potrava, doplněná ještě případně vodou z vodovodu. Nejprve očisťuje, pak uvolňuje překážky a nakonec regeneruje vitální orgány a cesty, které byly poškozeny ničivými účinky nemoci. Ve skutečnosti regeneruje nejenom plíce, slinivku, játra, mozek, srdce atd., ale opravuje také mozkové dráhy a střevo, jak se už ukázalo u mnoha takzvaných „smrtných“ chorob, jako je například poškození střev nebo nejhorší forma střevního zánětu. Zkrátka vykoná to, čeho dieta o pouhé vodě a ovocných šťávách (jak někteří přírodní léčitelé prohlašují) nemůže nikdy dosáhnout. Důkaz najdete na následujících stránkách v podobě konkrétních případů.

IV. Moje sebeléčba

Ačkoli bych se měl vyhnout tomu, abych své vlastní zkušenosti uvedl na prvním místě, není to možné, má-li moje kniha být přesvědčivá. Neboť, jak jsem již řekl, jedna unce zkušeností znamená víc než tuna argumentů.

Prvním pacientem jsem byl já sám. Stalo se to takto: Během poslední války ve věku 34 let jsem se dostavil k vyšetření při odvodovém řízení. Byl jsem však vyřazen čtyřmi lékaři, protože jsem měl souchotiny. Navíc mi bylo důrazně řečeno, že bych měl být v péči lékaře. Proto jsem následně konzultoval specialistu. Tomu se však můj stav nezdál tak vážný. Řekl mi, že jsem ve fázi zánětu, a doporučil mi dostatečný pobyt na čerstvém vzduchu, slunce a výživnou dietu. Jeho radu jsem následoval a za rok jsem přibral 28 liber (1 libra = 0,453 kg pozn. překl.). Se svým stavem jsem však nebyl příliš spokojen, a tak jsem vyhledal jiného specialistu, který mi sdělil, že mám zasaženy obě plíce a navzdory předchozímu lékaři *mám* souchotiny. Musím prý zvýšit svou odolnost stravou bohatou na cukry a škrob. To mělo za následek, že se u mne projevila cukrovka, a tak jsem byl převeden na zcela nový a drastický režim. Ten spočíval v pití asi 1,5 litru studené vody denně (po doušcích) během čtyř dnů každý týden, zatímco pátý a další následující dny mi byl povolen malý „zákusek“, který pouze povzbudil mou chuť k jídlu, pomínu-li skutečnost, že jsem každé sousto musel žvýkat tak dlouho, až mě bolela pusa, zuby, měl jsem oteklé dásně a jazyk. Aby těch nepříjemností nebylo dost, trpěl jsem nadto ještě nespavostí, měl jsem podrážděné nervy a značně vzteklou náladu. Režim trval bez přestávky 16 týdnů. Třebaže jeho výsledkem bylo, že se mi zahojil zánět, vymizel kašel a taky bolestivý ischias, kterým jsem trpěl, připadalo mi, že samo léčení bylo mnohem strašnější než sama nemoc. Konečným výsledkem dvouleté léčby bylo i to, že jsem zcela ztratil důvěru v lékaře. Proto jsem zahájil řadu vlastních kroků, které byly často v naprostém rozporu s jejich radami.

Nehodlám svůj příběh dál protahovat popisem dalších detailů. Stačí, když řeknu, že přišla chvíle, kdy jsem se cítil velice slabý a nemocný. A tehdy se mi dostal do ruky jeden text, který mi připomněl příběh dívky, jíž její otec dával pít její vlastní moč, když onemocněla záškrtem. A výsledek? *Uzdravil ji za tři dny.* Pak jsem si vzpomněl ještě na další případy (jedním z nich byla i žloutenka), které byly léčeny stejným způsobem. A to ještě nebylo všechno. Vzpomněl jsem si, co mi řekl jeden lékař, když jsem se ho před několika lety ptal, jak mohl z mé moči poznat, že mám nemocné plíce a slinivku? Dokonce se mi vybavilo, jak mu ve své prostotě říkám: „Když tedy ztrácím močí kus svých živých tkání a cukr, tak proč tedy moč nevypít a nevrátit tak tělu zpět to, co mu patří?“ A on na to odpověděl, že orgány nemohou vstřebat „mrtvou hmotu“. To ovšem, jak jsem od té doby vyzkoušel, nebylo nic než falešná teoretická představa!

Teď na chvíli odbočím. Zprávy o blahodárném působení moči jsou i v Knize přísloví Starého zákona. Připouštím, že není rozumné dogmaticky trvat na tom, že jakýkoli text z Písma svatého něco přesně naznačuje, protože mnoho lidí si v něm najde přesně to, co si najít chce. Nicméně já sám jsem věřil a stále věřím, že to, co jsem si v Knize přísloví přečetl, přináší zprávu o životodárné tekutině uvnitř našeho těla. V souladu s touto vírou jsem i jednal, abych nakonec zjistil, že to byla záchrana pro moje tělo. Posilněn důvěrou v to, co jsem si myslel, že je správnou interpretací textu, držel jsem 45 dní hladovku, při které jsem nepřijímal nic jiného než vlastní moč a vodu z kohoutku - navzdory tvrzení lékařů, že jedenáct dní bez jídla je nejvyšší možná hranice, ke které může lidská bytost dojít! Taky jsem si moč vtíral do kůže, což byl v této léčbě velice důležitý krok. Budu se jím zabývat v kapitole XVII. Nakonec jsem přerušil hladovku syrovým hovězím masem, a ačkoli mi to nepřineslo žádné zvláštní nepohodlí kromě krutého hladu, po nějakou dobu jsem opatrně jedl a přitom jsem dál

pokračoval s pitím moči. To už jsem si povšiml, že se změnila její teplota, množství, chuť atd. Všechno záviselo na tom, co jsem jedl a pil.

Na konci léčby jsem se cítil, a taky jsem byl, naprosto jiným člověkem. Vážil jsem 140 liber, byl jsem plný elánu, vypadal jsem o jedenáct let mladší, než jsem skutečně byl, a měl jsem pleť jako mladá dívka. V té době mi bylo 36 let a teď je mi přes 60. Tím, že vypiju každou kapku, kterou vymočím, správně vyváženou stravou (viz kapitolu XVII), tedy tím, že nikdy nejím denně víc, než kolik dle mého úsudku tělo potřebuje, vypadám a cítím se mnohem mladší než většina mužů mého věku a netrpím žádným neduhem, který se v tomto věku považuje za normální.

Tím jsem popsal všechny detaily mé léčby a jenom dodám, že od roku 1918 radím a pomáhám jiným, kteří se rozhodli podstoupit hladovku ze stejných důvodů jako já, protože si myslím, že bych si své zkušenosti neměl sobecky nechávat jen pro sebe. Zbytek knihy je tedy věnován výsledkům léčby získaným od lidí trpících různými chorobami včetně medicínsky diagnostikované rakoviny, gangrény a mnoha dalších, které jsou z pohledu ortodoxní medicíny označeny za nevyléčitelné.

V. Gangréna

Gangréna, jednoduše označovaná jako „odumření části těla“, je ortodoxní medicínou považována za beznadějnou. „Stav vyústil v gangrénu“ - to je výrok, který se považuje za poslední stádium a předchází téměř nevyhnutelnému úmrtí pacienta. Objeví-li se gangréna po amputaci prstu, palce nebo končetiny, bývá smrtelná. Zvláště když je postižená osoba už ve středním věku. Ověřil jsem si však, že gangrénu je možné snadno vyhojit.

Poprvé jsem se s gangrenou setkal v roce 1891. Bylo mi tehdy 10 let. Můj nejbližší spolužák si několik dní stěžoval na bolesti v obličeji. Vzali ho k místnímu zubaři, aby mu vytrhl zub ze zadní části dásně. Naneštěstí vytrhl zubař se zubem i kousek tkáně a hoch dostal gangrénu. Dávali mu léky na zmírnění otoku, avšak chlapec zemřel za deset dní nato.

Stalo se, že i já jsem měl ve stejnou dobu jako můj spolužák oteklou tvář. Ale lék, který mi moje maminka dávala (byla mimochodem dcerou farmáře), byl zcela jiný než ty „vědecké“, které dávali doktoři mému spolužákovi. Pravda, moje oteklá tvář byla výsledkem mnoha včelích žihadel, která jsem dostal, když jsem chtěl zničit kolonii těchto zajímavých tvorečků. Nicméně velice to bolelo, dokud mi moje matka neošetřila obličej tím, že mi ho vykoupala v moči. Pak mi ho ještě ovázala proužky látky namočené ve stejné tekutině. Za pár hodin byla moje tvář opět zcela normální.

Navrhli jsme tuto léčbu i rodičům mého spolužáka s gangrenózní dásní, ale ti ji s posměchem, opovržením a projevy odporu zamítli. Později jsem došel k závěru, že moč v obkladech kombinovaná s jejím pitím a hladovkou mohla tenkrát mému nešťastnému kamarádovi zachránit život.

Asi za rok nato zemřel jeden náš mladý známý. Zda za to mohla gangréna, důsledky její léčby nebo obojí, to už nevím. Zatímco ležel nemocen doma, chodil jsem k němu a četl jsem mu. Během jedné z mých návštěv volal lékař. Byl to takový upovídaný místní praktik. Po několika úvodních veselých frázích dodal, že ten, kdo najde lék na tuto strašnou pohromu, zaslouží si hroudu zlata. Kdyby byl býval četl onu starou knihu, kterou jsem tu už citoval a kde se psalo o účinku moči na „jakoukoli čerstvou ránu“, možná by byl věděl, že takový lék už byl před mnoha lety nalezen. Sotva jsem tehdy mohl tušit, že mi bude dopřáno vyzkoušet pravdivost tohoto výroku a tím méně jsem mohl vědět, že mě nečeká hrouda zlata, ale metaforicky řečeno kupa trní! Netušil jsem, že za své názory a jejich demonstraci budu muset trpět.

První případ gangrény, kterou jsem léčil, byl v roce 1920. Pacientem byla dáma ve věku 53 let. Byla v péči věhlasného bradfordského lékaře, který byl autoritou v oboru výživy. Měla anémii, plíce vykazovaly známky těžkého poškození a na jedné noze měla gangrénu. Na kůži obou nohou měla množství kožních erupcí různé velikosti. Měla taky žloutenku, takže bělmo očí bylo žluté a kůže měla barvu, jakou mají Asiaté. Břicho bylo nafouklé a tvrdé, tělo naopak vychrtlé.

Ačkoli ošetřující lékař připustil, že je ochoten moji metodu nanejvýš měsíc zkoušet, neměl jsem moc chuť do případu zasahovat, protože jsem cítil, že doba kratší než šedesát až sedmdesát dní nemůže obnovit zdraví pacientky. K mému překvapení však vývoj jejího stavu učinil rychlý obrat k lepšímu a dal mi tak možnost dojít k poznání, že gangréna vůbec není tak beznadějný stav, jak si lékaři mysleli.

Za pomoci půstu, kdy pacientka pila jen svou moč a vodu, vtíráním moči do kůže a přikládáním močových obkladů začaly po deseti dnech ledviny a močové cesty normálně

fungovat, a třebaže se kožní výsev zvětšil, přestal svědit. Pacientka dýchala normálně a lehce, lépe spala, ale hlavně gangréna jevila známky hojení.

Osmnáctý den půstu už byla noha zcela normální. Moč vytvořila novou kůži, na které už nebylo ani stopy po nafialovělém zbarvení. Noha se úplně zahojila.

Tak už věříte, že moč není mrtvá hmota, nýbrž tělo, krev a živé tkáně v roztoku?

V důsledku této léčby jsem byl pozván k dalšímu případu gangrény. Pacientkou byla žena kolem čtyřicítky. Pravou nohu měla v takovém stadiu rozkladu, že její lékař naléhal na okamžitou amputaci. Potíže začaly před dvěma lety otokem kotníku. Připisovalo se to jejímu povolání, kde musela často klečct na tvrdé kamenné podlaze. Podstoupila mnohou léčbu a to jak ortodoxní, tak alternativní, ale její potíže to jen zhoršilo. Trpěla úpornou zácpou, měla hemoroidy, ekzém, anémii, trpěla nespavostí a nervovými tiky, depresemi, bolestmi v obličeji, měla kožní výsev v obou ústních koutcích, a aby to nebylo všechno, v postižené noze se jí objevily dutiny. Navzdory všemu tomu soužení zůstávala ženou s úžasnou duševní silou, a tak neviděla žádný problém v půstu, o kterém jsem ji přesvědčoval, ani v pití vlastní moči a studené vody po doušcích.

V prvních pěti dnech této nepříjemné léčby se kožní erupce začaly ztrácet a kůže na všech částech těla vypadala v každém ohledu zdravější. Bolesti v obličeji zmizely hned druhý den, třetí noc už zase po týdnech nespavosti tvrdě spala a koncem prvního týdne jí už opět normálně fungovaly ledviny a močové cesty. Za čtrnáct dní nebylo po gangréně ani stopy a v místech, kde před tím byly v kůži dutiny, narostla nová kůže. Nemocná noha, která byla předtím dvakrát tak velká, jako ta druhá, byla teď zcela normální - dokonce nezůstala nikde ani jizvička, která by jí připomněla, čím trpěla! Následně jsem svou uzdravenou pacientku převedl na prvotřídní dietu s malými dávkami hroznového vína, banánů a čerstvých rajčat, která trvala týden. Další týden jsem jí přidal čerstvé nepasterizované mléko a konečně třetí týden jsem ji převedl na normální stravu.

Podle mých zkušeností reaguje gangréna mnohem rychleji než mnoho jiným závažných či „smrtných“ chorob, což uvidíme z krátkých záznamů, které tu teď uvedu. Měl bych se taky zmínit o tom, že téměř všechny případy byly léčeny poté, co lékař nařídil amputaci:

Paní E. Gangréna obou nohou a prstů nohou, která se objevila po očkování. Půst 48 dní. Moč zahojila nohy a prsty během prvních 20 dní.

Pan D. Diabetická gangréna levého předloktí. Půst 48 dní. Předloktí zcela zahojeno po 18 dnech. Beze stop.

Pan J. W. B. 60 let. Gangréna prvního a druhého kloubu palce ruky po ráně kladivem při zednické práci. Léčen 18 týdnů ambulantně. Odstraněna kůstka až po první kloub. Barevné změny na kůži šířící se až k zápěstí. Půst podle mé metody, přikládání močových obkladů na celou ruku, zápěstí a paži. Zhojen za týden.

Slečna C. A. (v r. 1930 jí bylo 10 let). Anemie, gangréna obou dolních končetin v důsledku léčby potlačující lupenku. Velké plochy bez kůže s obnažením až na maso na obou lýtkách. Půst 18 dní, úplné zhojení. Bez anemie, bez lupenky, žádné stopy po gangréně. Během půstu vyrostla o jeden a půl palce. Nyní je členem armádních sil Jejího Veličenstva. Výška nadprůměrná.

Paní B. Gangréna prstu, rovněž úporný zánět spojivek v důsledku dlouholetého používání atropinu. Půst 12 dní pro gangrénu, o týden později se podrobila druhé části půstu pro zánět spojivek, který se vyhojil 23. den. V r. 1927 jí bylo 38 let. Stále vypadá na ten samý věk.

Pan J. I. 54 let. Rozřízl si palec o rybí kost. Ten samý den ošetřen lékařem, následuje gangréna. Chirurgovo rozhodnutí o amputaci pacient odmítl. Půst 14 dní, tělo potíráno močí, na prst přikládány teplé zábaly s velmi silnou starou močí. Zlepšení po třech dnech léčby, úplné zahojení po 12 dnech.

Pan N. věk asi 55 let. Tuberkulózní gangréna obou dolních končetin. Chirurg chtěl obě nohy amputovat. Pacientova manželka odmítla. Celkový stav pacienta značně zbídačený, celkový útlum vyvolaný množstvím léků. Hladovka 42 dny podle mé metody. Nyní už chodí jako normální člověk a rád cvičí.

Paní L. 48 let. Gangréna obou dolních končetin v důsledku opaření rozpáleným tukem. Lékař po dobu tří týdnů přikládal obvazy. Výsledek katastrofální. Půst 28 dní s obvyklou léčbou, kterou jsem doporučil. Zřetelné zlepšení po deseti dnech. Za 14 dní návrat k normálnímu zdraví.

Mohl bych tu citovat ještě mnoho dalších případů. Ale protože nechci zvětšit objem této knihy dalšími záznamy o pacientech, když vím, že těchto pár příkladů úplně stačí, nebudu už pokračovat. Myslím, že to, co jsem tu uvedl, stačí vyvrátit dogma o nevyléčitelnosti gangrény.

Teď poskytneme důkazy, které by měly vyvrátit další medicínské dogma - a sice o „nevyléčitelnosti“ rakoviny.

VI. Nádory a rakovina

V roce 1912 doktor F. Forbes-Ross z Londýna, vysoce kvalifikovaný lékař, napsal knihu s titulem *Cancer - Its Genesis and Treatment* (Rakovina - její vznik a léčení). Během pětadvaceti let praxe dospěl k závěru, že malignity a jiné novotvary jsou zapříčiněny stravou s nedostatkem minerálů, zejména draslíku. Převáděl tedy své pacienty na vyváženější stravu (za kterou se i já přimlouvám) a podával jim draselné soli ve vstřebatelné formě. Uzdravil velký počet případů této obávané nemoci. Po jeho smrti se ani jedna z nemocnic, ani jeden z jeho kolegů neodhodlali přistoupit k této léčbě. - tak tvrdošijně se v lékařské profesi udržuje dogma, že rakovina se musí léčit výhradně jen skalpelem nebo ozařováním. Jeho kniha je dnes rozebraná. Ale jiná kniha, kterou napsal chirurg C. P. Childe a která obhájí rychlý zásah skalpelem už ve chvíli, kdy i sebemenší boulička vypadá podezřele, je stále k dostání nebo ještě donedávna byla. (viz *Doctors, Disease and Health*, a taky *Victory over Cancer, a Health, Diet and Commonsense*, od Cyrila Scotta).

Nechystám se diskutovat o kladech a záporech metody doktora Forbes-Rosse, nikdo mne nepožádal, abych se o to pokusil. Ale léčebné postupy doporučené v jeho knize ukazují, jak malým duchem demokracie disponuje lékařská profese, místo toho, aby daly inteligentním členům veřejnosti alespoň matnou představu o tom, proč je rakovina stále považována za nevléčitelnou nemoc, když tento výrok už dávno není pravda... pokud kdy ovšem byl. Mnohem přesnější by bylo, kdybychom řekli, že řada pacientů trpících rakovinou si ověřila, že je nevléčitelná. Ovšem, jak jsem už na jiném místě naznačil, totéž si ověřila i řada pacientů trpících chřipkou.

Pokud jde o chirurgickou léčbu zhoubných nádorů, zesnulý doktor Rabagliati z Bradfordu (byl dobře znám v lékařských kruzích a jeho jméno se objevuje v mnohých knihách publikovaných v Anglii i v USA) se mi přiznal, že v časných začátcích své kariéry, ještě dřív než jsem ho poznal, provedl nejméně pět set velkých operací pro různé novotvary. A právě trvalý neúspěch se skalpelem způsobil, že začal pátrat po jiných prostředcích efektivnější léčby rakoviny - bohužel marně.

Mým prvním případem lékařsky diagnostikované rakoviny byla zdravotní sestra ve věku hodně přes šedesát. V průběhu své pracovní kariéry se starala o více než padesát případů zhoubných nádorů. Pro obhajobu chirurgických postupů při extirpaci zhoubných nádorů hovoří velmi málo fakt, že dávno předtím, než se u ní samotné objevila rakovina, si přísahala, že by se nikdy nepodrobila skalpelu. Byla jednou z mnoha těch, kteří došli k poznání, že jakkoli bolestivý může být nádor před operací, je to bolest mírná ve srovnání s tím, co pacient prožívá, když se nádor objeví znovu.

Když jsem ji uviděl poprvé, měla už nádor několik měsíců. Šířil se z obou prsou na obě ramena. Působil jí jen malé obtíže v podobě občasných bodavých bolestí. Svůj stav nekonzultovala s lékařem, ale jednoho dne, když onemocněla chřipkou, byla nucena poslat pro lékaře. Ten při vyšetření zjistil, co má na hrudníku, začal lamentovat nad skutečností, že na operaci je už pozdě - a předpověděl jí deset dní života!

Případ se potom dostal ke mně. Pacientka podstoupila půst o vodě a moči. Trval deset dní. Pak jsem jí předepsal lehkou dietu s jedním jídlem denně doprovázenou pitím moči. Nebylo znát, že by to mělo nějaký účinek na nádor, avšak celkový zdravotní stav a duševní svěžest pacientky se obdivuhodně zlepšily. Nádor samotný jí přestal působit potíže. Odešla do důchodu a žila kdesi na mořském pobřeží u svých příbuzných, kteří si z mojí teorie tropili posměšky. Ačkoli lékaři neuspěli při léčbě jejího astmatu, uctívali jako svátost ortodoxní

medicínu. Moje bývalá pacientka zemřela o šest let později, za dvě hodiny poté, co jí lékař podal jakési zcela nevině vypadající tabletky na nachlazení.

Z mého úhlu pohledu byl tento případ samozřejmě neuspokojivý. V určité míře však ukazuje na fakt, který mnozí neortodoxní lékaři obhajují, a sice, že když se do nádoru nezasahuje skalpelem, nemusí pacienta nutně zabít a dokonce mu nemusí ani způsobit potíže.

V lékařských knihách se uvádí případ, kdy se jedna stará dáma dožila věku 96 let a přitom měla od svých 40 let zhoubný nádor prsu. Různí lékaři, které k sobě volala pro drobné neduhy, chtěli nádor vyříznout, ale ona to vždy odmítla s odůvodněním, že jí nepůsobí žádné bolesti ani jiné potíže. A navíc neměla ve skalpel pražádnou důvěru.

Od mého prvního případu „rakoviny“ jsem pak léčil velké množství dalších pacientů v různém stádiu této nemoci. Někteří z nich byli předtím ošetřeni chirurgicky i jinak medicínsky. V důsledku toho jsem neměl možnost shromáždit dostatečně zajímavé údaje - většina z těchto případů je v rozporu s tradičními medicínskými teoriemi a populárními představami. Vezmeme-li v úvahu vžité dogma, že opravdová rakovina je nevyléčitelná a že existuje zákon, který zakazuje komukoli z laiků dokonce i jen naznačit, že by uměl rakovinu vyléčit (nebo ji dejme tomu už léčil), budeme muset připustit, že všechny dále uvedené případy, které lékaři prohlásili za rakovinu, byly nesprávně diagnostikovány.

Nejprve bych uvedl případy pěti žen. Ani jedna z nich nepodstoupila žádnou předchozí léčbu a nemoc měla jen krátkou anamnézu. Jejich případy svědčí o moudrosti rychlého a správného přístupu k věci. Měl bych však zdůraznit, že žádná z těchto pacientek nebyla hned na počátku označena nálepkou „rakovina“. Nicméně pro jistotu jsem každou z nich podrobil půstu podle mého rozpisu a doplnil jsem ho příkládáním močových obkladů - a měl jsem úspěch. Kromě toho, že zmizely nádory, měla léčba za následek celkově výborný zdravotní stav, lepší než byl před zahájením půstu. Je fakt, že nádory zmizely zcela beze stopy tak, že jsme všichni byli přesvědčeni, že nemohly být maligní. Ani já sám jsem během svých konzultací nikdy nevyšloval termín rakovina, malignita, dokonce ani slovo nádor. Ostatně musíme připustit, že každý výrůstek nebo boule na lidském těle nemusí hned být zhoubné povahy a pouze chirurg je podle své kvalifikace schopen určit, zda je zhoubný nebo nezhoubný. Nález pak bohužel vede k tomu, že mnoho dalších zcela neškodných výrůstků je pak označeno za maligní, i když tomu tak třeba není, nebo vyústí v operaci, protože by se mohly v maligní zvrhnout. A tak stovky zcela bezvýznamných bouliček byly léčeny chirurgicky jako závažná nemoc a nakonec se vyvinula rakovina, protože doposud si ani lékaři, ani laici neuvědomili, že nejspolehlivější způsob, jak otevřít dveře malignitě, je zmrzačení ženského prsu nebo jiné části lidského těla. (Tak například San Francisco je chirurgicky vládnoucím městem. Má málo lékařů, ale zato stovky chirurgů. Proto nás neudiví, když se dočteme, že „úmrtnost na rakovinu v San Franciscu daleko převyšuje všechna ostatní americká města.“ - viz *Victory over Cancer* od Cyrila Scotta.)

A teď popíšu historii paní R. (nar. 1923). Bylo jí něco přes čtyřicet. Celkový stav - anémie, výška podprůměrná, lehká podváha, bulka o velikosti slepičího vejce v jednom prsu, kterou již zmíněný doktor Rabagliati diagnostikoval jako rakovinu. Navrhl okamžitou operaci, ale tu pacientka důrazně odmítla. Držela močový púst a k tomu pila denně asi jeden a čtvrt litru studené vody z kohoutku. Manžel jí dvě hodiny denně potíral celé tělo od hlavy až k patě svou vlastní močí a na obě prsa přikládal ve dne i v noci obklady namočené v moči. *Uzdravila se za deset dní.* K doktoru Rabagliatimu se vrátila dvanáctý den od poslední návštěvy u něj a ten už v jejím prsu nenašel žádné stopy po něčem nenormálním. Anémie taky zmizela a pacientka se těšila perfektnímu zdraví.

A tady je další případ - žena středních let (narozena r. 1925), nádor umístěný v podpaží. Dva chirurgové doporučili operaci. Od té se ale ustoupilo, když její dcera přišla s návrhem, že

by si maminka měla odpočinout a držet dietu, než tento ortel podstoupí. Operace se měla uskutečnit v nemocnici o týden později. Dcera však poznala sama na sobě výhody močového půstu, a tak mamince navrhla, aby tento postup mezitím vyzkoušela. *Za pět dní nebylo po nádoru ani stopy.* Měl bych dodat, že dva dny poté, co se pacientka měla hlásit v nemocnici k operaci, volal její rodinný lékař. Byl rozhořčen nad tím, že jeho rady a doporučení nebyly brány vážně a že si pacientka dovolila jednat „nezávisle“. Když ji však podrobně vyšetřil, zjistil, že její stav je zcela normální, a neměl k tomu již co dodat. Následoval telefonát kolegům, kteří byli mírně řečeno udiveni a ne příliš potěšeni. Tuto část příběhu jsem přidal jenom proto, abych ukázal, že pacientka byla po svém uzdravení důkladně vyšetřena. V době, kdy píšu tyto stránky, je už o mnoho let starší a daří se jí docela dobře.

Další je případ poměrně mladé ženy, které vyrostl nádor v prsu. Uvádím ho tu proto, že její nález zmizel v nejkratší době, jaké jsem kdy byl svědkem u něčeho, co mohlo být malignitou nebo jenom oteklou mléčnou žlázou. Nicméně si myslím, že kdyby se pacientka svěřila do rukou lékařů, byli by jí navrhli operaci, tak jak to udělali ve stovkách podobných případech. Když jsem ji uviděl, okamžitě jsem jí naordinoval močový půst plus pití obyčejné vody a k tomu močové obklady - tedy obvyklou proceduru. *Na konci čtvrtého dne útvar zcela zmizel.*

A teď se zmíním o případě jedné ženy, která ke mně přišla roku 1927. Je to názorný případ, který znovu ukazuje, že operace pouze řeší důsledky, ale neodstraní z těla příčinu nemoci. Ženě, o kterou jde, bylo 45 let, byla statná a zdravá, jen v levém prsu měla jakýsi útvar. *Pravý prs byl před dvěma lety ze stejného důvodu amputován.* Podrobila se půstu a léčbě podle mé metody po dobu 19 dní a pak oznámila, že útvar se úplně ztratil. Protože měla stále nadváhu, doporučil jsem jí, aby v půstu pokračovala. 28. den jsem ji vyšetřil, nenašel jsem ani stopu po nádoru a před sebou jsem měl ženu, která vypadala mnohem mladší a byla mnohem štíhlejší.

Následující případ ukazuje, že jedna a tatáž metoda může mít za následek vyléčení mnoha různých nemocí, které zjevně nemají žádnou vzájemnou souvislost. Přišla ke mně mladá žena s oteklým pravým prsem a v jeho středu měla ošklivou bouli, která vypadala podezřele. Kromě toho měla ještě dva velké vředy v podpaží. Rodinný lékař ji pozval do nemocnice na vyšetření. Pacientka to odmítla, protože viděla, jak její matku ze stejného důvodu pozvali do nemocnice, operovali - a nato pohřbili. Kromě toho jí samotné kdysi vyoperovali slepé střevo, aniž by současně léčili místní zánět pobřišnice, takže teď stále trpěla chronickým zánětem. Začala tedy s čtyřdenním půstem podle mého scénáře, ale musela ho přerušit, aby vyhověla naléhání svých tvrdošíjných příbuzných. Nicméně po třech dnech se k němu vrátila a pokračovala devatenáct dní. Již po deseti dnech nastalo zřetelné zlepšení a na konci devatenáctého dne nebylo po bulce v prsu a po vředu v podpaží ani památky. Dokonce nezůstala ani jizva. Zánět pobřišnice se ale nezahojil (snad kvůli jizvám v tkáni, které se vytvořily po operaci slepého střeva), a tak o něco později podstoupila další půst, který trval 35 dní. Ten už měl žádoucí efekt.

Všechny uvedené případy nám dokazují, že matka příroda je mnohem účinnější léčitel než takzvané vědecké metody, které za sebou zanechávají jen znetvoření. Kdyby se lidé, kteří na svém těle objeví podezřelý útvar, obrátili pouze k přírodním metodám, které jsem tu naznačil, a učinili by tak hned, příroda by je nezklamala. Ale ti, kdo čekají do za pět minut dvanáct, musejí pak za svou váhavost zaplatit těžkou daň.

Myslím si, že dogma o tom, že rakovina je vždy smrtelná, je značně zakořeněné, protože jakmile se nějaký pacient jakoukoli metodou vyléčí, je tendence říci: „To nemohla být rakovina.“ Lékaři, kteří se k takovému výroku uchylují, zapomínají, že tím znevažují moc diagnózy v tradiční medicíně a chirurgii. Co si kromě toho máme myslet o následujícím příznání autorů knihy *The Breast*, kde doktoři Dearer a Macfarland napsali: „Operovali jsme

přibližně tisíc pacientů s rakovinou a všem se vrátila kromě šesti, u kterých se nakonec zjistilo, že to rakovina nebyla.“ Nebo: „Chabé výsledky dosažené chirurgií u všech typů rakoviny jsou lékařské profesi dobře známy.“ (Doktor G. E. Ward, Howard Kelley Hospital, Baltimore) Jestliže jsou tedy „chabé výsledky“ tak dobře známy, proč se lékaři neustále tak zastávají skalpelu a ignorují ty, kteří dosahují dobrých výsledků bez chirurgie jako například doktor Forbes-Ross a mnoho dalších? Měl bych se zmínit o doktoru W. F. Kochovi z Detroitu, který za dobu 20 let vyléčil stovky případů rakoviny za pomoci jakéhosi tajuplného chemického receptu. Nejen, že nebyl uznáván, ale tropili si z něj posměšky a byl dokonce pronásledován. Proč tomu tak musí být?

Ponechám na inteligentním čtenáři, aby sám došel k nějakému závěru, a budu pokračovat v popisu jednoho nebo dvou případů, kde lékaři, ač vehementně prosadili léčbu skalpelem, obdrželi velmi chudý výsledek, pokud vůbec nějaký. Tyto případy se týkají nádorů v jiných částech těla, doposud jsem totiž uváděl jen rakovinu prsu. Protože čtenář už léčbu důvěrně zná, budu uvádět jen stručné údaje.

Mladý muž, 28 let, lékaři mu dávali tři dny života. Stav diagnostikován různě - buď jako rakovina hltnu nebo pohlavní choroba. Zcela zahojen. Pacient ještě žije.

Žena ve věku 62 let, diagnóza rakovina střev. Lékařem doporučena kolostomie, pacientka odmítla. Rychlý pokles váhy. Uzdravila se za tři týdny. V době, kdy píšu tuto knihu, je jí už 84 let.

Žena ve věku 42 let, diagnostikována rakovina prsu. Doporučena excize následovaná striktním režimem. Lékaři jí však dávali malou naději na uzdravení. Pacientka operaci odmítla. Mojí metodou se zcela uzdravila. Po 21 letech stále žije a daří se jí dobře.

Žena ve věku 40 let. V roce 1935 se u ní vyvinula rakovina prsu. Chirurgové naléhali na okamžitou operaci, ale nedávali jí žádnou naději na trvalé vyléčení, řekli jí, že návrat a další šíření nádoru jsou prakticky nevyhnutelné. Uzdravena močovým pústem za 23 dní. Nejen, že se jí stále daří dobře, ale je krásná a vypadá mladě.

Pro čtenáře bude možná zajímavé, co zesnulý doktor Rabagliati - onen upřímný, osvícený a velkorysý lékař řekl o léčbě rakoviny a nádorů metodou, kterou jsem tu předvedl.

„Vyšetřoval jsem ženy s nálezem, které by měl v tradiční medicíně vyústit v odstranění jednoho nebo obou prsů. Tyto šťastné osoby mou radu odmítly, podstoupily močovou terapii a vrátily se do mé ordinace bez jediné stopy po zahojené ‚nevléčitelné malignitě‘.“

„Mnoho těchto pacientek zjistilo, že bulka nebo bulky se v průběhu 14 dnů ztratily, u některých i během čtyř dnů. To všechno svědčí o tom, že pan Armstrong má asi pravdu, když tvrdí, že většina novotvarů není maligních, dokud se do nich nezasáhne chirurgicky nebo medikamentózně, a že v počátečních stádiích je zcela běžné, že se postupuje metodou radikálního zásahu... způsobem, který rozruší vřed, nežit, nádor nebo rakovinu a umožní jim proniknout do krevního oběhu.“

„Kdyby však jakýkoli laik někde na pódiu prohlásil, že vyléčil tisíce případů, a předložil by o tom důkazy, pochybuji, že by to na mou profesi zapůsobilo. Dokonce i hlasy volající po zlepšení života obětí rakoviny se buď otevřeně zesměšňují nebo ignorují. Je to pro lékařskou profesi smutná vizitka, že těžší z nemoci a všeobecně rozšířené nehumánní panikařské propagandy.“

Některé převládající teorie o příčinách rakoviny:

Ted' změním monotónnost nepřetržitého výčtu případů citovaných v této knize a budu chvíli věnovat pozornost různým teoriím o příčině rakoviny, abychom se podívali, jestli mají nějaký vztah k mým tezím.

Protože rakovina se vyskytuje méně často u vegetariánů, někteří nadšení odpůrci masa prohlašují, že jeho konzumace je stěžejní příčinou malignit. Kdyby to ale byla pravda, pak by všichni lidé kromě vegetariánů (pokud nezemřeli dřív, než dosáhli věku, kdy se rakovina, jak se říká, obvykle vyskytuje) bez výjimky podleli jejím zhoubným účinkům. Nadto mnoho lidí, kteří nejedli maso, rakovinou trpělo nebo na ni zemřelo. A vegetariáni dodávají: „Ať je tomu, jak chce, konzumace masa podporuje vznik nemocí v těle a sir Arbutnot Lane tvrdí, že rakovina se nemůže rozvinout ve zdravém organismu. Jestliže člověk, který byl po dlouhou dobu vegetariánem, začne najednou jíst maso, zadělává si na nemoc. Je přece znám případ jednoho vegetariána, který prokázal, že v sušenkách, které měly pro něj nezvyklou chuť, musí být obsažen živočišný tuk, protože pokaždé, když jednu snědl, dostal záchvat horečky.“

Možná, ale proti tomu bych mohl uvést případ jednoho mladého muže, který byl dlouhou dobu živ na dietě obsahující maso, ale vylučující sladké pečivo a bonbony, a u kterého se objevily na kůži různé pupínky, jakmile snědl některou z těchto věcí. Z toho bychom mohli dojít k závěru, že když tedy sladkosti způsobily tyto potíže a vedly k chorobě, mohly by být příčinou rakoviny! Právě tak jako se po určitou dobu věřilo, že její příčinou jsou rajčata.

Pravdou zůstává, že přání je vždy otcem myšlenky. Platí to pro malignity stejně tak jako pro jiné sporné otázky v našem životě. Vegetariáni chtějí věřit, že konzumace masa je „kořenem všeho zla“, a tak na něj útočí jako na příčinu rakoviny a řady dalších nemocí. Jestliže však do celé záležitosti vneseme zdravý rozum, objeví se nám mnohem racionálnější vysvětlení. Rozumní vegetariáni žijí na stravě, která je méně zbavena své přirozené podoby, než je strava většiny konzumentů masa, a mají později menší pravděpodobnost vzniku rakoviny. Na druhou stranu však ti vegetariáni, kteří zcela „nevědecky“ žijí většinou na těstovinách, škrobových potravinách, vařené místo dušené zelenině, sladkém pečivu a produktech z bílé mouky, žijí na denaturované stravě stejnou měrou, jako osoby konzumující velké množství nevhodných potravin včetně masa - často v konzervě.

Složitost pravdy o příčině rakoviny je zcela zjevná jen lidem, kteří se nenechají zaslepit pavědeckými teoriemi a vyhýbají se zjednodušování celého problému, protože vidí, jak je složitý. Někteří z nich však taky často mají nakonec tendenci sklouznout k jednoduchým závěrům. Po tom, co byly napsány hory tlustých knih s protichůdnými teoriemi a dogmatickými prohlášeními badatelů v oblasti rakoviny z řad tradiční i neortodoxní medicíny, došel profesor F. L. Hoffman z USA k překvapivému (!) závěru, že jídlo možná má co dělat s výskytem rakoviny!

Ve většině případů není příčinou potrava, kterou lidé konzumují, nýbrž, jak jsem již uvedl, nedostatek základních minerálů obsažených v potravě, kterou nekonzumují, avšak měli by konzumovat, aby si udrželi zdravou kondici.

Bylo také zjištěno, že lidé, kteří po delší dobu bydleli v domě umístěném nad geopatogenními zónami, dostali nakonec rakovinu. Tato pozorování vedla k pojmu takzvaných „rakovinových domů“. Museli bychom však ještě prozkoumat, zda by tito lidé dostali rakovinu, kdyby se živili správně vyváženou stravou. Bylo by také docela poučné probádat, zda případy takzvaného „spontánního“ vymizení zhoubného nádoru následovaly po přestěhování na jiné místo. O takových případech napsal známý chirurg Hastings Gilford v roce 1925 významná slova: „Třebaže se rakovina všeobecně považuje za nevyhnutelně smrtelnou, objevují se zprávy o mnoha případech jejího „spontánního“ vymizení - a je

nanejvýš jisté, že těchto ohlášených případů je málo ve srovnání s těmi, které nikdo neoznámil.“ (!) Je to překvapivé doznání, které mimochodem upozorňuje na to, co pan Ellis Barker a další už naznačili, že lékařské kruhy se úzkostlivě snaží tajit pravdu o malignitách před laickou veřejností.

A nyní je tu další teorie, která říká, že nadměrné používání soli (která není potravinou) vede k rakovině. Podle lékařské biochemie existuje přinejmenším dvanáct důležitých minerálních solí, které jsou přítomny ve zdravé krvi a tkáních. Proč tedy přijímat jednu z nich v surovém stavu, jak to příroda nikdy neměla v úmyslu, a v množství, které se nevyskytuje v přirozených potravinách? Jestliže je kromě toho rakovina houbovitě rostoucí útvar, jak se neustále tvrdí, měli bychom upozornit na fakt, že zahradníci zalévají záhony s houbami teplou solí a vodním roztokem, aby měli hojnou úrodu. Jiný sugestivní argument je ten, že navzdory příjmu velkého množství soli v její surové podobě, tkáně lidí, kteří mají jinak zcela nevyváženou a nezdravou stravu, vykazují nedostatek chloridu sodného (kuchyňské soli). Chlorid sodný je pro tkáně nezbytný - a proto samozřejmě neškodný - v nepatrném množství, které se nachází v zelenině, salátech atd. Škodlivým se stane tehdy, když ho do těla dáváme jako chuťovou přísadu. To samé platí o železe. Fosfát železa je jednou z dvanácti tkáňových solí. Zatímco odborní lékaři často léčí anémii podáváním nepatrných dávek železa, všeobecný lékař často podává velké dávky, čímž jen zkaží pacientovi trávení a neumí pak léčit důsledky.

To všechno znovu podtrhuje prostou pravdu, že všechny nemoci od anémie k rakovině, za předpokladu, že nejsou způsobeny morfologickým poškozením nebo hlubokou psychologickou příčinou, mají původ v nesprávné výživě.

Nakolik hraje ve vývoji rakoviny svou roli strach, lze těžko určit. V každém případě je však strach nepříjemnou emocií a může tedy mít škodlivé účinky, zvláště trvá-li dlouho. Naneštěstí lékařská profese svými metodami propagace a reklamy podporuje právě to, co by měla v první řadě mírnit, jak o tom napsala doktorka Marie Stopesová v dopise do The Yorkshire Post v srpnu r. 1938. Na řeč lorda Hordera týkající se šarlatánských léků napsala:

„Ačkoli takové léky neužívám, ale věřím v britskou férovost, žádám vaše čtenáře, aby vzali na vědomí, že lord Horder protestoval hlavně proti strachu z pokoutné reklamy, není však pochyb o tom, že všechny tyto nepatrné strachy dohromady nejsou tak závažné jako strach z rakoviny živený lékařskými kruhy, což je čistě v jejich rukou... Dále bych chtěla říci, že všechny šarlatánské přípravky se pouze polykají nebo natírají a nemohou nám způsobit ani zlomek škody, jakou udělá medicína injekcemi aktivních virů, nečistot a antitoxinů přímo do krevního oběhu a tkání. Lord Horder brojí proti „bezohledné propagandě“, ale nejbezohlednější propagandu, jakou jsem kdy viděla, předvedla nedávno medicína sama tím, že naléhavě doporučovala veřejnosti ten odporný jed - pasterované mléko. Je zcela jasné, že proslav lorda Hordera byl jedinečným příkladem přísloví - jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet.“

Tento dopis hovoří sám za sebe. Co se mimochodem týče šarlatánů, skutečný šarlatán v nejhorším slova smyslu je člověk, který předstírá, že vyléčí něco, o čem ví, že to vyléčit neumí. Předtím, než mi bylo zakázáno léčit rakovinu, jsem nikdy netvrdil, že vyléčím pacienta, u kterého byla provedena léčba ozařováním. Věděl jsem totiž, že rakovina sama je jen dětským neduhem ve srovnání s následky ozařování. Kdybych byl pacientovi nabídl jakoukoli naději, že tyto následky vyhojím, byl bych opravdu šarlatánem nejhrubšího zrna.

VII. Brightova nemoc

Brightova nemoc je definována jako chorobný stav ledvin a zahrnuje několik forem akutních a chronických nemocí ledvin, obvykle spojených s vylučováním albuminu do moči, často i s vodnatelností a s různými dalšími příznaky. Za její příčinu se považují účinky horečky, zejména při spále, vystavení vlhku a chladu jako nepřímá příčina, působení dráždivých léků, alkoholu atd. Doktor G. Johnson analýzou 200 případů zjistil, že otrava alkoholem zapříčinila 29% všech případů a 12% se objevilo po spále.

Podle lékařské biochemie (G. W. Carey, M. D., USA) je Brightova nemoc v první řadě způsobena nedostatkem fosfátů vápníku v těle. Píše se tam: „Když fosfáty vápníku v molekulách klesnou pod standardní množství, albumin, na který jsou navázány, se pak samozřejmě dostává krví ve zvýšené míře do ledvin a odtud se vylučuje do moči.“

Podle odborníků na biochemii je tedy stěžejním lékem fosfát vápníku podávaný ve velice nízkých dávkách, tak jako ho příroda dodává v syrových potravinách, které nejsou znehodnoceny kuchyňskou úpravou. Jinými slovy Brightova choroba je způsobena nedostatečnou stravou, tedy takovou, ve které je nedostatek základní minerálních solí sloužících k dobrému zdravotnímu stavu krve a tkání. Znovu cituji doktora Careyho: „Biochemici jasně prokázali, že dojde-li k deficitu buněčných solí v krvi, organické látky, na něž se tyto soli vážou, vypadávají z oběhu.“ Je zbytečné poznamenávat, že ačkoli je lékařská biochemie schopna léčit nemoci vzniklé z nedostatku, je nabíledni, že nemůže léčit následky gurmánství.

Výskyt Brightovy nemoci se zpětně datuje do dávných dob, ale počet jejích případů značně vzrostl během minulého století a dále a její nejhorší formy byly příčinou mnoha předčasných úmrtí.

Je překvapivé, že během prvních tří let mého působení v urinoterapii jsem se až do roku 1920 neseťkal s pravým případem této nemoci, třebaže jsem přišel do styku s mnoha případy rakoviny, cukrovky, tubery a onemocnění srdečních chlopní.

Můj první případ byl jedním z největších prubířských kamenů, jaké jsem doposud zažil. Tady jsou podrobnosti:

Paní C. Age, věk něco přes čtyřicet. Lékaři jí dávali dva dny života. Velká dušnost, moči se tvoří málo, je hustá a vypadá jako směs krve a hnisu. Bývala velmi šarmantní ženou, jak jsem mohl posoudit z fotografií asi tak rok předtím. Její normální váha pro ženu její výšky byla 144 liber (asi 65 kg), ale když mě poprvé zavolali, abych k ní přišel, vážila 280 liber (přibl. 127 kg). Navzdory ortelu lékařů jsem si však nemyslel, že vypadá na umřelou, i když její stav byl velice vážný a bolestivý. Naštěstí o ni pečovaly dvě starší a zkušené zdravotní sestry, které měly navzdory své profesi pramalou důvěru v medicínské postupy. Nikdy nebudu moci dostatečně ocenit jejich velkorysý přístup, jakým se mnou spolupracovaly. Když jsem si prostudoval pacientčiny záznamy, vůbec jsem se nedivil, že ztratily důvěru v léky. Při pohledu na dlouhý zástup lahviček jsem nabyl dojmu, že ta nebohá paní byla „pokusným králíkem“. Ale protože jsem už viděl mnohem horší stavy postižení srdce, dýchacích obtíží a městnání, přislíbil jsem jí rychlou úlevu od jejích symptomů a předpověděl jsem, že během jednoho týdne se u ní vylučování moči zvýší alespoň stonásobně. Tak mocný je účinek pití vlastní moči, která dokáže uvolnit městnání ve všech částech těla.

Moje předpověď se vyplnila. Během čtyř dnů se průtok moči zvýšil z nepatrných 60 ml (moč byla velmi hustá, horká, aromatická, kalná a plná drti) na přibližně 6 litrů za 24 hodin. Navíc se moč začala čistit, až postupně nabyla vzhledu čisté vody. V průběhu čtvrtého dne po

vypítí každé kapičky, kterou pacientka vymočila, byla moč prakticky bez chuti a zápachu a už vůbec nebyla nepříjemná.

Kromě moči měla paní C. dovoleno pít po douškách tolik obyčejné vody, kolik si jen přála. Musím dodat, že po třech dnech přestala mít pocit žízně.

Od čtvrtého dne dál jsem ztratil veškerý strach o pacientku a až na krátké nepravidelné návštěvy jsem ponechal další léčbu v rukou oněch dvou inteligentních a ochotných sestřiček.

Dvacátý třetí den vykazovala již pacientka takový stupeň uzdravení, že jedna ze sester mě prosila, zda by nemohla zkusit účinek šťávy ze syrové mrkve ochucené citronem.

Výsledkem bylo zhoršení celkového stavu. Během dvou hodin se u pacientky na obou pažích objevila svědivá vyrážka. Ve stejnou dobu začalo vylučování moči váznout, objevil se otok a podráždění břicha. Sestra namočila kousek látky ve své vlastní moči a přiložila ho pacientce na břicho. Současně jí koupala a potírala obě paže stejnou tekutinou. Po čtyřech hodinách vstřebalo břicho vlhkost z močových obkladů a průtok moči se obnovil. Tu pak pacientka vypila a následující den byl její stav, až na vyrážku a svědění, stejný jako byl před tím, než vypila mrkvovou šťávu. Co se týká kožní vyrážky, trvalo skoro týden, než zmizela.

Jedním ze znaků urinoterapie je potírání celého těla pacienta močí po dobu 2 hodin bez přerušení, pokud ovšem není pacient příliš zesláblý nebo vyhublý, aby to vydržel. Paní C. si potírala tělo dvakrát denně po dobu dvou hodin. Během 48. dne už byl její stav natolik normální, že jsme přerušili půst a podali jí v poledne trochu pomerančové šťávy, ve 4 hodiny odpoledne pak dostala vysát šťávu z celého pomeranče. Týž den vypila všechnu moč, kterou vymočila - což znamenalo, že je všechno už v pořádku. V půl sedmé dostala malý kousek dušené ryby a dva brambory vařené ve slupce. Vážila 119 liber. Další den měla dvě malé porce jídla, které podle rady polykala po malých soustech pečlivě rozkousané. Za týden už byla na nohou, mohla si obléct šaty, ve kterých chodila před rokem a snadno přecházela z pokoje do pokoje.

I když už byla zdravá, pokračovala v požívání své moči a také v potírání těla (nejdůležitější partie jsou obličej a krk) močí s překvapivými výsledky na kůži, vlasech, pleti a celkového vzhledu. Skutečně, moč je kožní potravou *par excellence*, právě tak jako lékem na všechny kožní choroby.

A tady končí dlouhý příběh paní C., které dávali jen dva dny života! Abych nezapomněl, její manžel i obě dvě pečovatelky se stali pevnými zastánci močové terapie a musím dodat, že přešli na vyváženou a zdravou stravu.

Případ paní C. upoutal pozornost laické veřejnosti, ne však, jak jsem se naivně domníval, lékařských kruhů. Protože, jak upozornil už Freud, objevitel psychoanalýzy, mnoho lidí věří jen tomu, čemu si přeje věřit, a stejně tak nevěří, čemu věřit nechce. Nicméně k lékařské profesi se vztahují i polehčující okolnosti. Kdyby totiž nějaký lékař poradil pacientovi, aby dodržel půst a pil vlastní moč, byl by přinejmenším považován za blázna a pacient by urychleně hledal radu a pomoc u jiného lékaře. Mimochodem, proč většina lidí vyhledává radu lékaře? Proto, aby jim bylo řečeno, jak se potýkat s účinky vlastní neukázněnosti. Jestliže jim jeden lékař řekne, že se mají vzdát toho a onoho, jdou k jinému, který jim řekne, že se toho vzdávat nemusejí. Jsou jeho radou potěšeni a řídí se jí - velmi často ke své vlastní škodě.

Názorný příklad paní C. nás přivedl k případu pana B., jehož stav byl také diagnostikován jako Brightova nemoc. Pan B. se celé roky živil nevyváženou, deficitní stravou, jejíž nekvalitní složení bylo ještě podpořeno nesprávnou kuchyňskou úpravou a množstvím koření pro zlepšení chuti. Nebyl velký jedlík, ale pil nějakých osm šálků čaje denně a kouřil v průměru 25 cigaret. Když ke mně v roce 1920 přišel, byl po nějakou dobu v péči dvou

lékařů a během té doby vzrostla jeho váha z 280 liber na 420 liber. Jako paní C. i jemu dávali pouhé dva dny života.

V červnu roku 1920 začal půst, který trval 49 dní. Čtvrtý den už byla jeho moč čirá a bez chuti jako čistá voda a otoky se začaly ztrácet s udivující rychlostí. Byl anemický, ale na konci sedmého dne anémie zmizela. Vážil teď 105 liber a v každém ohledu vypadal mladě jako před dvaceti lety (jak jsem mohl posoudit z jeho fotografií).

Pan B. přerušil půst do značné míry stejným způsobem jako paní C. a tak jako ona se stal zastáncem urinoterapie.

Přešel na dokonale vyváženou, ale střídanou dietu a pokračoval v každodenním pití moči s nanejvýš uspokojivými výsledky.

Ve stejném roce se mi dostalo do rukou více případů. Pan W. (v té době pětasedmdesátiletý), paní L. (38 let), pan B. (55 let) a chlapec ve věku jedenácti let. Každý z těchto případů se vyznačoval příznaky, které by stálo za to vylíčit dopodrobna, stručný popis však musí stačit. Pan W. i přes svůj věk držel půst 53 dny, což dokládá, že věk není překážkou. Paní L. držela půst 42 dny, pan B. 60 dní. V případě onoho chlapce stačilo k dostatečnému léčebnému efektu čtrnáct dní. Všechny tyto případy byly léčeny se stejným úspěchem jako paní C. A teď mi dovoluji, abych dodal, že taktika, která nutí nemocné lidi jíst, aby si „udrželi sílu“, je podle mého názoru odpovědná za tisíce předčasných úmrtí. Potrava totiž nemůže být vstřebána nemocným tělem, už tak plným látek, které ho zatěžují. Jedinou „potravinou“ pro nemocné tělo je moč, protože kromě jiných funkcí nahrazuje tkáň způsobem, jakým to žádný jiný prostředek nedokáže. Co se týká léků, mnoho z nich jsou jedy, které mají závažné nežádoucí účinky, proti nimž neexistují protilátky.

Po roce 1920 jsem se v průběhu následujících dvou let setkal s více než třiceti případy Brightovy choroby a jinými onemocněními močového měchýře a ledvin a nikdy netrvalo déle než čtyři až čtrnáct dní močového půstu, aby se vše znovu vrátilo do celkově uspokojivého zdravotního stavu. Tyto případy ustoupily po léčbě snadněji než ty, které jsem uvedl výše.

Nyní tu popíšu ještě jeden z vážných případů. Byl to muž kolem šedesátky, u kterého se po dvou letech stálého lékařského dohledu a léčení pro srdeční onemocnění rozvinula Brightova nemoc. Nakonec, když už si s ním jeho dva ošetřující lékaři nevěděli rady, přivolali specialistu. Ten uviděl pacienta, kterému se oči tlačily z důlků ven, jazyk byl oteklý a vyčníval z pusy a rty měly trojnásobnou velikost, než bývá obvyklé. Specialista řekl, že není žádná naděje. Už se nedá nic dělat. Pacient se dostal ke mně a o pět dnů později už vymočil téměř 23 l. Za šest týdnů se vrátil ke svým povinnostem - zcela zdrav.

VIII. Případ leukocytémie neboli leukémie

(splenická anémie)

Význačný neuropat, zesnulý Louis Kuhne z Lipska prohlašoval, že nemoc je jednotka a až na nepatrné odchylky by se měla vždycky léčit stejným způsobem. Trval na tom, že všechny nemoci bez ohledu na jejich názvy nebo místo vycházejí ze stejné příčiny - zatížení těla cizím materiálem. Říkal, že je zcela absurdní léčit jeden orgán izolovaně (jak to specialisté často dělají), protože každý orgán nebo končetina jsou součástí těla jako celku, a myslet si, že vyléčím oko, ruku, nohu nebo neví, co ještě, pouze místním působením, je vrchol pošetilosti! Jestliže mám nemocné oko, pak je něco v samotném těle, co tuto nemoc způsobilo. Jako příklad uváděl jednu ženu, která ztrácela zrak. Léčil jí celé tělo tím, že ho zbavil „sajraju“, a problém s okem automaticky odezněl. Léta trpěla krvácením z hemoroidů a lékaři ji nakonec operovali. Brzy nato začala ztrácet zrak. „Pojistný ventil“ se operačním zákrokem odblokoval, jak prohlásil Kuhne, a jedovaté látky se jí dostaly do očí. (viz knihu *The New Science of Healing*)

Kuhne svou metodou dosáhl mnoha pozoruhodných vyléčení a byl by jich dosáhl dokonce ještě víc, kdyby byl znal hodnotu moči jako prostředku k náhradě zničených tkání. Měl však pravdu, když prohlašoval, že všechny choroby (s výjimkou těch, které jsou traumatického původu) lze léčit jedním způsobem, jak jsem i já sám předvedl. *Název* nemoci má pouhý akademický význam a nemá co dělat s její léčbou. Nicméně abych doložil tuto skutečnost a v zájmu přehlednosti, jsem po zralé úvaze rozlišoval nemoci, které jsem léčil, takže nyní se budu zabývat historkou pacienta, který trpěl nemocí zvanou leukocytémie nebo leukémie.

Pacienta, pana P. C. ke mně přivezli taxíkem dva moji žáci. Byl na tom tak mizerně, že nemohl bez pomoci ani vejít do mého pokoje, byl velmi bledý a zbídačený, zkrátka jeho stav byl očividně velice špatný. Bylo mu 48 let, za rok ztratil 25 kg na váze a dalších asi 6 kg během několika týdnů medicínské léčby.

Když jsem ho vyšetřil, řekl jsem mu: „Pane P. C., váš stav je lékařsky hodnocen jako leukocytémie nebo splenická anémie a podle měřítek tradiční medicíny nemáte před sebou víc než tři měsíce života. Vaši nemoc způsobila nevyvážená, nezdravá strava. Nicméně můžete se uzdravit půstem a močovou terapií.“ Přешel jsem k popisování detailů. Pak mi zase on vyprávěl svůj příběh, jehož podstatou bylo toto:

Krátce před velikonoce toho roku (1927) prodělal nachlazení, které si „léčil“ sám. Na Velký pátek už byl na tom tak zle, že se jeho manželka a bratr vyděsili a poslali pro jednoho mladého lékaře. Ten stav diagnostikoval jako vysoký krevní tlak. Při druhém vyšetření následujícího dne však řekl, že to nakonec nebude vysoký tlak, ale že jsou tam náznaky jiného onemocnění, které nedokáže specifikovat. Tak zavolali specialistu. Ten pacienta vyšetřil, našel zvětšenou slezinu a uzavřel stav jako leukocytémií. Řekl panu P. C., že je to v Anglii vzácná nemoc, a ptal se ho, zda někdy nebyl na východě nebo v tropech. Jeho příbuzným sdělil, že tato choroba má vždy smrtelný průběh, ale že by pacient mohl žít tři až šest měsíců, pokud by se podrobil léčbě zářením, tabletami a sérii injekcí. (Ani zmínka o dietě, kromě poznámky, že by pro něj bylo dobré jíst játra.) Pan P. C. byl na základě toho přijat do místní nemocnice, kde byl několikrát vyšetřen různými lékaři, pro které byl zajímavý jako cosi „vzácného“. Na názvu choroby se nemohli shodnout a nebyli ani jednotní v odpovědi na otázku, jak dlouho bude pacient ještě žít. Jeho krevní obraz zkoumal zástup patologů, kteří našli obrovskou převahu v počtu bílých krvinek nad červenými.

V takovém stavu se pacient dostal ke mně, pět týdnů po tom, co jeho nemoc dostala svůj zvučný mnohoslabičný název.

Pan P. C. nebyl jednoduchý případ. Nebyl připraven držet půst bez přerušení po dobu, kterou jsem určil za nezbytnou pro závažnost jeho stavu komplikovaného navíc ještě léčbou zářením, které se podrobil. Třebaže však držel půst pouhý týden, během kterého mu manželka a přátelé potírali tělo močí (a samozřejmě nevynechal ani základní část léčby - pití vlastní moči), jeho stav se zlepšil natolik, že mohl do mého domu vkráčet bez cizí pomoci. Opravdu, zlepšení bylo tak zjevné, že jsem na jeho naléhání souhlasil s přerušením hladovky, ovšem za předpokladu, že mu nadiktuji, co a kdy má jíst, a že nepřestane s potíráním těla močí, ani s jejím pitím. Jeho jídelníček se měl další týden skládat z čerstvého ovoce (jablka, pomeranče, banány), salátů, rajčat, *dušené* zeleniny, brambor vařených ve slupce, nepasterizovaného mléka a medu. To vše měl konzumovat v malých porcích. Zanedlouho už směl jíst dušenou rybu, maso, zkrátka správně vyváženou stravu s vyloučením jakéhokoli masa v konzervě. Dále měl pokračovat v pití vlastní moči. To všechno poctivě a svědomitě prováděl.

Za šest týdnů od chvíle, kdy jsem ho poprvé uviděl, šel pan P. C. na další odběr krve. Ukázalo se, že počet bílých krvinek klesl na polovinu původní naměřené hodnoty. Z té zprávy měl pan P. C. takovou radost, že souhlasil s další hladovkou. Během příštích šesti týdnů dodržoval půst sedm dní v týdnu. Třetí a poslední odběr krve vykázal již normální hodnoty. Brzy po ukončení energické terapie se pan P. C. vrátil do práce - zcela zdrav.

Tento příběh však nemá šťastný konec. Navzdory mému upozornění, že jeho nemoc způsobila špatná strava, vrátil se pan P. C. (jak jsem se později dozvěděl) ke svým původním návykům. Dva roky po ukončení půstu, a dokud dodržoval racionální dietu, nedostal dokonce ani běžné nachlazení. Pak se ale postupně vrátil k nesprávnému způsobu života, a přestože měl jako varování několik vřidků na kůži a několikrát onemocněl z nachlazení, nebral to vážně a nakonec zemřel, když se léčil na chřipku. Bylo to šest let po onom zázračném uzdravení z těžké nemoci.

Pravda, „cesta hříšníka je těžká.“

Když už se tu mluví o případu pana P. C., bylo mi souzeno ztratit starého přítele ze školy pro splenicou anémii léčenou fatálním medicínským způsobem. Nějakou dobu se léčil ozařováním, když se však dozvěděl o úspěchu pana P. C., rozhodl se podstoupit půst a močovou terapii. Ale bylo už pozdě. Zemřel ve svém vlastním domě do poslední chvíle ošetřován profesory, kteří to sice mysleli dobře, ale želbohu byli přesvědčeni, že věda je mocnější než síla přírody!

IX. Případy pacientů s chorobami srdce

Pan Ellis Barker povzbudivě napsal, že se pacienti s chorobami srdečních chlopní mohou při správné životosprávě a vyvážené stravě dožít i 90 let, přestože se o těchto onemocněných říká, že jsou nevyléčitelná. Za pomoci močové terapie lze dosáhnout i úplného vyléčení. Následující případ považuji za velmi názorný.

Pan P., ve středním věku, nejenže trpěl onemocněním chlopně, ale měl podstoupit operaci pro podezření na nádor v oblasti solárního plexu. Často se mu stávalo, že na ulici omdlel a byl dopraven do nejbližší lékárny, kde mu podali posilující tablety, které měl vždy u sebe v kapse. Na oděvu měl totiž neustále připevněnou cedulku s instrukcemi, jak postupovat v případě záchvatu. Později už ale trpěl těmito záchvaty tak často, že mu v jeho okolí neřekli jinak než „ten nebohý pan P.“ Musel dodržovat režim, během kterého mu bylo povoleno jíst jenom jedno jídlo denně pět dní v týdnu, zatímco přes víkend měl nařízeno pít pouze vodu. Měl zakázanou jakoukoli fyzickou námahu kromě krátkých šetrných procházek. Nesměl kouřit a z léků směl brát pouze tablety na případný záchvat.

Takový byl jeho stav, když ke mně přišel. První věc, kterou jsem mu naléhavě radil, bylo pít veškerou moč, kterou vymočil. Jak se dalo očekávat, zpočátku velmi zapáchala, ale brzy se vyčistila. Instruoval jsem pana P., jak si má močí potírat tělo, a pak jsem ho sám natíral po dobu dvou hodin. Možná jsem se už zmínil, že nejdůležitější partie pro vtírání moči do kůže jsou obličej, krk a nohy. Po mé masáži se pan P. opláchl čistou teplou vodou z vodovodu. Tak jsme pokračovali několik hodin i následující den. Pan P. pak chodil ke mně domů každé ráno, abych ho zase stejným způsobem natřel. Do nemocnice nenastoupil, ani na vyšetření, ani na plánovanou operaci. Co se týkalo jídla, měl dovoleno jíst jednou denně, ale jenom to, co jsem mu dovolil. Po uplynutí jednoho měsíce se jeho stav zlepšil natolik, že se mohl vrátit do práce. Za dvanáct týdnů už byl zcela zdravý, po srdečním onemocnění, ani po nádoru v oblasti solárního plexu nebylo ani památky, což jeho lékař přijal s netajenou radostí. Ode dne, kdy začal s léčbou, neměl ani jeden srdeční záchvat. Dokonce se natolik zbavil strachu z návratu nemoci, že hodil všechny tabletky do kamen!

Kdo by si myslel, že jenom já s úspěchem praktikuji urinoterapii, toho necht' další případ přesvědčí, že nejsem sám.

Pan R., onemocnění srdce s vodnatelností, rozsáhlé otoky dolních končetin a břicha, dilatace srdce. Lékař prohlásil stav za velice vážný a dal pacientovi pouhý měsíc života. Pan R. se doslechl o odvážném neuropatovi, panu Oliveru Warnock-Fieldenovi z Harrow, který ho nakonec vyléčil urinoterapií za 6 týdnů. Během půstu klesla významně jeho tělesná hmotnost. Předtím byl velice silný kuřák a navzdory doporučení kouřil do určité míry i během půstu, což poněkud zpomalilo uzdravení. Není třeba říkat, že lékař, který ho měl v péči, byl jeho uzdravením velice překvapen, tím spíš, že pan R. nepovažoval za moudré mu prozradit „pracovní postup“, jakým k uzdravení došel. Faktem zůstává, že lidé, kteří se pustí do něčeho tak neobvyklého, jako je pití vlastní moči, se obávají, že je okolní společnost zavrhne. Jejich obavy jsou pochopitelné, brání však rozšíření urinoterapie jako metody, která by mnoha lidem mohla pomoci od utrpení.

Možná by bylo dobré se v této kapitole zmínit několika slovy o moderním problému sér a vakcín. Podle doktora Benchetrita jsou „v první řadě zodpovědné za zvýšení výskytu dvou nebezpečných nemocí - rakoviny a onemocnění srdce.“ Dále dodává: „Nějakou dobu jsem pracoval jako sérolog a vím, o čem mluvím.“ Doktor Benchetrit není rozhodně jediný lékař, který kritizuje postupy v používání škodlivých obranných prostředků proti akutním infekčním nemocem. Doktor S. S. Goldwater z New Yorku poukázal na to, že opatření používaná proti

infekčním chorobám sice mohou život prodloužit (?), ale nemohou ho posílit. „Chronické nemoci,“ dodává, „stoupají takovou měrou, že Amerika se může stát zemí invalidů. Více než polovina nemocničních lůžek ve Spojených státech je dnes obsazena lidmi, kteří trpí chronickými nemocemi. Postižení nejsou jenom lidé středního a vyššího věku. Mezi oběťmi je i mnoho dětí.“ (viz časopis *Health Practitioners Journal*, červen 1944.)

Můžeme se ptát, jestliže séra a vakcíny jsou nakonec odpovědné za vznik srdečních nebo jiných vážných chronických chorob, proč je Britská lékařská společnost tak prosazuje? Především proto, jak doktor Alfred Pulford stručně a jasně poznamenal, že: „Když někdo umí zabránit výskytu něčeho, co neví, že se musí vyskytovat, je to vskutku zázrak všech zázraků.“ Jisté věhlasné osobnosti lékařského stavu prokázaly, že i ty „nejsmrtelnější“ zárodky nemocí jsou ve zdravém těle neškodné. Dočteme se, že „Profesor Mečnikov řekl, že našel bacil asijské cholery ve vodě v mnohých lokalitách, ale nebylo známo, že by se v těchto místech někdy vyskytla epidemie v období před nebo po jeho nález... Profesor Tentenkoffer spolkl několik milionů zárodků smrtelné (?) asijské cholery... Nestalo se nic. Aby tento test ověřil, vypěstoval profesor Emmrich kulturu ze střev čerstvě zemřelých obětí této choroby a spolkl miliony zárodků - bez patrných důsledků! K ještě důkladnějšímu prověření přistoupil doktor Thomas Powell. Nechal si do krve vstříknout zárodky sedmi smrtelných nemocí (?) - a za deset let byl stále živ a zdrav jako v den svého pokusu.“ (Vyňato z časopisu *Naturopath and Herald of Health*.) S těmito fakty však širokou veřejnost nikdo neseznámí a ti, kteří na ni naléhají, aby se nechala očkovat proti té či oné nemoci, ji neinformují o tom, že ne všichni lékaři jsou zastánci takové metody, protože jsou názoru, že očkovací látky a séra mohou mít v budoucnu za následek chronické komplikace, z nichž těmi nejmírnějšími jsou nemoci srdce.

X. Horečky: malárie a jiné

Případ záhadné horečky, která se vyskytuje v Africe, ale v Anglii je vzácná.

Pacientem byla mladá dívka ve věku 17 let. Záhadně nemocná, velice slabá, horečky. Privolaný lékař řekl, že pokud vůbec dojde k uzdravení, bude to trvat šest měsíců a potom ještě dalších devět měsíců bude trvat rekonvalescence. Otec pacientky, který věřil urinoterapii, poslal pro mne. Při první návštěvě bylo obtížné s pacientkou jednat, ale nakonec souhlasila s močovým pústem. Měla stále ještě horečky a byla vyhublá na kost, moč byla hustá, koncentrovaná a zapáchala. Ale 24 hodin od začátku mé léčby jí teplota klesla a moč byla čistší. Za pět dní teplota klesla na normální hodnotu, pacientka byla svěží a čilá - všechno probíhalo dobře. Lékař byl zmaten. Púst přerušen po osmnácti dnech. Pokožka pacientky byla hebká jako u dítěte. Během několika dní po přerušení pustu vstala a cítila se velice dobře. V pití své moči pokračovala a to na ni blahodárně působilo. Přibližně před šestnácti lety se vdala a v průběhu deseti let se jí narodily tři děti.

Malárie

Je to infekční onemocnění, pro které jsou typické záchvaty intermitentní horečky, doprovázené zimnicí, třesavkou a pocením. Mezi jednotlivými záchvaty vypadá postižený celkem dobře. Všechny formy malárie má na svědomí parazit v lidské krvi. Ten se přenáší moskyty sajícími infikovanou lidskou krev. Nakažený moskyt pak přenáší infekci na jiného člověka, kterého štípne. Hlavním problémem, který u malárie obtěžuje nemocného a způsobuje vyčerpání, jsou opakované záchvaty, které se po nakažení znovu a znovu objevují. Tradiční medicína léčí malárii chininem, ale ve skutečnosti ji nevymýtí, pouze ji převede do latence. Urinoterapií se však jednou provždy vyléčí. Doposud jsem ještě neměl případ, který by se do deseti dnů pomocí močové terapie nevyléčil.

Pan Q., atletický typ. Velmi ukázněný a střídavý jedlík. Malárii se nakazil v Orientu. Měl ji tři roky. Rok před naším setkáním prodělal 36 záchvatů. Sám si pravidelně dával chinin. Nakonec se sám úplně vyléčil urinoterapií, která trvala deset dní. Pak už neměl žádné záchvaty a nepotřeboval žádný chinin. Nadále se udržoval v dobrém zdravotním stavu střídmostí a hojným popíjením „živé vody“.

Těžká forma malárie

Případ, který mi vyprávěl předešlý pacient. Jednalo se o majora, kterého našli domorodci na kraji lesa ve stavu deliria způsobeném těžkou formou malárie. Léčili ho hladovkou po dobu 10 dnů, přikládáním obkladů a měli ho k tomu, aby pil svou vlastní moč. Zmiňuji se o tomto případě, abych dokázal, že nejsem objevitel urinoterapie.

V této kapitole jsem se omezil na popis pouze jednoho případu z různých typů horeček, jinak by totiž objem knihy narostl do velkých rozměrů. Skončím několika poznámkami o horečce všeobecně a o akutních onemocněních doprovázených horečkou.

Když se lékaři pokoušejí snížit pacientovi horečku nepřírodními prostředky, postupují proti přírodě a mohou ohrozit pacientův život, nebo v lepším případě mu zakládat na pozdější problémy. Horečka je ve skutečnosti léčebný proces, který slouží k likvidaci určitých jedovatých látek v těle. Ano, slycháme o „zázračných“ účincích léků proti zápalu plic, které snižují teplotu, ale neuslyšíme už tolik o lidech, kteří zemřeli na srdeční komplikace poté, co jim takto byla horečka zázračně vyléčena! Zkušenosti mě naučily, že je pouze jedna jediná

bezpečná cesta v léčbě horečky, která je samotná léčebným procesem a není ani nevléčitelná, ani nemusí probíhat smrtelně, jestliže se k ní správně přistupuje. Myslím, že tato léčebná metoda je už čtenáři natolik dobře známa, že není potřeba ji tu znovu opakovat. Chci jenom říct, že mě tato terapie močového pústu (vypít je třeba veškerou vyloučenou moč) ještě nikdy nezklamala. K poklesu horečky s následným úplným uzdravením došlo vždy během pár dní.

A nyní ještě k tomu, proč je moč při horečce tak hustá, kalná a páchnoucí a proč je jí tak malé množství. Není to důsledek horečky samotné, ale situace v těle - takřikajíc nemocných obranných sil - která horečku způsobuje. Stav moči je výsledkem ztráty cenných solí, tkání a dalších součástí těla a do značné míry vysvětluje pacientovu celkovou slabost, neklid, závratě a noční můry. Vysvětluje také dlouhou rekonvalescenci a následné komplikace v případě, že se pacient léčil tradičními přípravky k potlačení horečky. Racionální metodou, kterou se všem těmto problémům vyhneme, je urinoterapie, která dokáže nahradit ztracené tkáně. Opakovaně jsem se o tom přesvědčil při úspěšné léčbě záškrtu, neštovic, spály, chřipky, revmatické horečky a jiných akutních chorob doprovázených vysokou horečkou. Nikdy se nedostavil žádný z oněch zhoubných a chronických následků, které se tak často objevují při nesprávně léčené spále nebo revmatické horečce. Všechny lze totiž přičíst na vrub opatřením, která horečku potlačují.

XI. Případ zánětu varlat

Zánět varlat (orchitis) je velmi bolestivý stav, při kterém varlata otečou a někdy se objeví i vředy. Může být způsoben poraněním, kapavkou, nebo se může objevit u příušnic. Nejtěžší forma je však naštěstí vzácná. Lékař přivoláný k jednomu vážnému případu dával pacientovi pouze pět dní života. Když jsem pacienta (věk 19 let) poprvé uviděl, měl postiženou funkci střev a ledvin. Jednu stranu těla měl oteklou, jako by mu tam někdo dal polovinu fotbalového míče a varlata měla velikost tenisových míčků. I penis byl oteklý a tvrdý a navíc začínal mít černou barvu. Sténání a křeče nebohé oběti v agónii byly srdcervoucí. Přestože pacient tři dny nic nejedl a vypil pouhý doušek obyčejné vody, otoky se zvětšovaly. Protože nevylučoval žádnou moč, byl jsem nucen dát mu napít malé množství své vlastní.

Dvě hodiny po prvním doušku začal penis jevit známky návratu do normálních rozměrů, takže pacient byl schopen vymočít pár kapek moči - asi tak dva plné kalíšky na vejce. Moč byla hustá, kalná a koncentrovaná. Připomínala ovesnou kaši s krví. Přesto ji vypil bez jediného úšklebku nebo reptání. Za čtyři hodiny vymočil už skoro půl litru moči, která vypadala sice stejně ošklivě a značně zapáchala, vypil ji však opět bez jediné grimasy. Sděлил mi, že necítí její chuť, protože má v ústech plno žaludečních šťáv. K tomu mimochodem dochází i během půstu.

O dvě hodiny později měl pacient velké množství tak odporné stolice, jakou jsem neviděl za 27 let svého působení v léčbě nemocí. Když jsem ho vedl zpět do postele, zjistili jsme, že už může ležet zcela pohodlně a rovně, zatímco předtím ležel s koleny přitisknutými k břichu jako lidé trpící zánětem pobřišnice nebo slepého střeva. Byl téměř bez bolesti - přesně 8 hodin poté, co vypil první doušek moči. Namočil jsem do moči kousky látky a přiložil mu je na břicho, hrudník a hlavu a podobným způsobem jsem mu ovázal i ruce a nohy. Močil stále víc a víc a každou kapku vypil. Jeho střeva odpověděla na léčbu a pracovala nyní vydatně a bezbolestně, stolice byla podobná zkalené vodě.

Čtvrtý den už močil skoro 12,5 litru za 24 hodin a všechno ihned vypil.

Pak přišlo zhoršení stavu. Pátý den jsem musel odjet za nějakými povinnostmi do Manchesteru a během mé nepřítomnosti ho lékař přiměl spolknout lžici obilných zrn namočených ve vodě. Výsledek byl katastrofální. Veškerý průtok moči se zastavil a za 16 hodin se vrátily všechny předchozí příznaky, třebaže v poněkud slabší míře. Nezbylo nic jiného než začít celou léčebnou kúru znovu.

Pacient nakonec přerušil půst sedmnáctý den v poledne šťávou z jednoho pomeranče, pokračoval ve dvě hodiny odpoledne požitím celého pomeranče a další celý pomeranč snědl v šestnáct hodin. V osm hodin večer vypil plnou sklenku čerstvě nadojeného mléka. Tu noc spal klidně.

Osmnáctý až dvacátý pátý den sestávala jeho dieta z takových potravin, jako je dušená ryba, brambory vařené ve slupce, vajíčka míchaná a vařená bez skořápky, hrušky a jiné čerstvé ovoce, saláty, rajčata - a nic dalšího.

Dvacátý šestý den už byl pacient zpátky v práci zcela zdrav. To bylo před mnoha lety. Dnes je mu čtyřicet, stále jí správně vyváženou stravu, pije svou „živou vodu“ a těší se perfektnímu zdraví.

Měl bych možná dodat, že na zesnulého doktora Rabagliatiho udělal tento případ takový dojem, že o něm napsal podrobnou zprávu a poslal ji do čtyř lékařských časopisů v Anglii a v USA. Ani jeden z nich ji nepublikoval. Zmínky o léčbě prováděné laikem nejsou

v lékařských časopisech vítány. Lékařské noviny vedou stejnou politiku jako běžné deníky. Skutečnost, že něco může opravdu pomoci lidem, hraje u vydavatelů lékařských tiskovin ortodoxního založení podružnou roli. Je to ke škodě věci, protože to samozřejmě brání pokroku a medicínské osvětě, což pochopil například časopis *Health Practitioners' Journal*, kde nalezneme články homeopatů, naturopatů, bylinkářů, osteopatů, cvičitelů jógy, biologů, biochemiků atd. Je to chvályhodné, neboť ke zdraví vede mnoho cest a mnoho způsobů jak léčit nemoc.

XII. Pohlavní choroby

Doktoři Bosanquet a Eyre v knize s názvem Séra, vakcíny a toxiny byli nuceni přiznat: „Nelze popřít, že v určitém počtu případů následuje po podání injekce antitoxinu proti záškrtu smrt jako přímý důsledek působení antitoxinu.“ Jedna z takových tragédií se přihodila doktoru Langenhansovi z Berlína. Protože se u jednoho z jeho asistentů rozvinul záškrť, očkoval preventivně jeho naprosto zdravé dítě staré rok a devět měsíců. Dítě naneštěstí během několika okamžiků zemřelo. Ironií je, že neexistoval sebemenší důkaz o tom, že by dítě touto nemocí onemocnělo, protože bacily záškrty lze v hojném počtu nalézt i v krku zdravých lidí a v takovém prostředí jsou stejně neškodné jako mnoho jiných potencionálně smrtelných zárodků. Želbohu to nejsou pouze injekce proti záškrtu, které se ukázaly být smrtelnými. Stovky úmrtí, mnoho z nich náhlých, bylo výsledkem užívání *salvarsanu*, označovaného též „606“, v léčbě syfilis. Tak jako imunizace proti záškrtu i *salvarsan* se propagoval jako vynikající prostředek proti pohlavním chorobám.

O syfilis se dočteme: „Ať už je léčena či nikoli, u postiženého se vždy vyvinou nervové příznaky. Ty jsou ze všech komplikací syfilidy nejzávažnější a nejběžnější je progresivní paralýza a ataxie (*tabes dorsalis*). Obvykle se objevují zhruba za deset let po nakažení. U progresivní paralýzy se objevuje demence obvykle s nějakou formou exaltace. Řeč je pomalá a váhavá, artikulace vážne, hlas se třese. Obličejové svalstvo a jazyk jsou ochrnuté. Později se svalová síla postupně snižuje až do stavu více či méně výrazné paralýzy...“ (Dr. E. H. Ruddock, M. D.) Je to nehezky a smutný obrázek. Myslím si, že valnou část pozdních příznaků této choroby má na svědomí supresivní léčba. Co je vlastně syfilis? Je to jednoduše důsledek působení jedu, který se vstřebal do těla, a proto by racionální léčba měla sloužit k jeho odstranění z těla.

Protože lékařské kruhy si vyhrazují právo léčit pohlavní choroby a mají pro tyto účely své prostředky, mám já jako laik, či přírodní léčitel, jak jsem někdy nazýván, léčení těchto nemocí zakázáno. Nicméně existují lidé, kteří se dozvěděli o urinoterapii ze spisu pana Baxtera (zmínil jsem se o něm v kapitole II) i z jiných zdrojů a začali se takto sami léčit.

Uvedu tady případ jednoho muže, který se nakazil pohlavní nemocí ve Francii během 1. světové války. Trpěl mimochodem nějakou dobu také lupenkou, kterou léčil bylinnými mastmi. Tento muž věděl o přírodních metodách léčení, a tak se snažil léčit svou pohlavní chorobu tak, že se nějakou dobu živil pouze studenou vodou, a doufal, že ji „vyhladoví“. Po jedenácti dnech takového půstu se však jeho příznaky nejen nezlepšily, ale ještě významně zhoršily. A pak se mu dostal do ruky spis pana Baxtera. Výsledkem toho bylo, že se rozhodl pokračovat v půstu a přidat si k němu ještě urinoterapii. Výsledek byl nanejvýš potěšující: desátý den všechny známky pohlavní choroby zmizely a lupenka se výrazně zlepšila. Pokračoval v léčbě dál, dokud se veškeré stopy na kůži neztratily. Došlo k tomu za další týden a on zjistil, že všechny jeho potíže jsou tytam. A nejen to. Zjistil, že jeho zrak, sluch i chuť a čich jsou ostřejší, než tomu bylo předtím.

V dnešní době je většina lidí dobře obeznámena s tradičními metodami léčení pohlavních nemocí. Postižení jsou zváni do nemocnic, kde se léčí injekcemi. Léčení může trvat týdny i měsíce. Je však i mnoho významných lidí, zejména v malých městech, kteří se raději nechají léčit svým osobním lékařem, protože se stydí ukazovat v místech, kde by je mohl někdo poznat. Ať už je to jakkoli, nabízí se vážná otázka: Jaké budou nežádoucí účinky injekcí? Jedna věc je léčit nemoc, ale to není to samé jako léčit *pacienta*. Jak píše doktor W. H. White: „Medicína ignoruje individuální ‚celistvost‘ člověka a léčí nemoc jako oddělenou jednotku.“ A tak existuje mnoho léků určených prakticky na jakoukoli nemoc od revmatismu až po

syfilis. Jak ale zdůrazňují homeopati, to, co alopat nazývá revmalismem, může mít dvacet různých příčin (kdyby řekl, že je to dvacet různých sekundárních příčin, byl by mnohem blíže pravdě), a proto název choroby není tak důležitý. Z mého úhlu pohledu bych dokonce dodal, že pro způsob léčení není ani důležité, „jak se pacient nakazil“.

Ale abych se vrátil k případu pohlavní choroby, který jsem tu uvedl. Kdyby ten mladý muž, o němž jsem tu mluvil, zahájil svou léčbu urinoterapií hned od začátku namísto tzv. přírodní léčby, kterou použil, jsem přesvědčen, že by se byl uzdravil mnohem dříve. Z toho, co jsem se dozvěděl od jiných, kteří praktikovali urinoterapii sami na sobě, opravdu věřím, že tam, kde se s léčbou pohlavní nemoci začalo v jejím počátečním stádiu nebo v prvním týdnu, došlo k uzdravení za 48 až 96 hodin. To ovšem za předpokladu, že postup nebyl zkomplikován obvyklou léčbou. Protože mi není dovoleno tuto prastarou nemoc léčit, nemohu vám poskytnout žádné konkrétní případy. Kdybych však v této knize zcela vyloučil zmínku o onemocněních, která má právo léčit pouze lékařská profese svými vlastními metodami, splnil bych svůj úkol jen napůl. Je totiž povinností každého, kdo našel způsob, jak takovou nemoc léčit, ať už je to lékař nebo laik, dát o tom vědět, aby i lékaři, pokud si to přejí, mohli takovou léčbu použít. Je třeba si zapamatovat, že opatření, která se používají při léčení pohlavních nemocí, se často ukazují jako nedostatečná a nahrazují se pak jinými metodami. Ačkoliv je nejisté, zda budou kliniky někdy připraveny provádět urinoterapii, bude jistě dost soukromých lékařů, kteří budou ochotni to aspoň zkusit. To ukáže čas. Já jen dodám, že lékaři sice plně nechápou opravdovou hodnotu moči, ale někteří upozornili na fakt, že kdyby se lidé bezprostředně po pohlavním styku vymočili, riziko nakažení pohlavní chorobou by kleslo na minimum. Zesnulý pan Baxter měl pravdu, když prohlásil, že kromě jiného má moč také silné antiseptické vlastnosti.

XIII. Léčba popálenin a špatně se hojících ran

Měl jsem možnost ocenit význam urinoterapie v léčbě ran, když jsem před několika lety utrpěl úraz a poranil jsem si nohu a kotník. Strhl jsem si nehty na prstech a pohmoždil svaly na chodidle. Samozřejmě že mě to strašně bolelo. Nicméně lékařskou pomoc svého přítele jsem odmítl, protože jsem byl rozhodnut znovu si vyzkoušet účinek urinoterapie na hojení ran.

Zahájil jsem léčbu osvědčenou metodou - pústem a poraněná místa jsem obvázal kousky látky namočené v moči. Ty jsem neustále udržoval vlhké opakovaným namáčením, aniž bych je z nohy sundal. Teprve pátý den jsem je odstranil a výsledek byl úžasný: všechny stopy po zranění zmizely, noha byla zdravá a vláčná jako za raného mládí. Jen tak mimochodem, kuří oko, které mě léta trápilo, se léčbou rozpustilo.

Podobné účinky jsem často pozoroval dokonce i tam, kde se rány odmítaly hojit, a to jak běžnou medicínskou terapií, tak pomocí bylinek nebo jiných přípravků, i tam, kde se už vážně uvažovalo o amputaci jako o jediné konečné možnosti.

Z velkého počtu případů, které jsem ošetřoval, uvedu zejména jeden velmi špatný, který se do mé péče dostal v roce 1918. Seznámil jsem se tehdy s mužem, čerstvým čtyřicátníkem, který v té době každý týden docházel do místní nemocnice jako ambulantní pacient se střelnou ránou na předloktí. Přestože ke svému zranění přišel před rokem, nejevila rána žádné známky hojení, byla přibližně 25 cm dlouhá, 1 cm široká, mokvala a hnisala. Ti, co ho ošetřovali, se obávali gangrény, a tak mu ránu mazali nejrůznějšími jedovatými mastmi a přikládali obvazy. Přes veškeré úsilí se rána nehojila a pacient byl z ortodoxních medicínských metod znechucen. Navzdory protestům své paní se nakonec stal mým pacientem.

Moji asistenti nejprve odstranili všechny obvazy. Potom omývali zraněné předloktí třikrát denně starou močí a zbytek těla masírovali močí. Pacient držel tři dny hladovku s pitím vlastní moči a studené vody a krátkou chvíli se mohl opalovat. Po uplynutí sedmi dnů nezbylo z ošklivé fisury nic než nepatrná jizva tenká jako nitka. Zkrátka po celoroční medicínské „léčbě“ uzdravila pacienta příroda za deset dní!

Od té doby jsem měl možnost pozorovat mnoho případů „zázračného“ uzdravení za pomoci stejné metody. Byly mezi nimi nejrůznější bolestivé rány, bodná a sečná poranění, ukopnuté nehty, zhnisané rány i počínající otrava krve. Zpravidla nebylo zapotřebí dlouhého léčení. Případy podchycené včas odpovídaly na léčbu za tři až čtyři dny, zatímco ty, do nichž vstoupila „klasická“ léčba, nebo rány s gangrénou, potřebovaly k zahojení deset až osmáct dní.

Co se týká popálenin, dočteme se, že v jednom roce zemřelo na popáleniny 7 900 Američanů, z nichž polovina byly děti mladší pěti let. Tisíce Američanů, kteří popáleniny přežili, byly odsouzeny k utrpení z nevzhledných jizev, svrašťelé kůže, ztuhlých končetin nebo prstů.

Léta patřilo mezi stálé léky na popáleniny přikládání vlhkých čajových lístků. V roce 1925 přenesl doktor Davidson z Detroitu tento babský prostředek na vědeckou bázi. Místo čajových listů aplikoval z nich odvozený výtažek, který, jak všichni víme, se nazývá tanin. Tato látka doslova vytvrdí tkáň a nad nechráněnými nervovými zakončeními se vytvoří silná tvrdá krusta. I když odstraňuje bolest, brzdí činnost končetiny a přítok tělních tekutin do postižené části těla a působí jako pokrývka, přičemž se doufá, že se pod ní vytvoří nová kůže. Tanin však bohužel „vytvrzuje“ nejen spálenou tkáň, ale i přilehlé zdravé tkáň a výsledkem je

zničení buněk, které by měly zajistit tvorbu nových buněk nutných pro pevné spojení kožních vrstev - abych to vysvětlil laické mysli. Konečným výsledkem je znetvořující jizva, které lze předejít přírodními metodami oproti metodám „vědeckým“. Tanin dokonce ani nepůsobí antibakteriálně, takže dostane-li se na popálený povrch cizí tělíčko, je větší pravděpodobnost rozšíření infekce pod ochrannou vrstvou.

Léčba popálenin taninem byla postupně nahrazena léčbou kyselinou pikrovou a taky acriflavinem. Pak přišli se svými metodami chirurgové. Vezmou kus kůže z jiné části těla - obvykle z hýždí - a transplantují ho na popálené místo. To však někdy vede k tomu, že rána, která vznikla na místě po odstranění zdravé kůže, se zanítí. Pro pacienta to znamená další utrpení. Ne že bych tím chtěl napadat chirurgii, její role je nezbytná u nehod, úrazů a válečných poranění. Musím však říct, že chirurgie se do značné míry zneužívalo a dál se v tom pokračuje, takže se provádějí tisíce nepotřebných operací na orgánech, které by bylo možné léčit přírodními metodami.

Někteří lékaři jsou ovšem do značné míry liberální a nebojácně provádějí urinoterapii, jak se dočtete v následujícím výňatku z dopisu, který jsem dostal v roce 1935 od doktora Geo. S. Cottona z Texasu:

„Od té doby, co se mi před několika měsíci dostala do rukou vaše literatura, vyzkoušel jsem urinoterapii a výsledky byly úžasné. Moč v léčení ran je nedostižná. Léčivou sílu moči způsobuje kromě jiných látek v ní obsažených hlavně allantoin ($C_4H_6O_3N_4$).

Protože jsem použil moč i v další léčbě a potírání chorob, mohu vám poskytnout široké informace. Připadá mi, že jste průkopníkem úžasné pravdy, která by se měla vysílat rozhlasem v rámci podpory humanity...“

XIV. Různé jiné případy

Enuresis nocturna (noční pomočování). Někdy se jedná pouze o špatný návyk, ale většinou jde o patologický příznak u neurotických a anemických dětí. Základní příčinou je slabost, může se však objevit i při přítomnosti střevních parazitů. Většinou se předpokládá, že děti z tohoto nepříjemného projevu vyrostou, ale vždycky tomu tak není.

Chlapec, věk 9 let, trpěl pomočováním po celý svůj život a byl léčen lékaři i přírodními léčiteli. Byl velice hubený a ze svých potíží značně nešťastný. Léčen urinoterapií 11 dní. Výsledek - úplné vyléčení.

Menstruační potíže. Pacientka trpěla více než dva roky příliš dlouhým a příliš častým krvácením. Nejprve navštívila svého lékaře, ale bez účinku. Pak šla k bylinkáři, výsledkem však byla jen částečná úleva. Její potíže ji vyčerpávaly nejen fyzicky, ale měly vliv i na její duševní stránku. Během jedné dlouhé menstruace, která trvala už 14 dní, se rozhodla vyzkoušet urinoterapii. I když byla v moči zpočátku hojně přítomna menstruační krev, pacientka ji statečně vypila. Během půstu pila po doušcích i čistou studenou vodu. Za tři dny byla moč normální. Pacientka pokračovala v půstu přesně 28 dní a denně si ještě masírovala několik hodin celé tělo močí. Výsledkem bylo úplné uzdravení. Zbavila se nejen menstruačních potíží, ale zmizel i chronický nosní zánět a zhoršující se porucha sluchu.

Zánět ledvin - nephritis s dalšími symptom. Mladá žena, několik týdnů v péči dvou lékařů, navštívila rovněž specialistu, který sdělil její matce, že je to beznadějný případ a že se s největší pravděpodobností nedožije vánoc. Pak se tato mladá žena dostala ke mně. Abych jí dodal odvalu a přiměl k pití moči, kterou vylučovala a která vypadala značně nepříjemně, došel jsem dokonce tak daleko, že jsem jí sám trošku vypil. Po půstu, který trval 30 dní a kdy pacientka pila jen svou moč a k tomu studenou vodu a kdy si denně třela celé tělo zdravou močí, došlo k úplnému uzdravení. Následně se už neobjevily žádné obtíže. Když jsem ji viděl poprvé, vážila 48 kg. O čtyři měsíce později při správně vyvážené dietě a vnitřním i vnějším používání moči vážila už 62 kg, což pro ženu její výšky a celkové konstituce byla normální váha.

Mukózní kolitida (hlenovitý zánět tlustého střeva). Chlapec, 6 let, začal mít často hlen ve stolici, přestože neměl žádné jiné zjevné příznaky nějaké nemoci. Lékař, kterého zavolali, řekl, že jsou to běžné obtíže, a předepsal ricinový olej. Ale chlapcův otec, který znal mě i moje metody, byl názoru, že ricinový olej je příliš silné projímadlo, a tak pro mě poslal hned, jak doktor odešel. Převodl jsem chlapce na močový půst a za 48 hodin bylo po problému. Protože však není rozumné se vrátit k normální stravě bezprostředně ihned po vymizení obtíží, držel chlapec půst celkem 4 dny.

O dva dny později se u chlapcovy matky objevily stejné problémy a totéž dostala jeho sestra. Oběma jsem doporučil půst podle mé metody. Držely ho celkem 8 dní, přestože jejich potíže za pět dní zmizely. Stojí za to dodat, že všichni tři pacienti byli přísnými vegetariány a chlapec za svůj mladý život nikdy neochutnal maso. Doporučil jsem jim zařadit do jídelníčku malé množství masa.

Poranění oka. V roce 1920 za mnou přišla mladá dáma s třískou v oku. Tříška se zapíchla do duhovky a malý kousek vyčníval ven. Odstranil jsem ji a pacientku jsem převodl na urinoterapii. Za několik týdnů se oko zcela zahojilo bez známek poruchy zraku.

Lupenka. Muž 60 let. Močový půst držel týden v červnu a týden v září roku 1920. Během půstů a mezi nimi si třikrát denně potíral tělo vlastní močí. Zcela vyléčen. Po svém uzdravení nicméně dále pokračoval v pití moči a o deset let později vypadal na pouhých 56. Lupenku a

ekzém považují za urinoterapií nejsnáze léčitelné nemoci, a to zejména tehdy, když se podchytí včas. Patří sem i lupus, vážnější kožní nemoc považována za nevléčitelnou, ačkoli léčba trvá déle.

Revmatická horečka následovaná chřipkou. Pacientka ztrácela na váze, měla zácpu a trpěla nespavostí a neklidem. Upoutána na lůžko, měla otoky dolních končetin a břicha. Močový půst jeden týden, k tomu si třela tělo močí podle mého obvyklého návodu. Za měsíc se úplně uzdravila a vrátila se zpátky do práce.

Hnisavý zánět zubu. Pacient byl zvyklý navštěvovat svého zubaře každého půl roku. Zubař mu sdělil, že má zhnisaný zub. Protože slyšel o urinoterapii, neřekl zubaři nic a každé ráno vypil půl litru moči. Močí si rovněž vyplachoval ústa. Za devět týdnů obtíže zmizely k velkému překvapení zubaře, který chtěl vědět, co způsobilo tak pozoruhodné zlepšení jeho zdravotního stavu, že se zahojil i zhnisaný zub. Zhojení bylo dosaženo dokonce bez půstu. (Příběh mi vyprávěl přítel.)

Názor, že zanícený zub je místní onemocnění, je mylný. Nic takového jako „místní nemoc“ neexistuje. Jsou jenom lokalizované příznaky. Vyčistíme-li tělo od zplodin například močovým pústem, zmizí automaticky i zánět v zubu. Pozoroval jsem to v mnohých případech - tedy ve všech případech, které jsem kdy léčil. Pokud jde o mne, nikdy jsem nemusel navštívit zubaře. Správná výživa a urinoterapie mé zuby ochránily.

Obezita. Vdaná žena, 30 let, váha 79 kg, bezdětná. Živila se obvyklou nezdravou stravou, nebyla ale žádný žrout, jídlo pečlivě rozkousala a zapíjela jen vodou. Dříve vyzkoušela mnoho různých diet, všechno bez účinku. Zkoušela i hladovku a pila přitom jen vodu. Výsledkem všeho snažení bylo, že jakmile se vrátila k normálnímu jídlu, přibrála na váze dokonce ještě rychleji než před zahájením diety. Nakonec konzultovala mě. Doporučil jsem jí urinoterapii podle osvědčeného schématu a za 14 dní zhubla na 63,5 kg. Upravil jsem jí jídelníček a navrhl jsem jí, aby jedla jen dvakrát denně. Díky této životosprávě se její váha držela kolem 63 kg. Ačkoliv je jí dnes přes padesát let, vypadá podstatně mladší.

U mnohých lidí není obezita výsledkem přejídání, ale vzniká špatnou funkcí žláz způsobenou toxickými látkami a nedostatkem důležitých prvků v potravě. Půst vyčistí krev i tkáň a zpětný příjem moči vrátí žlázy do normální funkce. Ověřil jsem si to na velkém počtu případů obezity, které jsem léčil, i tam, kde byla obezita pouze jedním z četných symptomů.

Prostatické obtíže. Jako zvětšení prostaty se označuje nemoc, kterou často trpí starší muži. „Nejnápadnějším příznakem je podráždění močového měchýře a zhoršující se schopnost jeho vyprazdňování. Prostata se zvětší a tlakem na zadní část močového měchýře způsobuje jeho obstrukci a tím zhoršuje odtok moči z něj... (viz E. H. Ruddock, M. D., *Vade Mecum*.)

Případ prostatických obtíží v počátečním stádiu. Starší muž začal mít potíže s vyprazdňováním moči. Přítel mu poradil, aby každé ráno, když vstane, vypil asi 3 dcl vlastní moči. Potom aby si dal místo obvyklého vydatného jídla jen lehkou snídani. Výsledek: muž byl za měsíc bez obtíží.

Průduškové astma. Slečna C, její obtíže označil lékař jako průduškový zánět. Řekl jí, že má počínající tuberkulózu. Její celkový stav byl špatný. Těžko se jí dýchalo a musela se uchýlit k lékům, aby alespoň na chvíli získala tolik potřebný spánek. Cítila se slabá a obluzená. Pak se doslechla o urinoterapii. Čtrnáct dní držela půst a pila moč, ale bez zevního používání. Za tři dny dosáhla tak očividného zlepšení, že mohla mnohem lépe dýchat a každou noc spala i několik hodin. Půst přerušila, jedla jen dvakrát denně, ale v pití moči pokračovala. Jenže půst nebyl dostatečně dlouhý na to, aby zcela její obtíže odstranil, a tak se příznaky vrátily. Napsala mi proto o radu. Odpověděl jsem jí, že přerušila půst nesprávně, a doporučil jsem jí proto v něm pokračovat, ale doplnit ho ještě močovými masážemi těla.

Nařídil jsem jí dietu, kterou měla dodržovat mezi půsty. Konečným výsledkem bylo úplné uzdravení a pacientka zůstala i nadále ve výborném zdravotním stavu. V každodenním pití moči pokračovala dál a čas od času se uchýlila ke krátkodobému půstu. Vždy se pak cítila mnohem lépe než předtím.

Případ gangrény a nežádoucích účinků léků na zvětšenou štítnou žlázu. (Zaznamenáno léčitelem panem O. Warnock-Fieldenem.)

Žena 40 let, dlouhá anamnéza. Od 15 let trvale brala léky. Po dobu mnoha let dostávala od raného dětství injekce na zvýšenou funkci štítné žlázy a proti nachlazení. Později podstoupila operaci, která měla zlepšit krevní oběh, protože za chladného počasí, a někdy dokonce i v jinou dobu, jí modraly ruce. Po operaci však k žádnému zlepšení nedošlo. Předtím, než mě zavolala, vzdal se místní lékař jejího případu a prohlásil jej za beznadějný. Zjistil jsem, že má v rukou hnis a vlhkou gangrénu a že jsou téměř bez kůže. Navrhovali jí obávanou amputaci. Léčbu jsem zahájil s méně přísnými opatřeními, jako bylo nahřívání pomocí teplých obkladů, přikládání studených obkladů, potírání moči, pití moči v malých dávkách a používání antiseptické masti k odstranění intenzivních „tahavých“ bolestí. Nakonec jsem ji převedl na úplný půst s pitím moči a pitné vody a s obvyklým přikládáním močových zábalů. Půst trval tři týdny, ale už po čtrnácti dnech mohla pacientka své ruce používat a mohla dokonce i plést. Tento postup hrál samozřejmě důležitou roli v jejím léčení, nicméně si myslím, že tím rozhodujícím faktorem byl třítýdenní půst, protože umožnil organismu zatíženému léky, aby se od těchto jedovatých látek očistil.

Exantém na rukou. Paní C. trpěla tři roky záchvaty dráždivého exantému na obou horních končetinách. Vyzkoušela nejrůznější masti a vodičky, ale bez úlevy. Nakonec se přiměla k tomu, aby zkusila účinek moči, kterou si ruce každou noc pokapala. Během několika týdnů exantém zmizel. V tomto případě nebyl žádný půst ani jiná opatření.

Velká bradavice na obličeji. Paní C. oznámila, že stejnou metodu použila i na ošklivý útvar v obličeji, který se v krátké době scvrkl, seschl a odpadl. Nezůstala po něm ani jizvička. (Tyto tři případy poskytl pan Warnock-Fielden.)

Bulka na paži. Jeden korespondent mě informoval o případu jisté dámy, které se na paži objevila nehezka fialová bulka o velikosti asi 1,5 cm. Paní se bála, že by se bulka mohla maligně zvrhnout. Její známá jí poradila, aby si na ni přikládala močové obklady. Neuběhly ani 3 týdny a boule splaskla a zmizela. Kůže zůstala čistá a zdravá.

Záhadný případ. Pacient asi 58 let. Několik týdnů byl v nemocnici na pozorování a léčbu, ale nakonec mu řekli, že ho nelze vyléčit, a poslali ho domů umřít. Dostal se k místnímu lékaři. Ten mu dal jakýsi zvláštní lék, který měl rozpouštět každé jídlo, jež pacient spolkl. Když jsem ho na žádost jednoho známého, kterého jsem v té době léčil, poprvé uviděl, opravdu jsem byl přesvědčen, že umře. Ale ne ani tak v důsledku nemoci samotné, nýbrž spíše díky působení toho léku (jedu), který dostal. Všiml jsem si, že má rozšířené zornice, je hubený, ale ne úplně vychrtlý. Řekl mi, že byl vždycky pořádný jedlík, že měl těžkou fyzickou práci, pracoval venku a do práce chodil pravidelně, nikdy nebyl náchylný k nachlazení, nikdy neměl žloutenku, zácpu nebo průjem. Jeho jediným zlovykem bylo šňupání tabáku, ale s tím už před rokem přestal. Při první návštěvě jsem u něj pobyl jen pár minut, přemluvil jsem ho k půstu a pití každé kapky moči, kterou vymočil ve dne i v noci. Řekl jsem (i jeho ženě), aby nebyl překvapen žádnými příznaky, které se v procesu očišťování možná objeví. Pro příští návštěvu měl uchovat trochu stolice a dalších exkrementů, abych je mohl prohlédnout. O tři dny později mi znovu volal, abych se přišel podívat na obsah žaludku, který vyzvracel - zvracení začalo za 24 hodiny od okamžiku, kdy vypil první doušek moči. Měl hojnou stolici a zánětlivý výtok z nosu. Spotřeboval tucety kapesníků, do kterých smrkal nejen hlen, ale i zbytky **šňupacího tabáku!** Pokračoval v půstu a za týden všechn

výtok ustal. Celou kůru přerušil za deset dní - a byl vyléčen. V době, kdy píšu tyto řádky, je mu už víc než 70 let.

Tento případ je zajímavý, protože ukazuje, že v případě urinoterapie vcelku není důležité znát jméno nemoci, abychom ji mohli léčit. Dále je pozoruhodné, jak se cizí látka - v tomto případě šňupací tabák - může ukládat v tkáních i dlouhé měsíce poté, co jsme její konzumaci přerušili, a jak je možné ji během očistného půstu vyloučit z těla. To mi připomíná, jak významný německý léčitel Louis Kuhne vyprávěl o případu, kdy pacientův pot v průběhu očistné kůry byl cítit léky, které mu jeho osobní lékař předtím podával k léčení - či spíše k potlačení - nemoci. (viz *New Science of Healing*.)

Žloutenka. Je třeba si uvědomit, že žloutenka je jenom příznak některého chronického nebo akutního onemocnění jater a že tedy sama není nemocí. Můj první a nejkomplicovanější případ žloutenky byl v roce 1919 na počátku mé dráhy urinoterapeuta. Trvalo deset dní, než došlo k vyčištění těla močovým pústem a pitnou vodou.

Případů žloutenky jsem moc neměl. Ale u těch, které jsem léčil, jsem pozoroval, že žlutá barva kůže se postupně ztrácela během prvních dvou nebo tří dnů půstu, a pak, jak kůra pokračovala, měnila se žloutenka postupně ve svěží a zdravou barvu, jakou má plet' mladé dívky! Obvykle stačilo méně než deset dní k tomu, aby se vše dalo do pořádku, pokud ovšem nebyla příčinou rakovina jater. Tuto strašnou nemoc považuji za prakticky beznadějnou při jakékoli léčbě. Dokonce i odborníci na biochemii, kteří o sobě prohlašují, že některé typy rakoviny jsou schopni vyléčit, tvrdí, že jsou-li postižena játra, nedá se už nic dělat. Nicméně jednou jsem dohlížel na močový púst u pacienta, který byl tak těžký pijan, že v průběhu let se vypracoval na pití celé láhve tvrdého alkoholu za den. Tento muž se rozhodl vyzkoušet močový púst, když byl jeho osobní lékař na dovolené. Pil veškerou moč, kterou vyloučil, ale i desátý den zůstávala moč krvavá a plná červených usazenin, jako tomu bylo na počátku léčebné kůry. Pak se jeho lékař vrátil z dovolené a provedl malý řez do šourku... Následující den upadl pacient do bezvědomí. Je velmi problematické říct, zda by jeho játra, která byla „mrtvá“, byla schopna znovu fungovat, kdyby púst dál pokračoval a nedošlo k chirurgickému zásahu. Přiznám se, že jsem byl velice nešťastný, protože mi nebyla dána šance se aspoň *pokusit* zachránit tomu nebohému člověku život. Vždyť v průběhu půstu ztratil velice málo na váze, a byla tedy jakási vyhlídka na úplné uzdravení. A navíc - naděje umírá poslední!

Případ ochrnutí, předčasného stárnutí, ztráty paměti. Pacient ve věku 60 let. Verdikt lékaře: několik týdnů života. Měl dva záchvaty paralýzy, první se objevil při pokusu zahnat chřipku požitím čerstvého ovoce a ovocných šťáv. Po druhém záchvatu ztratil paměť. Podstoupil urinoterapii s masážemi těla. Kůra trvala 59 dní, pak ji na 14 dní přerušil a jedl denně jen jedno jídlo. Potom pokračoval dál v půstu ještě 35 dní. Paměť i řeč se vrátily za dvacet dní při prvním půstu. Zcela se uzdravil během druhého půstu.

Ztráta vlasů. Stejný pacient. Před pústem ztratil vlasy. Nejen že mu během druhého půstu znovu narostly - denně si masíroval hlavu močí -, ale nebyly šedivé, nýbrž měly svou původní barvu... Musím dodat, že mnoho lidí, kteří mi psali, mě informovalo o tom, jak vypadané vlasy při každodenním masírování hlavy starou močí znovu narostly.

Zprávy o chřipce, zápalu plic, zánětu pohrudnice a slepého střeva.

Je mnoho zpráv, které ukazují, že všeobecné pravidlo močového půstu v trvání tří až osmi dnů stačí k vyléčení chřipky, zápalu plic a zánětu pohrudnice. To samé lze říci o zánětu slepého střeva. U posledně jmenovaného je možné dovolit jedno malé jídlo denně, přičemž všechna vyloučená moč se musí vypít. U prudkých akutních případů s horečkou je základní léčbou kompletní močový púst.

A teď bych rád zdůraznil skutečnost, že snaha za každou cenu „cpát“ do nemocného člověka jídlo podle zásady, že se *musí* posilnit, je vrchol medicínské pošetilosti. U pacienta, jehož instinkty a nemocné orgány se vzpouzejí přijímat potravu, působí jídlo jako jed.

Šedý zákal. Dříve než bylo laikovi zakázáno léčit šedý zákal bez operace, jsem zjistil, že v mnohých případech stačilo k vyléčení deset dní močového půstu. Nejdéle to trvalo 28 dní. Zda je nyní protizákonné, aby jakýkoli laik prohlašoval, že léčil šedý zákal ještě před vydáním tohoto zákona, je velmi citlivý bod, ke kterému nejsem oprávněn se vyjadřovat. Je však potřeba poctivě prohlásit, že šedý zákal není v žádném případě izolovaným onemocněním. Musíme si totiž pamatovat, že oko je součástí těla, a proto při léčení těla pro nějaké jiné příznaky se může sám od sebe zahojit lokální stav, aniž by bylo nutné do něj přímo zasahovat.

Glaukom (zelený zákal). Podle klasické i léčitelské medicíny je to velice vážné onemocnění. Provádí se sice operace, ale v mnoha případech pacient dříve či později oslepne. Pacienti, kteří nebyli předtím léčeni, odpovídali dobře na močový půst v trvání přibližně jeden měsíc. Naproti tomu případy, které byly ošetřeny chirurgicky, lze všeobecně považovat za prakticky beznadějně.

Revmatismus. V této zemi (Anglie) počasí často přispívá k rozvoji tohoto onemocnění. Avšak na lidi, jejichž tělo není zaneseno jedy a cizími látkami, nemá počasí ani jeho změny žádný vliv.

Co se týká léčby revmatismu (o kterém mnozí lékaři říkají, že ho existuje 26 různých druhů), zjistil jsem, že pacienti vždycky dobře reagovali na močový půst v trvání 10-12 dní, v méně závažných případech dokonce i kratší dobu. Půst musí být doplněn masážemi těla a přikládáním močových obkladů. Po léčbě je nutné převést pacienta na racionální výživu, aby nedošlo k návratu choroby. Na mnoho pacientů působil blahodárně režim jednoho jídla denně (jídlo se musí pečlivě vybírat, je třeba se vystríhat alkoholu a kořenících přísad) plus pití vlastní moči a močové obklady. Takové případy, které nejsou příliš úporné a dlouhotrvající, se obvykle vyléčí během několika týdnů.

Artritis (zánět kloubů). Tato bolestivá a velmi sužující nemoc je od revmatismu asi tak vzdálená jako těžká chřipka od lehkého nachlazení. Je to jedno z nejhorších onemocnění, se kterým se lékaři potýkají. Mám zkušenost, že i v počátečních stádiích choroby trvá léčení 12 - 40 dní, a to za předpokladu pečlivě vyvážené diety, pití každé kapky vyloučené moči a neustálého potírání těla močí (byly to případy, kdy pacienti měli proti půstu námitky nebo ho nebylo možné u nich provést). Já sám považuji tuto léčbu pouze za částečné opatření a trvám na tom, že úplný močový půst dokonce i pouhých 10 dní má mnohem větší přínos než měsíce obyčejné diety s pitím moči. Musím však zdůraznit, že tam, kde už nemoc zapustila své kořeny a postižený je už prakticky mrzák, jsou vyhlídky na uzdravení malé.

A nyní připojím několik případů léčitele Olivera Warnock-Fieldena:

„Průduškové astma. Pan D. E., věk 37 let. Vyloučen z námořnictva pro průduškové astma, kterým trpěl od svých 14 let. Zdálo se totiž, že moře jeho obtíže zhoršuje. Každou noc byl nucen alespoň čtyřikrát použít léčivý spray. Nemohl jít bez něj ani do divadla, kde ho musel použít i mezi jednotlivými dějstvími. Během tří měsíců, kdy pil moč a držel dva krátké půsty v trvání 36 až 40 hodin, se mu tak ulevilo, že už nemusel nosit spray do divadla, ani se v noci nebudil, aby ho použil. Všechen strach z dalších záchvatů byl tentam a zlepšil se i celkový zdravotní stav.

Další případ s podobnými obtížemi se zlepšil za čtyři dny močového půstu, když předtím zcela selhal třítydenní půst na věhlasné místní klinice. Po každém doušku moči vykašlal pacient chuchvalec hlenu. Poslední den půstu se zbavil takového množství hlenu, že se

vypravil prověřit svůj dech na nejbližší kopec. Když výstup proběhl bez obtíží, vrátil se pacient okamžitě do práce.“

„*Nemocné ledviny*. Pan G. D., v květnu roku 1944 byl v nemocnici, kde mu měli odstranit pravou ledvinu. Trpěl silnými bolestmi, moč měla barvu krve a rentgenové vyšetření ukázalo velký kámen uložený v ledvinové pánvičce. Chirurg byl názoru, že celá ledvina je těžce postižena a neodstranit ji by znamenalo ohrožení života. Pan D. však operaci odmítl a přišel ke mně. Pít moč vzal jako naprosto přirozenou věc, vypil všechno, co vymočil, opakovaně držel půst a během několika týdnů se jeho stav natolik zlepšil, že zmizely bolesti a moč měla normální barvu. Za tři měsíce se pan D. vrátil do nemocnice, kde mu bylo řečeno, že s jeho ledvinou je už všechno v pořádku.

Výsledkem této úspěšné léčby bylo, že mi pan D přivedl pacienta, který byl v nemocnici ze stejného důvodu. Také se měl podrobit operaci ledviny. Uzdravil se stejnou metodou.

V obou případech vyslovili chirurg i rentgenolog verdikt, že operace je tím jediným prostředkem k odstranění obtíží, či dokonce k záchraně života. Jestliže později prohlásili, že už nic špatného nenašli, a rentgenové paprsky zobrazily čistou zdravou ledvinu, pak je možné tvrdit, že půst a pití moči vedly k uzdravení.“

Než ukončím tuto kapitolu, přidám ještě jeden nebo dva výroky přítele O. Warnock-Fieldena o tom, jak moč léčí, třebaže jeho názor v mnohém nesdílím. Píše:

„Léčivá síla moči je zřejmě do jisté míry v tom, že se do těla vrací některé hormony, zejména hormony pohlavní, které se močí vylučují. Jsou známy případy, kdy se moč vnitřně užívala pro tyto substance samotné. Močí se mohou vracet do těla zpět tkáňové látky, které jsou v ní rozpuštěny. Organická tkáň je možná vysávána z orgánů působením jedů, které se do něj dostaly z potravin a nápojů, a také působením léků. Někteří prohlašují, že tkáň vracejí močí zpět do těla a slouží k znovuoobnovování zdravých orgánů. To je obtížné prokázat, ale je mnoho případů, kdy se nemocné orgány obnovily pitím velkého množství moči. Více o tom není možné říct.“

„Vysvětlení, které se mi jeví jako jedno z mnohých, je to, že k uzdravení dochází na principu homeopatie. Třebaže se tvrdí, že močí se nevyklučují z těla veliká kvanta toxických látek, je jisté, že jsou v moči přítomny v dávkách zcela nepatrných, tedy homeopatických. To je nade vše pochybnost. Jestliže se potom tato nepatrná dávka vrací do těla, produkuje se protilátka na homeopatickém principu a ta vede posléze k uzdravení.“

„V přirozeném chování zvířat můžeme pozorovat, že se neustále olizují. Nepochybně tímto způsobem dostávají do svého imunitního systému homeopatické dávky toxických látek. Po každém jídle se tak zneškodní všechno, co se do těla dostalo s potravou a co by mohlo být dokonce jedovaté. Není to snad důmyslné imunizační schéma přírody? Medicína vytvořila nebezpečný způsob očkování, kterým dělá přesně to samé jako pes olizující svou srst. Příroda dala psovi instinkt k vlastní záchraně a člověku mozek k vlastní záhubě! Možná jsme příliš chytří. Zpochybňuje-li někdo zvířecí instinkt pít vlastní moč, nechť udělá pokus a podá opici šálek s močí. Koza je považována za nejzdravější ze všech zvířat. Její mléko je vyhledávané při léčbě tuberkulózy. Nenajdeme snad vysvětlení ve faktu, že koza často pije moč rovnou z těla?“

„Když se člověk poprvé objevil na Zemi, musela příroda přistoupit k bezpečnostním opatřením chránícím ho před zánikem. Potrava, ošacení, přístřeší, to vše mu země poskytovala. Člověk musel jen vynaložit práci, aby své materiální potřeby uspokojil. Ale co životně důležitá ochrana před nemocemi? Na tu se nesmělo zapomenout. Uvažujeme-li správně, pak prostředky k dosažení zdraví měly být vždy po ruce, jejich používání mělo být

snadné, každému dostupné a ve své jednoduchosti úžasné. Zesnulý doktor H. Duncan, jeden z nejosvědčenějších amerických lékařů ve své knize *Autotherapy* píše:

„V patologických výpotcích jsou toxické látky, k nimž si pacient musí vytvořit resistenci, aby mohla být zahájena léčba. Jinými slovy v autoterapii má pacient ty právě toxické látky uvnitř svého těla a je na lékaři, aby je našel, určil správnou dávku a interval mezi dávkami, aby si místní tkáň mohly vytvořit odolnost.“

V některých oblastech medicínského výzkumu je mnohé, co je v souladu s postupy pana Johna Armstronga a s případy uvedenými v této knize.“

XV. Běžné nachlazení

Bez přehánění lze říci, že i tak prosté onemocnění, kterému říkáme běžné nastydnutí, zůstává po staletí pro lékařskou profesi záhadou, se kterou si nevědí rady. Jeden lékař řekl kdysi jistému spisovateli: „Jestli něco opravdu nerad léčím, pak je to obyčejná rýma z nachlazení!“ Zesnulý doktor Haig, který poprvé upozornil na kyselinu močovou a na nevhodnost nesprávné výživy (i když v některých bodech by s ním někdo nemusel souhlasit), říkal lidem, že by měli být vděční, když si uženou pořádnou rýmu, při které teče z nosu, protože ta je považována za jakousi očistnou kúru těla, a neměla by se nikdy potlačovat. Avšak naneštěstí pro lidstvo jako celek první věcí, kterou velmi často většina lidí okamžitě udělá, když cítí, „že na ně něco leze“, je, že si koupí v lékárně nějaký prostředek, který má rýmu „zničit hned v zárodku“. To ovšem není léčení, nýbrž pouze způsob, jak se přírodě plést do řemesla. Potlačení obyčejné rýmy vede pak často k horším nemocem, jako je například zápal plic.

Příčina nastydnutí a rýmy je stejně tak prostá, jako je rýma běžná. Leží totiž v nesprávné životosprávě. A protože naprostá většina lidí nemá správnou životosprávu, je tedy v různém stupni k rýmě náchylná. Nadbytek škrobů v potravě kombinovaný s nedostatkem potravin obsahujících důležité minerální látky podporuje vznik zánětů. Výpotek při zánětlivém stavu by sám o sobě měl být dostatečným signálem skutečné příčiny zánětu - *nadbytku škrobovin*. A navíc, tak jako je zřejmá příčina rýmy, je tím jasně i její léčení, jak jsem zjistil za dlouhá léta pozorování a zkušeností.

Doporučuji i tady urinoterapii - tedy půst s pitím moči a studené vody. Žádné medikamenty, ať už ve formě pastilek nebo sirupů, se nesmí brát. Podstoupíme-li urinoterapii, rýma u jinak zdravých osob zmizí přibližně za dvanáct hodin. Čtenář bezpochyby namítne: „...ale to je opak starého přísloví, že ‚nachlazení se léčí jídlem a horečka hladovkou‘.“ Je to však originální přísloví? Slyšel jsem, že je to překroucená verze původního přísloví, které zní: „Léčíš-li nachlazení jídlem, budeš muset léčit horečku hladovkou.“ Dokonce i samotný půst o studené vodě vyléčí nachlazení přibližně za 24 až 48 hodin. Je to však méně účinné než urinoterapie, která vede nejen k rychlému vymizení rýmy, ale postižený se pak cítí celkově mnohem lépe než předtím. A navíc, což je velice důležité, předejde se tak chřipce, zápalu plic i jiným problémům, které by pak už vyžadovaly alespoň desetidenní půst a hodně péče a starostí.

Chřipka, zápal plic, zánět průdušek a příbuzné neduhy jsou jenom bezprostředním důsledkem potlačování úsilí přírody, která se snaží zbavit tělo nadbytku škrobovin a jejich špatného vlivu. Jsem skutečně přesvědčen, že potlačování rýmy a nachlazení je nejlepší živnou půdou pro vznik dlouhého seznamu vážných chorob. Coryza, tak se odborně rýma nazývá, tj. zánět nosní sliznice, by se měla považovat za štěstí v neštěstí, neboť je takřikajíc poplašným zvonem, který ohlašuje, že naše vnitřnosti potřebují očistný proces. A tady bych rád zdůraznil, i s tím rizikem, že se stále opakují: nic nemůže tuto službu vykonat rychleji, snáze a účinněji než požití každé kapičky naší vlastní moči při současném půstu, byť by množství moči bylo jen pár mililitrů za 24 hodin.

Co se týká chronického zánětu nosní sliznice, lidé, kteří se živí nesprávnou dietou, by měli být vděční za tento „bezpečnostní ventil“, který je možná chrání před mnohem závažnějšími nemocemi. Ti, kdo se ho snaží potlačovat nepřírozenými prostředky, mohou později čelit závažným následkům. Jeho příčinu bychom měli hledat v návyku konzumovat příliš mnoho chleba, zejména bílého, housek, koláčů, pudinků, kaše, sušenek, především z bílé mouky, a dalších potravin obsahujících škrob. Tam, kde taková jídla v jídelníčku převažují, vyvine se

po čase nedostatek důležitých minerálních látek. Názor, že cukr a škrob dodávají energii, je jednou ze značně zavádějících polopravd. Nadbytek škrobu nemůže dodat energii, neboť téměř ucpe trávicí systém a potlačí jeho normální funkci. Důkazem je to, že lidé, kteří se z větší části živí potravinami, jež jsem tu teď vyjmenoval, se neustále uchylují k alkoholickým nápojům nebo šálkům kávy, aby je to „postavilo na nohy“.

Protože vždycky rád ospravedlňuji svá tvrzení vědeckými důvody, abych uspokojil i ty, kteří chtějí mít všechno objasněné do nejmenších detailů, dodávám, že kromě nadbytku škrobu jako příčiny zánětu tu ještě působí nedostatek draslíku, fosforu a vápníku v tkáních, a je-li krk infikován, pak i fosfátů železa. V poslední době se badatelé zabývali rozborem různých potravin, aby zjistili, jaký mají obsah minerálních látek. Výsledkem je zjištění, že některé potraviny jsou bohatší na minerály než jiné. A tak se potraviny zařazují pod označení vápníkové, chloridové, fluoridové, sodíkové, draselné atd. Protože se zjistilo, že všechny tyto minerální látky jsou pro náležité fungování těla nezbytné, výzkum jen znovu potvrdil, jak je důležité dbát na správnou výživu. Až donedávna však klasická medicína ignorovala význam draslíku pro lidské tělo. Ale jen do té doby, než se zjistilo, že nedostatek draslíku přispívá k vzniku většiny nemocí - zejména rakoviny a nádoru. Tuto skutečnost odhalil už doktor Schüssler z Oldenburgu v Německu ve druhé polovině 19. století. Do větších podrobností dovedl svůj výzkum v roce 1912 doktor Forbes-Ross (už jsem ho tu zmiňoval), který pravděpodobně nikdy neslyšel ani o doktoru Schüsslerovi, ani o jeho významném, avšak zcela ignorovaném objevu. Ve své všeobecné studii zvané *The Biochemic System of Medicine* lékař G. W. Carey poukázal zejména na to, že nedostatek anorganických buněčných solí vede k určitým příznakům, které jsou pouhou metodou přírody, jak nám ukázat, že jeden či více výkonných „pracovníků“ v těle chybí a musí se doplnit. „Každá nerostná látka má svou speciální úlohu. Každá z nich má vztah k určitým organickým materiálům používaným ke stavbě lidského těla. Chlorid draselný pracuje s fibrinem. Jestliže je nedostatek této minerální látky, určité části fibrinu nemají anorganické soli, se kterými by se spojily, jsou narušené a mohou být vyloučeny z těla dýchacími cestami, což vede k projevům nazývaným rýma, nachlazení, kašel atd.“

Tak tady máme biochemické vysvětlení nachlazení a příbuzných nemocí, jako leukorrhoea (výtok), kde bílá barva výtoku signalizuje nedostatek chloridu draselného v ženském organismu. Myslím, že jsem podal dostatečný důkaz o tom, že běžné nachlazení spolu se všemi zánětlivými stavy, ať už akutními nebo chronickými, je primárním důsledkem *nesprávné výživy*. O tom budu ještě podrobněji hovořit v některé z dalších kapitol.

XVI. Urinoterapie u zvířat

Chtějí-li někteří lidé znevážit určité postupy v léčbě, přičítají její účinky silné víře. Například někteří odpůrci homeopatie ji šmahem zamítnou jako působení výroku „víra tvá tě uzdravila“. Homeopat má však po ruce argument, kterým hned svého protivníka „usadí“: homeopatie léčí i zvířata, třebaže ta přirozeně nemohou vědět, že jsou léčena. Homeopatická literatura zmiňuje stovky případů uzdravených zvířat. Jedním z nich je i případ kočky, která měla obrnu zadních končetin. Po nejrůznějších léčebných postupech jí zkusili dát magnesium fosfát ve vysokém zředění a kočka se za velmi krátkou dobu úplně uzdravila. Skeptik řekne „náhoda“. Na což můžeme opáčit: „Jak jsou ti skeptici lehkověrní!“

Zmínka o homeopatii u zvířat je tu namístě, protože „lehkověrní skeptici“ dokonce prohlásili o urinoterapii, že její účinky jsou otázkou silné víry. Nezbyvá mi než se usmát a použít stejný argument jako homeopat. Dovolte, abych svůj argument doložil několika fakty.

Čirou náhodou byl můj dědeček dobře známý v šedesátých a sedmdesátých letech 19. století pro své postupy při léčení koní, psů atd. Právě od něho jsem se dozvěděl, že moč a dokonce i kravský hnůj byly jeho oblíbenými léčebnými prostředky v úspěšné léčbě nemocí a zranění u zvířat. Považoval za samozřejmé, že krávy, koně i psy měli až měsíc půst o vodě a kravské moči, k jejíž aplikaci používal kornout. Když však měla zvířata žízeň, pila ji i bez této pomůcky. Protože jsem se od dědečka hodně naučil, léčil jsem zvířata sám. Byla to často dlouhá a namáhavá práce a některé příhody nepostrádají humornou stránku. Vzpomínám si, jak jsem jednou 120 dní léčil půstem krávu, která měla tetanus. Během této doby jsem ji osm hodin denně potíral tělo močí jiných krav. K pití jsem jí dával její vlastní moč (zpočátku byla hustá, žlutá a koncentrovaná jako hořčice) a moč zdravých krav. Kromě toho pila i obyčejnou vodu. Ztratila všechnu srst, byla kost a kůže, ale uzdravila se. Po dvou měsících už zase spásala trávu a nabyla zpět svou přirozenou hmotnost.

Močovým půstem jsem léčil i psy. Jednou z metod, jak přimět psa, aby pil moč (i když psi často pijí moč fen), je přivázat zvíře ke stromu a pak mu postříkat hlavu jemnou mlhou této tekutiny. Za tímto účelem jsem používal svou vlastní čerstvou moč. Jak moč stéká psovi po hlavě, zvíře ji olizuje.

Případ z praxe. Teriér jménem „Raf“ trpěl otokem břicha, který se objevil po tom, co ho přejelo zadní kolo motorky. Půst držel 19 dní a pil moji moč a podle potřeby vodu. Hladovku jsme ukončili kouskem syrového hovězího. Když jsou zvířata nemocná, instinkt je sám vede k hladovění. Během půstu jsem ho celého koupal v moči. Třebaže ztratil mnoho starých chlupů, končil tuto kůru s nádhernou srstí.

Následující případ s drůbeží sice přísně vzato nespadá pod titulek o urinoterapii, protože slepice nemocí a žádné moči také nebylo použito, nicméně je názorný, protože ukazuje, co dokáže půst dokonce u ptáků. V té době (bylo to v říjnu roku 1916) jsem měl 60 slepic, ale ani jedna z nich dlouhé týdny nesnesla vejce, i když jsem je dobře krmil. Protože některé z nich byly nemocné, dávali mi různí „odborníci“ více či méně profesionální rady. Nakonec jsem se rozhodl, že polovinu z nich převedu na půst o pouhé vodě. Výsledek byl očividný, čtvrtý den jsem našel několik vajec. Následovala hladovka druhé poloviny slepic se stejně potěšujícím výsledkem - vejci v hojném počtu.

Půst v obou případech trval jeden týden. Potom jsem změnil jejich předchozí stravu skládající se ze všeho možného a začal jsem jim dávat jenom pšeničné zrní - každé sousto si slepice musely vyhrabat z popela - a syrovou listovou zeleninu, kterou jsem jim dával dvakrát

denně. K tomu si mohly nazobat trávu z mé zahrady. Výsledkem bylo v průměru 250 vajec za týden.

Léčba tržné rány na noze hříběte. Hříbě, o které jde, proběhlo hustým trním. Utrpělo tržnou ránu na zadní končetině blízko kolenního kloubu. Rána se podobala dlouhému rozšklebenému pysku. Radili mi, abych zavolal veterináře, který by ránu zašil. Odmítl jsem, protože jsem věděl, že takové opatření pouze zanechá nevzhlednou jizvu, čímž utrpí hodnota hříběte. Obvázal jsem proto ránu kusem měkké čisté vlněné látky a připevnil jsem končetinu k prkénku. Prostor mezi ránou a prkénkem jsem vyplnil kravincem a tento teplý obklad jsem pevně zavázal. Pak jsem nechal hříbě běžet. Dvakrát denně jsem zvíře zavolal, abych mu mohl nalít na kravinec trochu moči a udržel tak celé zařízení v aktivitě. Tak jsem postupoval 14 dní. Pak jsem celou bandáž odvázal - a hle! Rána byla perfektně zahojená a nezůstala ani stopa po jizvě.

Vskutku - příroda nám uděluje cenné lekce a my bychom se od ní měli učit. Příroda koná své dílo, my můžeme jen spolupracovat.

XVII. Masáže těla a přikládání močových obkladů

Jeden dopisovatel, který mě zahrnul množstvím inteligentních dotazů, mě překvapil otázkou: „Není kůže jednosměrný orgán?“ Jaké dedukce vedou člověka k takové domněnce? Použiji to nejjednodušší přirovnání. Jestliže přes šálek, který obsahuje trochu mléka, položíme roztažený kapesník a pak šálek převrátíme, prosákne mléko kapesníkem ven. A obráceně, jestliže nalijeme trošku mléka na kapesník pokrývající šálek, mléko prosákne skrz kapesník do šálku. Budeme-li chtít proces urychlit, stačí kapesník třít. Už dávno je známo, že kůže je schopna vstřebávat nejen tekutiny, ale dokonce i vzduch. Proč se tak prosazuje vzdušné spodní prádlo? Protože kůže musí dýchat. Kdybychom kůži znemožnili dýchat, postižený by umřel. Je znám příběh dítěte, které natřeli od hlavy k patě zlatou tekutinou na jakousi slavnost - dítě zemřelo za dvě hodiny. Na druhou stranu bylo všeobecně rozšířenou praxí potírat kůži podvyživeného nebo nemocného dítěte mlékem, často s velmi dobrými výsledky. Jak všichni víme, třením se produkuje teplo a otvírají se kožní póry, které navíc teplo vytvářejí. Proto je tak důležité, co obklad obsahuje. Obklady, které jenom vytahují a nedodávají nic zpět, mohou jen uškodit. Z toho důvodu je nejlepším obkladem močový zábal a tření těla močí. Pro potírání je neúčinnější stará moč nebo kombinovaná s čerstvou a zahřátá (nikdy se nesmí vařit). Nejpraktičtější je skladovat moč v lahvích, nalít malé množství do nádoby s plochým dnem, ponořit do ní ruce tak, abychom nabrali do dlaní dostatečné množství tekutiny a pak třít tělo pacienta, až jsou dlaně teplé. Tak celý proces opakujeme. Nabíráme-li malé množství do dlaní, nepříjde nazmar ani kapka moči.

Co se týká obkladů, už jsem o tom podrobně psal v této knize, když jsem uváděl jednotlivé případy mých pacientů. Nebude ale na škodu, když to zopakují. Kousek látky namočený do moči přiložíme na postižené místo a udržujeme ho vlhký podle potřeby neustálým přiléváním moči. Přikládat je můžeme na opařeniny, spáleniny, rány, bulky a boule, otoky i jiné patologické změny. Samozřejmě že v místě, kde je třeba přiložit obklad, nebudeme kůži masírovat. Za žádných okolností se nemají masírovat podezřelé boule nebo tkáně v jejich blízkosti.

Zmínil jsem se už o tom, že nejdůležitějšími partiemi, které masírujeme, jsou krk, obličej, hlava a nohy. To ovšem neznamená, že by se nemělo masírovat celé tělo. Je to základní část urinerapie a dodává pacientovi výživu po dobu půstu. Pomineme-li tuto skutečnost, moč je rovněž nejzázračnější potravou pro kůži, jaká existuje. O tom ostatně svědčí i ruce lidí, kteří provádějí močové masáže.

Skeptici prohlašují, že suché masáže nebo masáže těla studenou vodou jsou stejně účinné. Ale odpověď je rozhodně negativní. Vyzkoušel jsem obojí. Dokonce jen močový půst bez masáží je doprovázen bušením srdce, tak jako je tomu u půstu, kdy pacient konzumuje pouze pitnou vodu. Uznávám, že tření těla je jak vynikající cvičení, tak výborná masáž, avšak bez moči neobnovuje a ani nemůže obnovit zničené tkáně. Pouze v extrémních případech, kdy pacient je příliš slabý, vyhublý nebo zubožený a masáže by nevydržel, se bez nich musíme obejít a moč necháme vstřebat kůží za pomoci obkladů.

Nyní bych rád uvedl jeden případ, který dokládá, že kontinuální obklady s jinými, ač naprosto neškodnými látkami je neproduktivní a pacientovi může i uškodit.

Muž, věk hodně přes padesátku. Byl nadšeným zastáncem diety, kterou bychom mohli nazvat „housesková“. Představovala jedno jídlo denně a skládala se z celozrnného chleba, salátů, čerstvého ovoce a mléka, ořechů a medu. Doufal, že se mu tímto způsobem zmenší „pupek“, vyléčí artritida a vodnatelnost a jiné potíže - chronickou zácpu nevyjímaje, kvůli níž sáhl i k vysokým klystýrům. Když nakonec poslal pro mne, byl už nějakou dobu v péči

jednoho lékaře a dostal se do takového stavu, že musel mít u sebe dvě pečovatelky. A třebaže už jedl dvě větší a čtyři menší jídla denně, byl velmi vyhublý, slabý, měl proleženiny a polovinu dne a větší část noci strávil vykašláváním hustého hlenu. Na co však bych chtěl obzvláště upozornit, byla ruka. Přibližně před dvěma roky se objevily dva mokvavé boláky, na které si dával obklady. Přesto (nebo spíš podle mého názoru právě proto) měl nyní pět takových mokvavých míst: obklady pokračovaly celou tu dobu (dva roky). Ihned jsem usoudil, že právě všechny ty obklady byly zodpovědné za ztrátu jeho sil víc než cokoli jiného, protože neustálé „drénování“ výživných látek postiženou rukou vysilovalo celé tělo. I přes protest jedné z ošetřujících sester jsem další obklady zarazil a ruku jsem mu jednoduše zabalil do suché deky a přikázal mu, aby se jí týden nedotýkal. Upravil jsem mu jídlo na dvě denní porce a žádné další malé přesnídávky, pouze studenou vodu k pití. Všechny léky (jen zatěžovaly jeho trávení) jsem mu odebral. Za týden jsem mu jednoduchý obvaz sundal, abych ruku zkontroloval. Třebaže mokvavá místa pořád hnisala, bylo jasné, že podstatná část se vstřebala. Za měsíc, ač tam bylo stále ještě trochu sekretu, mohl už pacient ruku používat a poprvé za rok byl schopen psát dopisy. I bez masáží nebo jiných místních léčebných postupů přibral na váze. Nejvýraznější změny se ukázaly v obličeji, na obou rukou, hrudníku, ramenou a hýždích. Měl bych dodat, že i proleženiny jsem neléčil žádnými „vědeckými“ metodami. Avšak to nejdůležitější, co v tomto případě stojí za povšimnutí, je skutečnost, že jakmile jsme zrušili vlhké obklady naordinované lékařem, pacient přibral, i když méně jedl. Následoval návrat k plnému zdraví pomocí urinerapie a přechod na racionální výživu.

Vrátím se teď k močovým masážím a přidám pár detailů z mého vlastního života, o kterých jsem se dosud nezmínil.

Během mého prvního močového půstu upoutalo mou pozornost bušení u srdce. Nebylo to nic alarmujícího, ale občas bylo bušení tak výrazné, že jsem měl pocit, jako bych měl dvě srdce místo jednoho. Připisuji to, na rozdíl od lékařských závěrů, teorii, že mému srdci se v té době nedostávalo dostatečně krve, kterou by mohlo pumpovat, a proto běželo rychleji. Asi tak jako hodinky, když se jim zlomí vlasek. A pak se mi vybavil citát z bible z Nového zákona: „...ty, jenž držíš půst, potírej si hlavu a omývej obličej.“ (Matěj VI, 17.) Jsem si plně vědom toho, že můj výklad tohoto citátu může vypadat jako mírně řečeno přitažený za vlasy, ale jak jsem už řekl, přivedl mě na myšlenku potírat si hlavu, obličej, krk i jiné části těla vlastní močí - a bušení přestalo. A navíc jsem zjistil, že je touto metodou možné držet půst - není-li ovšem člověk příliš nemocen, aby s ním mohl začít - aniž by přerušil své každodenní povinnosti. Pacienti s kožními chorobami například drželi půst a přitom pokračovali v práci, takže lidé kolem nich, kteří o tom nic nevěděli, na nich nic nepoznali. Co se týká mě, mohu podstoupit půst, abych takříkajíc dodal odvalu jiným, a dokonce ani lékař se svými instrumenty na mém srdci ani jiných orgánech nezjistí, že nepřijímám žádné jídlo. Velice brzy by to však bylo poznat, kdybych přistoupil k půstu bez močových masáží.

XVIII. Nesprávná výživa jako základní příčina nemocí

V knížce s názvem *Britain's Health*, kterou napsal S. Mervyn Herbert, se ve vztahu k výživě dočteme toto: „Nejnovější vědecké výzkumy naznačují, že výživa je pro zdraví národa nanejvýš důležitá a že zajištění adekvátní výživy pro každého muže, ženu i dítě ve společnosti jde ruku v ruce s nezákladnějšími službami týkajícími se životního prostředí, jako je hygiena, bydlení a zajištění pitné vody... Vitamíny jsou dnes samozřejmostí a z jejich studie se vyvinulo nové pojetí významu výživy.“

„Ukázalo se, že tuberkulóza se vyskytuje i u lidí, kteří sice jedí dostatečně, ale přesto trpí důsledky nesprávné výživy, protože potraviny, které si vybírají, mají nedostatek důležitých výživových prvků. Téměř všude v tropických oblastech najdeme hrůzné případy kurdějí, pellagry nebo beri-beri, které se nevyvinuly z podvýživy, ale z nedostatku vitamínů nebo minerálů.“ (Já bych řekl *a* místo *nebo*). Už dávno je známo, že výskyt tuberkulózy stoupl ve všech zemích, které trpěly nedostatečným přísunem potravin během 1. světové války (1914-1918).

„Přesně se neví, kolik lidí v Británii trpí nesprávnou výživou, ale odborníci na otázky diety se shodují v tom, že tento problém představuje v současné době vážné nebezpečí pro zdraví... Nedostatek peněz je bezesporu odpovědný za valnou část nesprávné výživy, ale značný podíl má také neznalost a nezájem, které vedou k nadměrné konzumaci potravin s nízkou nutriční hodnotou.“

Přesně tak. Všechno můžeme shrnout do jediné věty: „Základní příčinou nemocí je nepřítomnost látek, které by neměly v těle chybět, a přítomnost látek, které nemají v těle co dělat.“ (*Doctors, Disease and Health* od Cyrila Scotta.) Podstatu toho všeho vystihl stručně a jasně i major C. Fraser Mackenzie: „Jsme tvořeni tím, co jíme, jestliže tedy nějaký orgán onemocní, zpravidla to znamená, že jsme jedli nesprávně.“ Řečeno dokonce ještě stručněji: příčina nemocí je ve špatně sestavené dietě.

Je však třeba mít na zřeteli, že není rozumné stanovovat specifická pravidla o tom, co přesně by lidé měli a neměli jíst, protože je nutné vzít v úvahu specifické vlastnosti podnebí, životního prostředí a individuální zvláštnosti. Nemůžeme například očekávat, že Eskymáci budou jíst stejné potraviny jako Brazilci. Co se týče osobních zvláštností, je jich nepřeberné množství a některé z nich jsou velmi neobvyklé. Můžeme uvést příklad člověka, pro kterého je ryba natolik jedovatá, že dokonce i při obyčejném olíznutí poštovní známky (lepivá strana obsahuje rybí kliš) mu oteče obličej do takové míry, že nevidí na oči. Existují rovněž lidé, pro které jsou vejce v jakékoli formě jedovatá. Někdy se stane, že s věkem tyto zvláštnosti zmizí. Zním případ jedné ženy, která se nemohla ani dotknout vajíček, ať už samotných nebo v pudinku či zákusku, dokud jí nebylo sedmdesát. A pak jí vejce přestala vadit.

Přísní vegetariáni, jak dobře víme, nás přesvědčují, že požívání masa je vlastní příčinou všech lidských nemocí. Mám zcela odlišný názor a to z mnoha dobrých důvodů - z osobních zkušeností i z toho, co jsem pozoroval u jiných. Kdyby byl člověk za dlouhé období svého vývoje nezískal potravní návyky všežravců, pak bych s vegetariány souhlasil. Z mých pozorování jsem se poučil, že náhlé změny diety z masožravce na vegetariána mohou mít závažné důsledky. Zkrátka průměrný člověk ještě nedospěl do takového stádia, aby byl po zdravotní stránce připraven na to stát se naprostým vegetariánem, jakkoli je tento ideál pro něj žádoucí. Je tu však jedna výhrada: jinak je tomu u lidí, kteří byli od útlého dětství vychováni na bezmasé stravě, ovšem za předpokladu, že jejich dieta *není* pouze bezmasá, to znamená, že to musí být správně vyvážená vegetariánská dieta a ne jenom exces „škrobů“.

Po všem, co tu teď bylo řečeno, se mě možná budete ptát, jakého druhu diety se tedy já osobně zastávám pro lidi našeho mírného zeměpisného pásma? Má odpověď zní: dieta složená z podílu masa, drůbeže, vajec, ryb, salátů, *dušené* zeleniny, celozrnného chleba, čerstvého ovoce podle ročního období, neloupané rýže, másla a medu - jenž je tím nejlepším sladidlem. Vyhýbat se máme všem konzervovaným potravinám, ohřivaným pokrmům, potravinám denaturovaným jako je bílý chléb, cukr, loupaná a leštěná rýže a pasterované mléko. Rovněž bychom se měli vystříhat různých pochutin. Podle mého názoru jsou konzervované a denaturované potraviny a pasterované mléko komerční produkty, díky kterým si říkáme civilizace. Bílý cukr a chléb byly vyvinuty jednoduše proto, aby přinesly zisk cukerným a moučným rafineriím. V minulém století dostal jeden doktor zapláceno za to, aby bez skrupulí prohlásil, že našel ve tmavém cukru švába. Na základě toho se pak mohlo tvrdit, že konzumovat cukr v přírodním stavu je pro člověka nezdravé. Co se týče pasterovaného mléka, mnozí doktoři ho zavrhují. Někteří o něm dokonce prohlásili, že je to „hnusný jed“. Zacházejí tím možná až příliš daleko, faktem ale zůstává, že pasterizace umožní prodávat mléko, i když není čerstvé, což se na rozdíl od mléka nepasterovaného nedá zajistit. Což mi připomíná, co o této potravine prohlásil pan F. A. MacQuisten:

„Pasterované mléko není nic jiného než zpola uvařené mléko postrádající výživu. Dáte-li ho telatům, pojdou. Když ho dáváte krysám, nejsou schopny se rozmnožovat. Je to forma kontroly porodnosti. (*Daily Mirror*, březen 1940.)

Ať už se to lékařům líbí nebo ne, není pochyb o tom, že bychom měli být vděční léčitelům, kteří jako první zaměřili pozornost na nezbytnost konzumace *živých* potravin. Naneštěstí potraviny jsou komerčně zpracovávány a na trhu jsou k dostání umělé vitamíny. Před těmi varoval veřejnost profesor A. J. Clark z univerzity v Edinburghu. Napsal, že hlavní osvěta, které se veřejnosti dostává, se děje „formou reklam na vitamínové preparáty, osvěžující a povzbuzující potraviny atd., které v podstatě maskují fakt, že reklamní propagátoři chtějí hlavně prodávat své výrobky.“ Vitamíny, jak prohlašuje, bychom měli získávat ze správně sestavené diety, nikoli ze všelijakých povzbuzujících preparátů. Není třeba říkat, že s tímto výrokem upřímně souhlasím. Rovněž souhlasím s mnohým, co navrhují přírodní léčitelé, i když v jednom či dvou bodech se od nich liším. Bylo i pár extrémistů, kteří chtěli úplně odstranit škroboviny a cukr z potravy. To je také nebezpečný názor. Nikdo nemůže dlouho existovat bez alespoň nějakého množství cukru a škrobu v organismu. Škodlivé je však jejich *nadměrné* množství, jak jsem už ukázal v kapitole o nachlazení.

Jestliže je nám tedy jasná příčina nemocí, pak musí být jasná i jejich prevence - správně sestavená dieta, což samozřejmě znamená ani ne moc, ani ne málo, k čemuž ještě dodám plus občasný půst podle mé speciální metody a zastávám se navíc i toho, aby lidé pili vlastní čerstvou moč. Jednu plnou sklenku ráno a další sklenku během dne. Pokud jde o mne, piju veškerou moč, kterou za den vymočím, a kromě čerstvého mléka žádný jiný nápoj. Jsem svým způsobem nadšenec. Kdybych měl zacházet do důsledků, mohl bych se též nazvat dogmatikem. Možná bych působil dojmem dogmatika, kdybych řekl, že jedno jídlo denně, nebo nanejvýš dvě, stačí k udržení zdraví a síly. V mém případě jsem zjistil, že mi stačí jedno. Je však třeba říct, ať už to zní dogmaticky nebo ne, že veškeré náhlé a radikální změny ve stravovacích návycích je rozumné zavádět *po* půstu. Lidé, kteří se z důvodů lidskosti ze dne na den stali vegetariány, trpěli často pro svou šlechetnost. Příroda proti náhlým změnám protestuje. A naopak lidé, kteří zjistili, že vegetariánství jim nevyhovuje, a přešli náhle zpět na masitou stravu, rovněž na to doplatili. Pokud však tuto změnu udělali po močovém půstu, jehož délku přizpůsobili svému stavu a povaze (nikoli názvu) nemoci, nebyly důsledky tak vážné.

A teď bych rád přidal pár slov o vynuceném půstu lidí, kteří se ocitli v nouzi na moři v otevřeném člunu, museli se potýkat i s nedostatkem vody a nakonec se uchýlili k pití vlastní moči. Jeden korespondent mi napsal, že je mezi nimi i mnoho případů námořníků, kteří pili vlastní moč, když byli vydáni napospas moři, a následně na to zemřeli. Pisatel si jistě plete příčinu s následkem. Pravdou je, že tito nešťastníci s největší pravděpodobností jen začali pít moč, když už bylo pozdě. Kdyby začali hned na začátku, mohli zmírnit své utrpení z nedostatku potravy a vody. Ovšem v těchto případech musíme vzít v úvahu i neblahé působení faktu, že člověk je dlouhodobě vystaven neustálému vypětí všech sil, které takovou situaci doprovází. Nešťastníci, kteří se ocitnou na otevřeném moři, jsou neustále pod vyčerpávajícím tlakem myšlenky, že zřejmě zahynou hladem a žízní. Kdyby byli takového strachu ušetřeni a současně nepochybně přesvědčeni o tom, že pít moč není škodlivé, nýbrž blahodárné, neprožívali by takovou hrůzu. Kdyby bylo všeobecně známo, že člověk může na pouhé moči přežít i to, co se může nezasvěcenému zdát jako nepřiměřeně dlouhá doba, nemohly by myšlenky plné strachu člověka oslabit. Měl bych se zmínit o tom, že nejdelší půst, jaký jsem zaznamenal, trval 101 dní. Ovšem tak dlouhý půst by nebyl uskutečnitelný bez močových masáží (jako doplněk k pití moči), které hrají v urinoterapii tak důležitou roli.

XIX. Některé praktické poznámky

V jednom americkém státě existuje dodnes zákon, který zakazuje manželovi, aby v neděli líbal svou ženu! Samozřejmě tomu nikdo nevěnuje sebemenší pozornost, protože takový zákon není a ani nemůže být násilím vynucován a protože se týká jen dvou zúčastněných stran. Něco jiného jsou ovšem zákony týkající se komerčních zájmů. Polibek není vyrobitelné zboží. Séra a přístroje na ozařování *jsou* - a to je ten problém. Zdá se být bez pochyby zvláštní ironií, že léčba jistých takřka nevyléčitelných nemocí je povolena pouze těm, kteří je léčit nedokážou, zatímco jiným je to zakázáno, ač by na prvním místě neměl stát zisk a komerce, ale altruismus a obětavost. Děje se tak údajně z důvodu „ochrany veřejnosti“. Logicky bychom se měli ptát - na ochranu před kým a před čím? Máme za to, že před takovými lidmi, kteří falešně předstírají, že vyléčí to, o čem velmi dobře vědí, že vyléčit neumí, a kteří jen obchodují s naivitou, neznalostí a nezájmem lidí. Takový zákon má své výhody, ale má rovněž i své stinné stránky. Bylo by mnohem přesvědčivější, kdyby obvyklé postupy přijaté lékaři, kteří agituji za to, aby byl takový zákon schválen, za prvé opravdu sloužily k záchraně životů a za druhé nebyly tak vysoce lukrativní. Operace rakoviny jsou mnohem nákladnější než trocha relativně neškodných bylinek (o některých je známo, že jsou blahodárné) a přístroj na ozařování je drahou záležitostí pro zákazníka, ovšem pro svého prodejce je naopak záležitostí velmi výnosnou. Jak jsme už poznali, mnozí lékaři, a to z alopatické i homeopatické školy, upozorňují své kolegy na neuspokojivé výsledky chirurgie i ozařování, ovšem bez jakéhokoli patrného účinku, protože ozařování i operační léčba se stále propagují jako ten „správný“ postup v léčbě malignit.

Nicméně i lékaři se někdy sami ocitnou v obtížné situaci a obracejí se k neortodoxním metodám, jedná-li se o záchranu příbuzného. Doktor W. H. Roberts (homeopat) napsal, že ho kdysi navštívil jeden chirurg kvůli své sestře. Bylo jí 47 let a trpěla rakovinou prsu, kterou nebylo možné léčit (jak tvrdil hlavní dublinský chirurg) vzhledem k jejímu nemocnému srdci. Kolega doktora Robertse dodal: „O homeopatii nic nevím... ale můžete vaše léky vyzkoušet.“ Konečným výsledkem bylo, že doktor Roberts tu paní uzdravil. Rakovina se už nevrátila a paní žila ještě 17 let. Zemřela na chřipkové onemocnění. (viz *Health Through Homoeopathy*, červen 1944.) V homeopatické literatuře najdeme mnoho způsobů, jak léčit rakovinu, některé jsou rychlejší než jiné. Ať už souhlasíme s homeopatickými metodami či nikoli, pacient se alespoň vyhne riziku, že bude trpět nežádoucími účinky, které tak často doprovázejí jak ozařování, tak i chirurgický zákrok. Naštěstí však jsou dnes někteří lékaři natolik zklamáni a znechuceni pomíjivými a bolestivými výsledky těchto léčebných metod, že jsou ochotni vyzkoušet v zájmu pacienta i jiné postupy. A právě na tyto lékaře a nemocné se obracím, protože věřím, že by léčba popsaná v této knize mohla být pro ně přínosem. Ostatně věci nemusí dojít až tak daleko, aby zákon nutil kvalifikovaného lékaře použít přesně tu léčbu, která se propaguje jako „nejlepší“. Zákon ani nemůže donutit občana, aby byl operován nebo ozařován proti své vůli. Doktor Beddow Bayly i jiní lékaři různých škol se však ptají: jak může veřejnost požadovat jinou formu terapie, když ani neví, že taková terapie existuje? A když lékaři propagují určité metody, tak jako například v jisté době propagovali pouštění žilou na všechny možné nemoci, a věnují mizivou pozornost častým selháním i smrtelným důsledkům, o kterých se veřejnost dozví jen díky hořkým zkušenostem nebohých obětí? Někdy se stává, že lékař přijme přednostní právo nějakého léčebného postupu, avšak odstoupí od jeho použití, tak jako jistý lékař biochemik, který řekl: „Biochemie je nejlogičtější a nejmodernější metoda léčení chorob... Ale my lékaři jsme neobyčejně konzervativní a budeme se držet ve starých kolejích, dokud nás okolnosti nedonutí“ (myslel tím jistě nátlak veřejnosti) „přijmout novější a lepší způsob léčby.“

Po všem tom, co jsem tu teď uvedl, se nabízí otázka: Je tu lékařský stav pro blaho národa, anebo mají občané sloužit ku prospěchu doktorům? Odpověď je jasná: Lékaři tu jsou ve prospěch národa. Ale podle toho, jaká je současná skutečnost, spíš to vypadá, že pacienti tu jsou ve prospěch lékařů. Vskutku, stěží bychom mohli vznést otázku, kolik pacientů už zemřelo, zatímco lékaři zcela věnovali svou pozornost medicínské etiketě.

To nás však nemusí zdržovat. Otázkou je, jak si má počínat nemocný, který přestal věřit klasické medicíně a je připraven vyzkoušet urinoterapii. Má se obejít bez lékařské péče nebo ne? Z téměř všech možných hledisek soudím, že by bylo lepší, kdyby se radám svého lékaře nevyhýbal. Neexistuje totiž žádný důvod, proč by urinoterapie měla „připravit lékaře o chleba,“ i když záleží na individualitě lékaře. Tato kniha mu předkládá fakta, a jestliže ho pacient požádá, aby dohlížel na jeho močový púst, a on to odmítne, pak to není moje chyba. Nebude to poprvé, kdy pacient sdělil svému lékaři, že by si přál vyzkoušet tuto zvláštní terapii, a při pozitivním výsledku stoupla i lékařova reputace. Lékař může nadto působit jako nárazník mezi dobře míněnými, avšak omezujícími a dotěrnými zásahy nervózních, často zaujatých a neinformovaných příbuzných, kteří nejenže se obávají toho nejhorsího, ale mají strach i ze soudního vyšetřování.

Nicméně musím vyslovit i varování. Bude-li si lékař myslet, že může zkombinovat léky s urinoterapií, navzdory mému tvrzení o opaku, bude výsledkem nezdar této metody. Jak jsme už viděli, urinoterapie je přírodní léčba a spojení s prostředky, které jsou s přírodou v rozporu, je nejen nelogické, ale může být i nebezpečné. Vím to z vlastní praxe - ne že bych já osobně zasahoval do přírody, ale viděl jsem to u jiných. Proto doufám, že si mé varování vezmete k srdci. Znovu opakuji, že dohled lékaře je vhodný z mnoha hledisek. Lékař nemusí mít žádné výčitky svědomí a nijak neutrpí jeho důstojnost, protože forma léčby bude výsledkem laikova experimentu. Každý lékař, který zná historii medicíny, dobře ví, že laici do ní v mnohém přispěli. Vzpomeňme jen na Pasteura, který „udělal pro komercializaci medicíny víc než kdokoli jiný“ a nebyl lékař, nýbrž chemik. Jsem optimista a myslím si, že není daleko doba, kdy se budou zakládat kliniky, kde se pacienti budou léčit urinoterapií a kde se týmy sester budou o ně starat a provádět jim močové masáže. (Proč by měli být lidé odsouzeni ke smrti z gangrény a jiných tzv. nevléčitelných nemocí, když je možné je zachránit?) Urinoterapie ani nemůže být pro zdravotnický personál nepřijemná o nic víc, než byla v minulosti například vodoléčba. Nebo hygiena, kterou zavedl rovněž laik navzdory vášnivému nepřátelství ze strany lékařského stavu, který si myslel, že jsou tím ohroženy jeho zájmy. Hygiena však jistě nebyla nepřátelská vůči zdravotnickému personálu a dnes se sami lékaři zastávají patřičné hygieny, tak jako svého času byli proti ní. Faktem je, že každá změna nebo reforma vždycky ohrožuje *něčí* zájmy, avšak nakonec se lidé změnám přizpůsobí. Je správné, aby skupinové zájmy zasahovaly do fyzického zdraví lidí? Kdybych mohl čestně prohlásit, že nejrůznější výnosná zařízení a přístroje, které jsou dnes na trhu, mají opravdu sloužit k udržení zdraví a ne být jen něčím, co nás klame - byl bych ten poslední, kdo by je nechtěl vychvalovat. Jaký zájem bych měl mít na tom, že je budu napadat a kritizovat, když nemám, co bych prodával? Velkou výhodou urinoterapie je ten prostý fakt, že nestojí vůbec nic a mohou ji používat chudí i bohatí. V současné době se mnoho lidí, kteří nemají peníze, samo doma léčí urinoterapií za přívětivé asistence příbuzných, kteří jim provádějí močové masáže, a léčba je nestojí ani pětník. Na druhou stranu, jak jsem už naznačil, by byly kliniky, ve kterých by se urinoterapie mohla provádět a kde by na její průběh dohlíželi lékaři, velice výhodné pro ty, kteří by si mohli péči takové instituce dovolit.

XX. Tajemství zvané člověk

Jeden skromný, ale moudrý lékař mi jednou řekl: „Mám-li říct pravdu, nevíme *nic*.“ Nezbyvá, než opakovat to, co řekl: čím víc poznáváme, tím víc zjišťujeme, jak málo toho doopravdy známe. Po celé věky, navzdory filosofiím, vírám a vědě, zůstává člověk trvale záhadou a velice často vyvrací všechny oblíbené teorie. Jsou lidé, kteří porušují prakticky všechna zdravotní pravidla, kouří od rána do noci, a přesto se dožívají úctyhodného stáří a neonemocní žádnou závažnou chorobou kromě občasné rýmy. A pak jsou tu jiní, kteří celý život postonávají, nicméně se přesto dožijí 85 let či více podle principu, že „rezavé dveře dlouho zpívají“! Jak si to vysvětlit? Všechno, co k tomu lze říct, je, že jsou výjimky potvrzující pravidlo. Což je mimochodem velmi pošetilé přísloví. Někteří lidé se prostě narodí se „spolehlivým motorem“! Proč tomu ale tak je?

Astrologové říkají, že stěžejním momentem, který má vliv na jeho tělo, je den a rok narození jedince. Někteří vědci se zase domnívají, že důvody jsou vědecké. „Hlupáci se smějí, filosofové zkoumají“ ... pokud mají čas. Astrologové dále říkají, že lidé narození v určitou dobu v roce jsou náchylnější k určitým nemocem, než lidé narození v jinou dobu. Je to dáno zvláštními vlastnostmi jejich těla. (viz *Man and The Zodiac*, od Davida Anriase. V této knize najdeme ilustrace dvanácti různých tělesných typů.) Kdyby to byla pravda, a já nemohu říct, jestli jsem pro nebo proti, pak by bylo potřeba vysvětlit, proč se nemoc, což je jakási jednotka, projevuje tolika různými způsoby. Tak například se říká, že ti, kdo se narodí mezi 21. březnem a 20. dubnem, mají sklony k onemocnění hlavy, obličeje a mozku, zatímco ti, kteří přijdou na svět ve stejných dnech v září a říjnu, mohou mít potíže s ledvinami nebo dolní částí břicha - to ovšem za předpokladu, že proti tomu nepodniknou náležitá opatření. Možná to vypadá jako značně přitažené za vlasy, ale naučil jsem se nikdy se neposmívat něčemu, čemu nerozumím. I když jsem měl možnost mnohokrát vyzkoušet účinek urinoterapie, stále ještě je tu mnohé, co pro mne zůstává záhadou. Když se sám sebe zeptám, proč si moč přijímaná ústy vybírá ty orgány, které potřebují obnovit, nemám o nic racionálnější vysvětlení než lékař, který nám řekne, že určité preparáty působí na určité orgány. Jeden lékař mi kdysi řekl, že když opouštěl fakultu, znal šedesát léků na každou nemoc. Během prvního roku své praxe zjistil, že má šedesát a víc závažných nemocí, které se dají kombinovat s jeho léky, ale žádná vyléčení. Byl to ten lékař, který mi řekl, že někteří lidé neměli žádnou léčbu a žili dlouho a ani v nejmenším netrpěli, a naopak se setkal s případy, kdy lidé zemřeli zásluhou lékaře a ne z důvodu nemoci. Tento ctihodný lékař byl velmi upřímný a otevřený. K takovému závěru by ale byl nedošel, kdyby používal urinoterapii místo oněch šedesáti léků. Výhodou urinoterapie je její extrémní jednoduchost, což lze vidět i bez dlouhého povídání. Není specifická pro žádnou danou nemoc, je specifická pro zdraví. Slouží rovněž jako prevence proti řadě „patálií“, které nám otravují život. Vůbec nebudu přehánět, když řeknu, že už tisíce lidí v Evropě i v Americe mají zkušenost s močí, zejména *starou močí*, které se nemůže nic rovnat. A toto drahocenné léčivo nestojí absolutně nic, kromě trochy sebedisciplíny, které je zejména na začátku zapotřebí k překonání „nepříjemného“ pocitu.

Lidé, kteří znají knihu *Mother India*, si možná pamatují některé pasáže věnované „špinavým zvyklostem“ tamních obyvatel. Autorka knihy upozorňuje na zdravotní „pověry“, mezi které patří i víra, že voda v části jedné slavné řeky na severu Indie má uzdravující vlastnosti. Lidé se v ní koupou a pijí její vodu. Protože autorku zajímalo, zda by za tím nemohlo být něco víc než jen víra v léčivý účinek, odebrala vzorky vody a nechala je analyzovat v Evropě. Ukázalo se, že uzdravující tekutina není ničím jiným, než slabým roztokem moči a čisté vody!

A tímto překvapivým rozuzlením končím tuto kapitolu.

XXI. Slovo na závěr

Vypadá to jako zbytečnost přidávat ještě knize na objemu. Jestliže úspěšná léčba mnoha tisíců případů široké škály chorob, včetně těch takzvaně nevléčitelných, není dostatečným důkazem účinnosti močové terapie, pak to nemůže prokázat nic jiného. A navíc, jak jsme již viděli, mnozí pacienti předtím vyzkoušeli i jiné metody, klasické i alternativní - bez úspěchu. Tím ovšem není řečeno, že tato léčba může bez výjimky vyléčit každého pacienta z každé choroby. Úporná stádia artritidy se ukázala jako velmi obtížně léčitelná a diabetické stavy v mnoha případech neodpovídaly na léčbu vůbec. Na druhou stranu se může zdát zvláštní, že různé novotvary a nádory, o kterých bylo řečeno, že jsou maligní, a také šedý zákal, reagovaly rychle. Co se týče pacientů, kterým by byla urinoterapie možná mohla zachránit život, je jich pravděpodobně velký počet. Jsou to hlavně případy, kterým jsem byl nucen odmítnout pomoc. Ne proto, že jsem je považoval za beznadějně jako takové, ale proto, že jsem se obával zásahu jejich příbuzných, kteří to sice mysleli dobře, ale byli v danou chvíli příliš opatrní a vystrašení, takže bych se s nimi musel střetnout před soudem. Neměl jsem zkrátka na vybranou. To jen kvalifikovaní lékaři si můžou něco takového dovolit bez rizika pro ně samotné. Jinými slovy lékařům je dovoleno na pacientech experimentovat, ať už s použitím léků nebo skalpelu, a když pacient zemře, tím hůř pro příbuzné, zatímco lékaři se připisuje zásluha člověka, který udělal to nejlepší, co pro daný beznadějný případ mohl. Někdo možná namítne, že laik, který našel účinný způsob léčení nemocí, by se měl kvalifikovat jako klasický lékař, alespoň názvem, když už ne fakticky. Jak se ale může člověk, který klade oprávněný důraz na poctivost, přimět studovat medicínský systém, v nějž nevěří a jenž považuje za nebezpečí pro lidské zdraví? A k čemu? Jen proto, aby byl schopen stanovit diagnózu danému počtu chorob a označovat je mnohoslabičnými názvy? Když navíc zastává názor, že název nemoci nemá nic co dělat s výběrem léčby (jako v případě urinoterapie)? Nutnost stanovit správně diagnózu před tím, než se rozhodne o léčbě, je vskutku jedním z limitujících nedostatků klasické medicíny. Tak například má-li žena v prsu nádor, první věc, kterou chce lékař stanovit, je, zda je ten nádor maligní nebo „benigní“. Ale s urinoterapií nemá taková otázka nejmenší důležitost, neboť jak jsme se přesvědčili, léčba je u všech nemocí stejná vzhledem k tomu, že v pacientovi je ukryta „záračná tekutina“ k léčení jeho či jejích chorob. Jediným nezbytným předpokladem je vyhnout se jídlu (jako to dělají zvířata), abychom dali přírodě možnost odvést její práci. A ona to *udělá* po svém za předpokladu, že do ní nebudeme zasahovat. To jsem opakovaně pozoroval. Zatímco „klasický“ lékař si myslí, že je během půstu o pouhé vodě nutné pomáhat střevům formou klystýrů, v žádném případě se takové opatření neprovádí u močové terapie, protože přírodu musíme nechat, aby sama určila, kdy se střeva rozhybou. Co si musíme pamatovat je, že při půstu moč přijímaná ústy léčí, obnovuje a opravuje orgány včetně střev, a zatímco se tento proces odehrává, vypadají střeva, jako by usnula a setrvala ve stavu nečinnosti. U těžších případů to může dokonce trvat i 19 dní. Tato nečinnost je však výhodná zejména pro ty, kdo trpí hemoroidy, protože jim dává možnost se zahojit. Takže necháme-li přírodu o samotě, udělá svou práci po svém. Měli bychom věřit, že se na ni můžeme spolehnout, i když zpočátku možná jejím zázrakům nerozumíme.

Opravdu, příroda jde jinými cestami než my. Vzpírá se a vzdoruje každé falešné představě a zaběhnutému dogmatu, postupu a pověře!

Doslov - Kam kráčíš, medicíno?

Už jsem kdesi poznamenal, že ten, kdo udělá užitečný objev, má povinnost ho zavést do praxe, to znamená předat ho světu. Má ovšem ještě další povinnost a tou je varovat svět před něčím, o čem zjistil, že to škodí. Jak vysoce postavení hodnostáři, tak i méně významní členové lékařského stavu to už udělali na shromážděních svých spolků a organizací (lékařských komor) i v časopisech a knihách, které veřejnost vcelku neče. Občas nějaký lékař napíše knihu, která není určena přímo odborníkům. Jednou z takových knih s mnoha zkušenostmi je *Man the Unknown* od Alexise Carrela.

Nejen že žijeme ve věku, kdy se séra a vakcíny staly velmi výnosnou módou - výnosnou pro své výrobce i prodejce - ale žijeme rovněž v době, kdy sami lékaři nás před nimi varují. Doktor Carrel napsal: „Přílišná specializace lékařů způsobuje mnoho škod. Jestliže se nějaký specialista od počátku své pracovní dráhy omezí jen na určitou úzkou část těla, jeho znalostí zbývajících částí tak zakrní, že není schopen důkladně pochopit ani tu oblast, na kterou se specializuje.“ Doktor K. T. Morris píše: „Pacient, který jde ke specialistovi na vlastní odpovědnost... skáče z deště pod okap.“ (viz *Fifty Years a Surgeon*) Můžeme citovat i doktora W. H. Hays známého svou „Hay dietou“. Ke specialistům říká: „Každý vidí danou věc u pacienta tak, jak si přeje ji vidět, nalézá to, co ho učili nacházet, a ačkoli není nadčlověk, zcela se to od něj očekává.“ (viz *New Era of Health*.) Varovná slova namířená proti specialistům neuslyšíme jen v západním světě. V jednom článku napsal doktor B. Bhattacharyya z Indie, že specialisté jsou hrozbou pro zdraví lidí. Řekl: „Vidět nějakého specialistu a sledovat ho ve vztahu k určitému speciálnímu orgánu, v němž je odborníkem, znechutí i Boha.“ Budu citovat i lorda Hordera, který prohlásil: „Rozšíření specializace a rostoucí zájem veřejnosti o zdravotní problematiku se kombinují a tím zužují možnost fungování všeobecného praktika, který je nebo by měl být klinikem *par excellence*. Podle mého názoru to není pro občany o nic méně nebezpečné, než by bylo pro pasažéry, kdyby kapitán lodi opustil kapitánský můstek... a jeho místo by zaujal vrchní radista.“ Jsou to silná slova. Leč nejsou o nic silnější než slova, která už mnozí lékaři použili na adresu léčby séry, radioaktivními prvky, či zbytečného zásahu skalpelem. A to ještě není všechno, protože zjišťujeme, že se nemůžeme dokonce spolehnout ani na statistiku, protože nepřináší skutečná fakta. Ve spisu publikovaném ministerstvem zdravotnictví pro oficiální použití uvádí doktor Copeman, jeden z jeho úředníků, příklad velké instituce v Londýně, kde bylo 107 případů diagnostikováno jako záškrt, ale téměř 100 z nich s ním nemělo prakticky nic společného. Opravdu, najdeme lékaře, kteří tak usilovně pátrají, co se děje v jejich oboru, že se občas vyjadřují v termínech, které by byly označovány za urážlivé, kdyby je vyslovil laik. Čteme například: „Historie medicíny se tak hemží klamnými, marnými i nevypočitatelnými praktikami, mylnými a prohnány úvahami, že ji lze brát jako splet' chyb a klamů, které nejsou hodny toho, aby byly přijaty mezi umění a svobodné činnosti člověka.“ (doktor Blane)

Jestliže tohle všechno je možné říct proti klasické medicíně a jejím způsobům, a ne nějakými ztřeštěnci, nýbrž samotnými členy lékařského stavu, zdá se být nanejvýš podivné, že klasická medicína je jedinou státem uznávanou školou, zatímco takové školy jako osteopatie, bylinkářství, homeopatie nebo přírodní léčitelství se nepovažují za něco, co by si zasloužilo oficiální uznání, a označují se dokonce za šarlatánství. Přitom léčitelé z těchto škol uzdravili jen v naší zemi již stovky pacientů, kteří zbytečně hledali úlevu v rukou klasických lékařů. Na konci 19. století publikoval doktor Routh, lékař klasické medicíny, od kterého se nedalo očekávat, že bude věřit homeopatii, některé názory, v nichž ukázal, že počet úmrtí v nemocnici po homeopatické léčbě byl mnohem menší než počet úmrtí po léčbě tradiční. Později, v publikaci z roku 1910 uvedl, že průměrné procento úmrtí při tradiční léčbě činilo

9,89 %, zatímco po homeopatické jen 5,01 %. Podíváme-li se navíc na některé choroby zvláště, zjistíme, že v průběhu 32 let byl počet úmrtí na zápal plic při alopatické (tedy klasické) terapii 29,5 %, zatímco při homeopatii pouhých 3,9 %. Co se týká záškrtu léčeného antitoxinem, byla úmrtnost 16,1 %, zatímco u homeopatické léčby bez antitoxinu 4,5 %. U cholery byla úmrtnost během sta let 49,57 % při alopatické léčbě a pouze 16,33 % při homeopatii. (viz *Homoeopathy in Practice*, autor doktor Voorhoeve.) Co se mimochodem týká cholery, doktor McCloughlin, lékařský inspektor (a ne homeopat), napsal, že po určitém počtu vyléčených případů pravé asijské cholery, kterých byl svědkem, by se mnohem dříve světil do rukou homeopata než lékaře tradiční medicíny, kdyby cholera postihla i jeho. V 19. století vzplanula cholera v Evropě a homeopat jménem Rubini léčil přibližně 285 případů. Neměl mezi nimi ani jedno jediné úmrtí.

Zaměřil jsem pozornost na tato fakta, datovaná pár let zpátky, protože to bylo po a ne před tím, co se homeopatie ukázala jako mnohem účinnější (nebo alespoň méně škodlivá) než tradiční medicína a co byl v Anglii učiněn pokus ji celkově potlačit. Naštěstí pro homeopaty a jejich pacienty však návrh zákona neprošel. Nabízí se otázka: Jestliže homeopatie může předejít úmrtím víc než tradiční medicína, proč tedy není státem uznaným oborem? Nabízí se různá vysvětlení. Jedno z nich je, že homeopatické léky jsou velice levné. Homeopat se nedožaduje vysokých honorářů za své služby, s výjimkou vzácných případů. Z toho vyplývá, že pacienta stojí homeopatická léčba mnohem méně než léčba klasická. Homeopati také neprosazují takovou škálu „preventivních“ opatření. Neříkají: „Protože kdykoliv můžeme chytit neštovice, záškrť, tyfus, tetanus, spálu a kdovíco ještě, musíme brát preventivní homeopatika proti všem těmto chorobám,“ neboť homeopat ví, že nejlepší prevencí proti takovým nemocem je zdravé tělo. Takže kdyby se homeopatie stala krédem státního zdravotnictví, výrobci sér už by nemohli za pár „šlupek“ kupovat staré koně a potom na těchto nešťastných zvířatech vydělávat horentní sumy.

A kde to všechno skončí? Začalo to vakcínami proti neštovicím, potom vakcínami proti dalším chorobám a tak dále, až dojdeme k tomu, že se budou prosazovat „preventivní“ prostředky na téměř všechny nemoci, jaké si jen dokážeme představit. V jakém stavu bude ale lidská krev, až se do ní dostanou všechny tyto jedy, na to raději nepomyslet. Sir Almroth Wright, pilíř klasické ortodoxní medicíny, prohlásil, že slepá „víra v léčbu séry je založena na hliněných nohách.“ Doktor Benchetrit zašel dokonce až tak daleko, že o sérech a vakcínách prohlásil, že jsou zodpovědné za nárůst dvou skutečně nebezpečných nemocí - rakoviny a onemocnění srdce. A co víc, ještě dodal: „Dlouhou dobu jsem pracoval jako sérolog a vím, o čem hovořím.“ Doktor Beddow Bayly napsal: „Úcta, jaké se v medicíně dostává antitoxickým sérum, je téměř mystická a k tomu ještě přistupují mocné komerční zájmy, takže kritika tohoto způsobu terapie se považuje za porušení lékařské etikety.“ O čem se ale vyznavači a propagátoři vakcinace zapomínají zmínit, když triumfálně oslavují vymýcení neštovic z povrchu světa, je skutečnost, že neštovice jsou nemocí ze špíny a že od doby, kdy nejvíc řádily, se hygienické podmínky výrazně zlepšily.

Ve světle těchto skutečností se můžeme právem ptát „kam se ubíráš, medicíno?“ Bude zákon nutit veřejnost podrobovat se imunizacím proti té či oné chorobě, když ani sami lékaři si nejsou jisti, zda tato opatření jsou správná, a nebo si netroufají přiznat, že jsou špatná? Byly doby, kdy církev přesvědčovala nevinné lidi, že když se jí nebudou podrobovat, skončí navěky v pekelných plamenech! A třebaže církevní autorita je dnes už více méně otázkou minulosti, jestliže nebudeme pevně trvat na svých demokratických právech, budeme možná muset čelit jiné autoritě, a sice autoritě zvané Věda. Úmyslně jsem se vyjádřil slovem „zvané“, protože zatímco opravdová věda usiluje o pochopení zákonů přírody, falešná věda se snaží dokázat, že člověk je chytrější než ona. Dogmatictí lékaři prohlásili, že mandle, slepé střevo, ba dokonce i žlučník jsou zbytečné orgány, a proto by se měly odstraňovat, aby se

předešlo jejich případnému onemocnění! Není to tak dávno, co nám medicínští „vědci“ říkali, že epifyza neboli šišinka a tělo hypofýzy jsou zbytečné jenom proto, že pro jejich existenci v lidském mozku nenašli žádný zvláštní důvod. Naštěstí pro člověka však už není tak snadné je vyoperovat a pacienta bychom tím navíc zabili!

Máme za stav věcí obviňovat výhradně jenom lékaře? Jistě, velký počet lékařů se nachází ve složitém postavení, neboť mnozí z nich připouštějí, že nevěří v „pilulky a lektvary“, kterými své pacienty ládují. Jenže laická veřejnost je pod vlivem propagandy, že je příliš hloupá a tím pádem odkázaná na „poslední a nejmodernější léčebné postupy“ od lékařů, kteří jim možná ani sami nevěří. Chudší vrstvy, pokud jim jejich lékař nedá lahvičku s lékem, usoudí, že je zbytečné utrácet peníze. Co se týče operací, nelze popřít, že navzdory nepříjemnostem a pooperačním bolestem z nich někteří lidé vlastně mají potěšení, protože je to pro ně příležitost být hrdinou v dramatu zvaném život. Tvrdím, že touha být obskakován, rozmazlován a litován je sama o sobě morbidním znakem a ukazuje tedy na absenci opravdového zdraví. Půjdu dokonce ještě dál a řeknu, že většina potíží a problémů na světě se přímo či nepřímo vztahuje k té samé příčině. Války z toho nevyjímaje - třebaže to může znít poněkud extravagantně. Lidé, kteří podněcují války nebo jsou za ně přímo odpovědní, nejsou normální zdravé lidské bytosti. Julius Caesar byl epileptik, Napoleon zemřel na rakovinu žaludku a Hitler byl ukázkou neurastenie v té nejvýraznější podobě, Goebbelse s jeho koňskou nohou můžeme považovat za degenerovaného jedince a tlustý Göring byl jeden čas závislý na drogách. Mussolini byl další typ nemocného člověka. Trpěl chronickými vnitřními potížemi, pro které se ho lékaři neodvažovali operovat. Zesnulý císař Wilhelm byl rovněž abnormální a narodil se s fyzickou deformitou. Jen velice vyspělá duše vykazuje duševní rovnováhu navzdory fyzickým vadám. Takové duše jsou však nesrovnatelně vzácnější.

Jsem přesvědčen o tom, že člověk s pevným zdravím žije v míru s celým světem, nemá žádné přání zabíjet nebo pronásledovat své bližní, ani se nad ně povyšovat. Neboť zdraví neznamena jen pocit vnitřního štěstí, ale i spokojenosti se sebou samým a nepřítomnost takových ambicí, jakými trpěli samozvaní vládcové - za cenu ztráty humanity! Mám dostatek důvodů věřit, že stoprocentního zdraví je možné dosáhnout. Nejde však o to, co lidé *mohou*, ale co pro danou věc *chtějí* udělat, což je ten kámen úrazu. Před tím je totiž třeba provést rozsáhlou reformu zaběhnutých postupů a metod, které široké veřejnosti dávají pokyny, jak se cítit dobře a udržet si zdraví. Reformátoři, tedy lidé, kteří nás mají naučit změnit naše návyky, budou považováni za podivíny a blázny. Nezapomeňme však, že lidé, které jedna generace prohlásila za „blázny“, byli v té příští generaci považováni za moudré. Dokonce i staré „babské“ rady došly uznání, když je vědci dokázali vysvětlit vědeckými metodami. I já samozřejmě očekávám, že budu označen za potrhleho blázna, a pokud se lékaři sníží k tomu, aby urinoterapii vůbec věnovali pozornost, pak to bude pouze proto, aby proti ní mohli vznášet všechny možné čistě teoretické argumenty. Bude však alespoň jeden z jejich kritiků schopný řádně doložit své teoretické výtky a popravdě říct, že tuto metodu ověřoval po mnoho let a že se ukázala jako nevyhovující? Myslím, že ani jeden. Přestal jsem být jediným, kdo praktikuje urinoterapii podle metody, kterou jsem v této knize popsal. Jsou i jiní praktici, kteří zjistili jako já, že urinoterapie je účinná.

OBSAH

<u>Předmluva.....</u>	<u>4</u>
<u>I. Slovo úvodem.....</u>	<u>6</u>
<u>II. Moč - živá voda.....</u>	<u>8</u>
<u>III. Některé námitky.....</u>	<u>11</u>
<u>IV. Moje sebeléčba.....</u>	<u>15</u>
<u>V. Gangréna.....</u>	<u>17</u>
<u>VI. Nádory a rakovina.....</u>	<u>20</u>
<u>VII. Brightova nemoc.....</u>	<u>26</u>
<u>VIII. Případ leukocytémie neboli leukémie.....</u>	<u>29</u>
<u>IX. Případy pacientů s chorobami srdce.....</u>	<u>31</u>
<u>X. Horečky: malárie a jiné.....</u>	<u>33</u>
<u>XI. Případ zánětu varlat.....</u>	<u>35</u>
<u>XII. Pohlavní choroby.....</u>	<u>37</u>
<u>XIII. Léčba popálenin a špatně se hojících ran.....</u>	<u>39</u>
<u>XIV. Různé jiné případy.....</u>	<u>41</u>
<u>XV. Běžné nachlazení.....</u>	<u>48</u>
<u>XVI. Urinoterapie u zvířat.....</u>	<u>50</u>
<u>XVII. Masáže těla a přikládání močových obkladů.....</u>	<u>52</u>
<u>XVIII. Nesprávná výživa jako základní příčina nemocí.....</u>	<u>54</u>
<u>XIX. Některé praktické poznámky.....</u>	<u>57</u>
<u>XX. Tajemství zvané člověk.....</u>	<u>59</u>
<u>XXI. Slovo na závěr.....</u>	<u>60</u>
<u>Doslov - Kam kráčíš, medicíno?.....</u>	<u>61</u>